

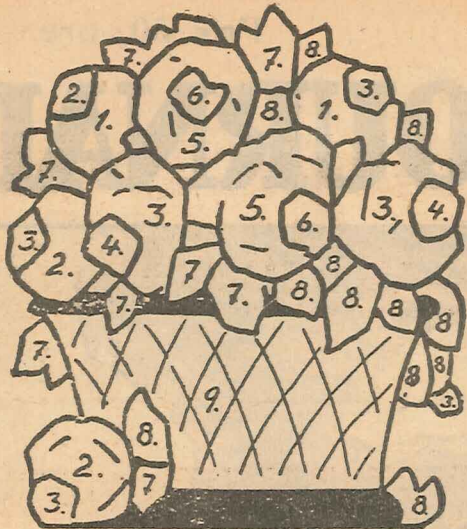
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Et amerikansk gigant-lokomotiv.

Det første brukbare lokomotiv blev som bekendt konstrueret af englænderen George Stephenson, og det vakte kolossal opsigt, da hans lokomotiv „Raketten“ den 6. oktober 1829 trak det første jernbanetog fra Stockton til Darlington. Men hvad mon dandens mennesker vilde sige til at bli stillet overfor et af de moderne, gigantiske lokomotiver som man nu bruger i Amerika! Forskjellen som fremgaar af det lille billede i indramningen nedentil tilvenstre, er saa stor at den er egnet til at imponere selv forvante nulidsmennesker. Et af de moderne amerikanske kjæmpelokomotiver har en styrke paa over 5000 hestekraefter og veier sammen med tenderen 400,000 kilo. Kjelens varmesflaete er omtrent saa stor som en tønde laend, og et slikt lokomotiv er istand til at trække et heelt tog av godsvogner som hver for sig laster 110,000 kilo eller likesaa meget som 10 av vore almindelige godsvogner. Endda er det vel et sporsmaal om teknikken vil sætte punktum her, og om man ikke senere blir præsentert for lokomotiver som er endnu mer kjæmpemæssige end de giganter som nu befarer Amerikas skinneveier.

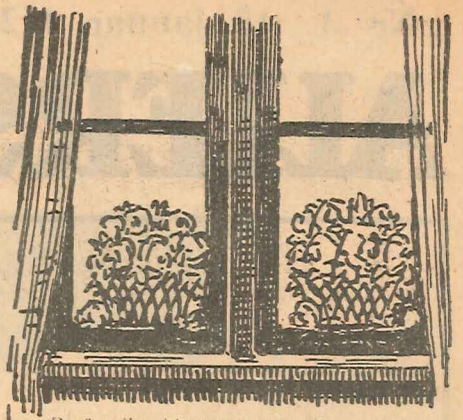
Immiteret glasmosaik.

Numrene angir hvor de forskjellige farver skal anbringes.

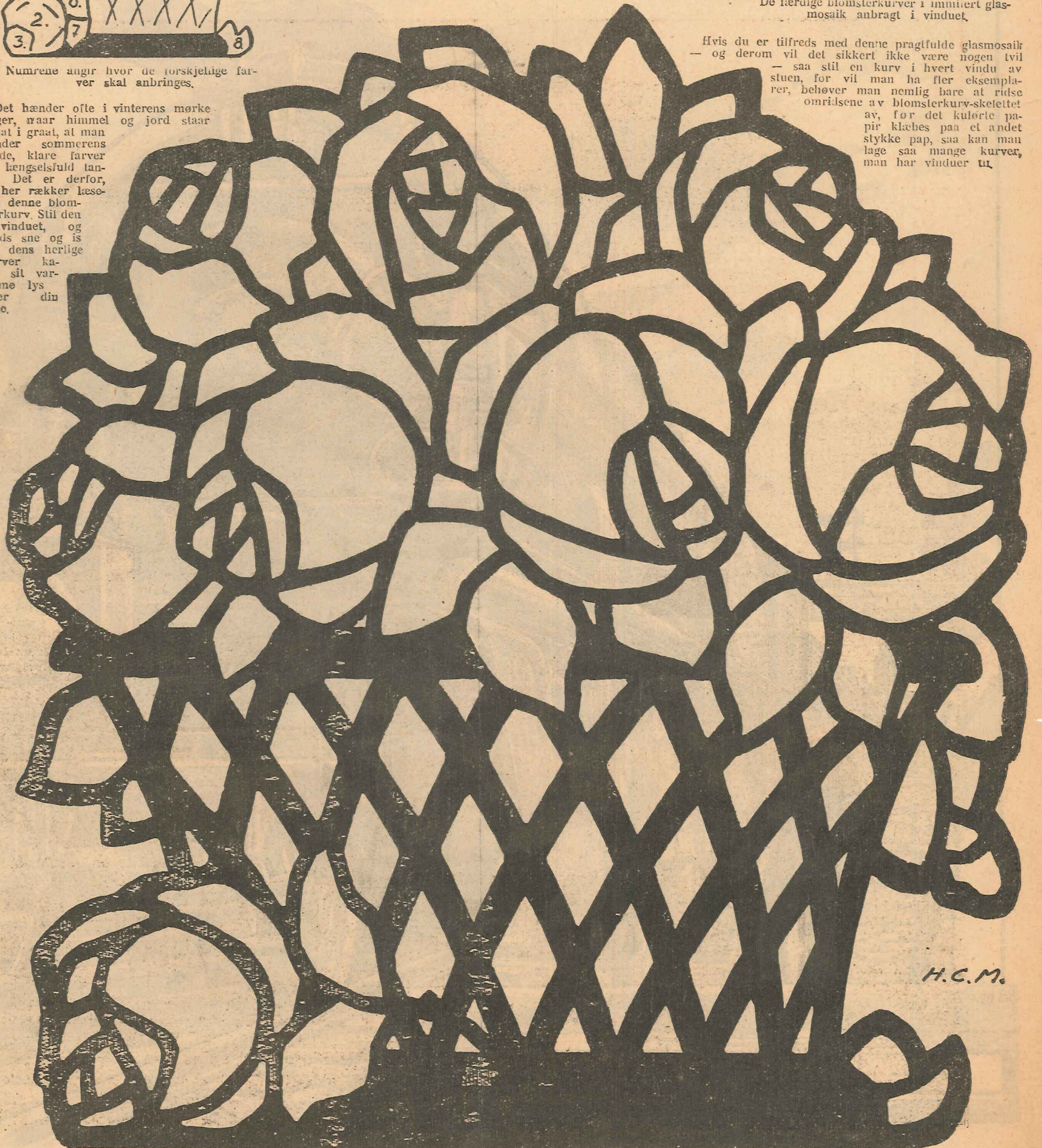
Det hænder ofte i vinterens m rke tider, naar himmel og jord staar graat i graat, at man sender sommerens glade, klare farver en k ngselsfuld tanke. Det er derfor, vi her rækker k sere denne blomsterkurv. Stil den i vinduet, og trods sne og is vil dens herlige farver k ste sit varme lys over din stue.

Klæb blomsterkurven op p a pap og skjær eller hug — naar den er godt t r — alt det hvite bort, saa bare det sorte skelet blir tilbake. Bak p a dette skelet skal der klæbes glanspapir i forskjellige farver, svarende til de forskjellige blomster og bløder. Der skal brukes 8-9 forskjellige farver glanspapir, nemlig: 1) hvitt, 2) blekrodt, 3) hoirdoet, 4) m rkeroet, 5) lysegult, 6) mørkegult, 7) lysegrønt, 8) mørkegrønt og 9) lysebrunt. P a den lille tegning tilvenstre er disse farver indskrevet med sine numrer. L g nu skelettet p a det p agj ldende stykke glanspapir og tegn i de utvendige konturer det stykke av som skal ha denne farve. Løft derefter skelettet bort og klip papiret ut etter disse konturer og klæb det bak p a skelettet og fortsæt p a denne maate med alle de ni farver. Selve det brungule papir til kurven sættes naturligvis p a i et stykke. Forsyn kurven med en liten tr fot og stil den ind mellem de dobbelte vinduer, og du vil bli overrasket over det pragfulde resultat.

De færdige blomsterkurver i immitert glasmosaik anbragt i vinduet.

Hvis du er tilfreds med denne pragfulde glasmosaik — og derom vil det sikkert ikke være nogen tvil — saa stil en kurv i hvert vindu av stuen, for vil man ha fler eksemplarer, behøver man nemlig bare at ride omridsene av blomsterkurv-skelettet av, for det kulerte papir klæbes p a et andet stykke pap, saa kan man lage saa mange kurver, man har vinduer til.

H.C.M.

Vi bringer her et litet, overraskende vakkert stykke p ps idarbeide, nemlig en **BLOMSTERKURV I IMMITERT GLASMOSAIK**. Alt hvad der behøves er et stykke pap og nogen stumper kulert glanspapir. Det hele er et  ieblikks sak at lage, men resultatet og virkningen er næsten mer end overraskende. Kurven er beregnet til   stilles ind mellem de dobbelte vinduer og til   sees i transparent. Selv om det er uøvede hænder, som skal tumle med dette arbeide, vil resultatet dog være skuffende likt den rigtige, ægte blyindfattede og uhyre kostbare glasmosaik. Det er, som om transparentet forlener ganske almindelig glanspapir med en uanet bl thet og avstemthet i farvene, og selv om man noksaa meget vet at det hele bare er papir og nogen minutters arbeide, saa l ses det dog som om det grønne l v funkler dugfriskt, og de tunge roser glæder sommervarmt i denne kurv. Man bør ubetinget gjøre et fors k, det er umaken værd.

Pris kr. 3,75 pr. kvartal.

ALLERS

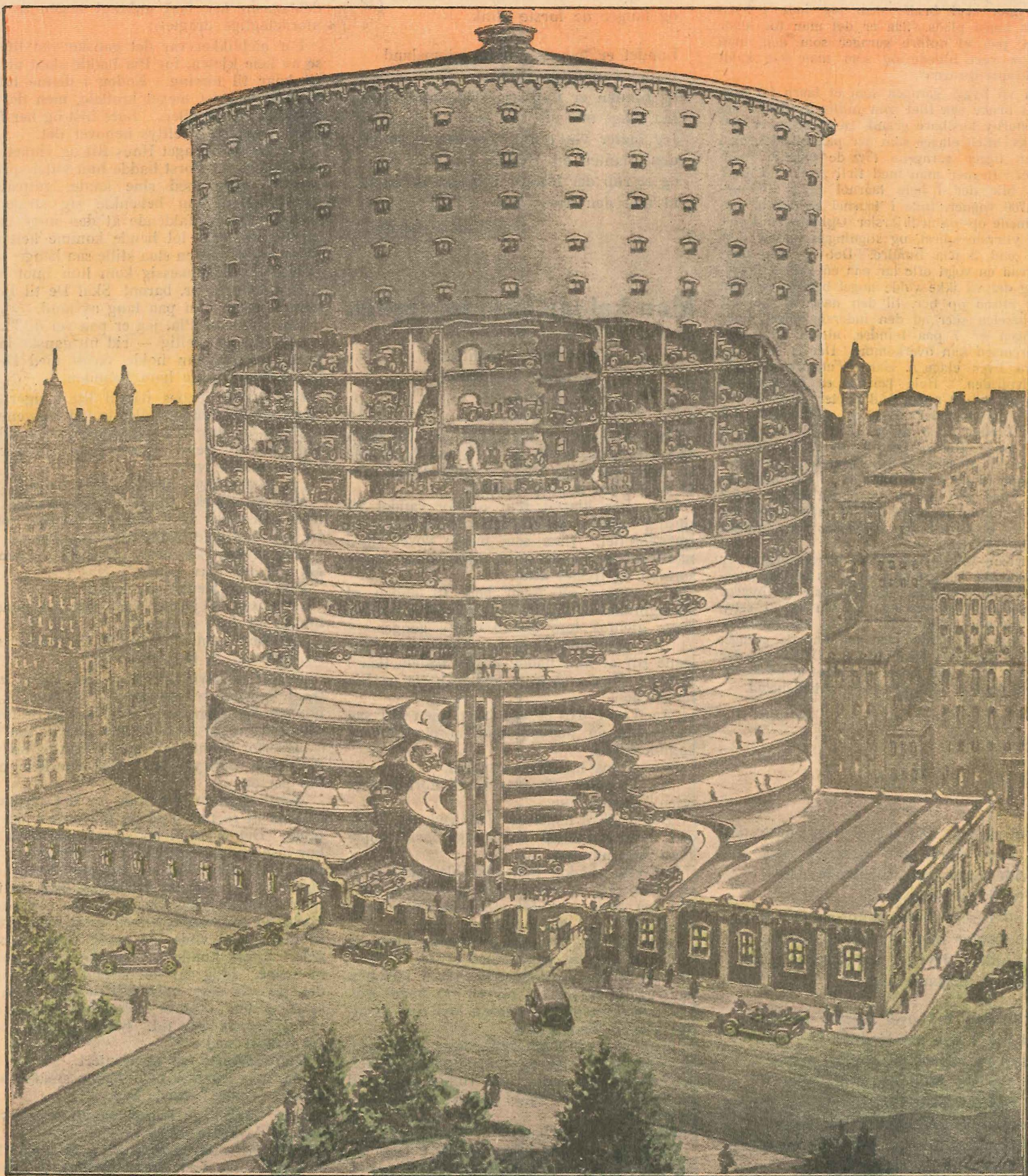
30 øre pr. nummer

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 3.

15 januar 1920.

44 aarg.

Automobilenes taarn. Saaledes har man i London tænkt sig at løse det brændende garage-spørsmaal.
Efter en tegning av W. B. Robinson.

Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“. — Se teksten paa næste side.

Skyskraper-garagen i storbyen.

(Se billedet paa side 3.)

Der er virkelig dukket op et garage-spørsmål i London — som forresten i de fleste andre større byer, ogsaa herhjemme. Automobilismen har tat en uanet fart, og det er skedd saa voldsomt at man slet ikke har kunnet holde skridt med den, hvad garageforholdene angaar. Med andre ord: der er tusener av automobiler og der blir fler og fler som ikke vet, hvor de skal anbringe sine automobiler. I sit eget hus kan de ikke ha dem, ha dem anbragt ute i de ytterste forstæder er ikke behagelig, naar man skal bruke dem, og inde i byen er der ingen plads. Saa er det man for alvor tænker paa al opføre garager som den, man ser paa vort billede og som man har kaldt „skyskraper-garagen“.

Man vil bygge garagen som et taarn for der-ved at bruke saa litet som mulig av den i enhver storby kostbare grund. Dette taarn er delt i f. eks. atten etager som her paa billedet, og i etagene ligger garagene for de enkelte automobiler. Regner man med firti „celler“ i hver etage, blir der i hele taarnet plads til omtrent 700 vogner. Inde i taarnet er der to spiralformede op- og nedkjørsler. Opkjørselen ligger i den ytterste spiral, og stigningen her er ikke større end 3 paa hundre. Det er ikke mer, end hvad en vogn ofte tar paa en bakket landevei, og det vil ikke volde noget besvær. Vognen kjører altsaa op her, til den naar sin „celle“. Nedkjørselen sker ad den inderste spiral, hvor stigningen er 7 paa hundre, altsaa ikke mer end bremsen kan overkomme. Der er naturligvis fra hver etage i taarnet utgang til nedkjørselsspiralen. Hele taarnet er beregnet at skulle bli ca. 40 meter i diameter, hver „celle“ vil bli ca. 4 meter dyp, og spiralveiene vil faa en bredde av 3 meter. Der vil naturligvis bli personelevator i taarnet, og dette kommer desuten til at rumme benzintanker, bolig for opsynsmænd og mekanikere og reparationsverksleder. Paa vort billede er nogen steder endel av ytterturene tat bort, for at man bedre kan gjøre sig et begrep om hvorledes indretningen og rumforholdene er.

Fordelene ved denne automobil-skyskraper er iøinefaldende. Da grunden utnyltes til det ytterste ved at der bygges i høiden, kan der bygges forholdsvis billig, man kan ha den inde i selve byen, og alle utgifter til opsyn, assurance o. s. v., som nu hefter paa den enkelte garage, vil bli i høi grad formindsket. Derfor er der vel heller ingen tvil om at projektet snart springer fra papiret ut i livet og virkeligheten.

Sne.

Det regnet. Det regnet hver eneste dag, mens aaret mot vinteren gled, i stride byer med smeldende slag styrtede draapene ned.

I grøften seilte hver splint som en baat, smaa bølger mot stenkisten sprang, men inde i dryppet fra skyenes graat druknede dagens sang.

Nordvesten ind over tjernet hvén med pip i den gamle dur, og birken skurte en naken gren paa gaviens skimlele mur. Det regnet. Men himlen var lys i nord, og blaasten gav skingrende svar. I morgencens dis var det vinterens kor, som ropte mot rutens glar.

Dagen er inde. Jeg aapner min dør — den hefter litt haardt, se — selveien derute er ren og tør og strødd med nyfalden sne.

Blaasten slaar smut i det hvite dryss, som samles i furenes bund, og dammen har faat sit morgenkys av frostens graadige mund.

Akrene lyser av vinterens glans helt ut over tjernets rand, hvor stranden slynger sin hvite krans om vikens mørknende vand. I myren dernede er isen ny, et speil til den ytterste brink, den spænder sin brynje mot dagens gry og fanger de første blink.

Landet er nyt — mit barndomsland favnet i nattens sne; og himlen er dyp over bakkenes rand, saa langt mit øie kan se. Jeg møter vint'ren i morgencens stund, den planter en blomst paa mit tag, og et rop der klinger i blaastens mund ut mot den hvite dag.

Joachim Katstrup.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Hans Rif smilte hen for sig. Det var igjen den overgivne, kaate gut. Lysten til at føle sin egen legemlige kraft og behændighet talte ut av hendes muntre indfald.

Litt efter klatret hun op av vandet og sprang igjen opover den smale trap til springbrettet. Lina som hadde vovet sig i nærheten av hende igjen, blev paany oversproit og flyttet atter.

Pia sprang nu igjen bort til enden at springbrettet og styrtet sig jublende i vandet. Dette gjentok hun endnu noen ganger.

Da hun dukket op for sidste gang, saa Hans Rif at hun hadde mistet badehættan i vandet. Den svømte et stykke borte og Pia fanget den.

„Aa, Lina! Nu er mit haar igjen blit saa vaatt som en puddelhunds!“ ropte hun til kammerpiken.

Denne slog hændene sammen.

„Aa, komtesse, da faar vi et stort besvær igjen!“ jamret hun.

„Der er ikke noget at gjøre ved det, Lina, den dumme hættan sitter ikke fast!“ ropte komtesse muntert.

Litt efter hadde hun tilsyneladende raset ut. Hun steg op av vandet, og Lina la kaa-pen om hendes skuldre, hvorpaa den unge dame forsvandt ind i badehuset.

Lina satte sig paa bænken utenfor huset og ventet oisynlig paa videre ordre.

Hans Rif red nu langsomt videre, idet han omhyggelig undgik at bli set fra badehuset. I tankene dvælte han endnu ved den nydelige scene. Han smilte.

„Hun er endnu det rene barn — et sott, elskelig barn, ren og uskyldig av hjertet. Jeg tror at den mand som vinder hende vil ha i sin magt at gjøre hende til det, han gjerne vil ha.“

Saaledes tænkte han.

I aanden saa han igjen for sig det smidige, nydelige pikelegeme svæve i luften — han tænkte ogsaa paa Pias vakre, rosenrøde fot. Og tanken paa hendes stygge klær som saa misundelig indhylltet al denne ynde, fylde ham med ærgrelse.

„Jeg vil gjerne en gang se hende paaklædt efter min smag,“ tænkte han. Langsamt red

han bort til broen som førte over elven for at slaa ind paa veien til Bøkeholm.

Han maatte ride næsten helt bort til badehuset, før han kom ut paa veien som førte direkte til slottet. Da han naadde korsveien, saa han Pia komme gaaende over badehusbroen. Hun hadde paa sig en av de hvite lerretskjoler som fru Dammer hadde bestilt til hende. Den faldt i litt stive folder ned om hende og var likesaa uklædelig som alle de andre kjoler, fru Dammer hadde anskaffet til hende. Man kunde se at en uerfaren og mindre god smag hadde valgt disse kjoler. Sandsynligvis hadde det paagjældende modemagasinet her faat anbragt noen av sine ufordelagte dragter.

For øieblikket var det ganske vist litet at se av hele kjolen, for Pia hadde slaa ut hele sit haar til torring. Endog i denne luftige tilstand var det meget krøllete, men det saa mørkere ut end ellers. Bare hist og her faldt solen i gyldne streiflys henover det.

Pia hadde opdaget Hans Rif og vinket fornøiet til ham. Først hadde hun villet springe bort til ham med sine kaate, gutteagtige spring. Men hun betænkte sig straks og bremset saa paafaldende at den unge mand maatte le. Han lot hende komme helt bort til sig og lot hesten staa stille saa længe. Helt værdig og damemæssig kom hun imot ham.

„Godmorgen, hr. baron! Skal De til Bøkeholm?“ ropte hun paa lang avstand.

„Ja, komtesse Pia, jeg er paa vei dit.“

„Aa, det var deilig — rid nu ganske langsomt, saa jeg kan holde skridt med Dem,“ bad hun og rakte ham haanden.

Han holdt hendes haand litt længer end ellers og saa hende smilende ind i øinene.

„Faar jeg lov til at stige av og gaa tilfots ved siden av Dem?“ spurte han spøkende.

Hun nikket ivrig.

„Ja, naturligvis, det er meget bedre.“

Han sprang av. Han var i en munter, oplyvet stemning. Han folte sig saa ung, let og fri som han ikke hadde gjort paa længe.

Han slynget sin hests tøiler om armen og gik ved siden av hende.

Hun rystet leende paa hodet.

„Pas paa — jeg er vaat som en puddelhund,“ sa hun spøkende.

„Hvilken sammenligning! Si heller som en havfrue,“ sa han smilende.

„Nuvel — hvis De liker det bedre, men frygtelig vaat er jeg ialfald,“ sa hun. „Jeg har nemlig igjen mistet min badehætte under svømningen, og Lina er nær fortvilelsen.“

„Hvorfor, komtesse?“ spurte hun og nød det forfriskende indtrykk som utgik fra hele hendes person.

„Fordi hun er saa ræd for det frygtelige arbeide at re mit haar og faa orden paa det igjen. Det er altid en stor plage, naar det har løst, men værre er det, naar det er blit vaatt. Da filtrer det sig saa ind i hverandre. Men hvis jeg ikke lar det henge løst, saa tører det aldrig igjen. Det er en saa ubehagelig følelse at gaa omkring med vaatt haar. Alene av den grund vilde jeg nødige være en havfrue. Ellers kunde det ialfald være i vandet, jeg var aller helst blit derute. Men nu er jeg sulten — det er frokosttid. Vi kommer vist akkurat i rette tid. Baron Rif, De spiser vel frokost med os?“

Hun passierte frit og muntert.

„Ja, hvis jeg faar lov. Maten smaker alltid bedst i selskap,“ svarte han.

Hun viklet hele haaret sammen og rystet kraftig de vaate ender.

„Saa tører det hurtigere,“ sa hun, idet hun slog det vaate haar frem og tilbake. Vanddraapene sproitet som en fin regn over paa ham og vætet hans ansigt. Han fik en velbehagelig, forfriskende, fornemmelse under dette duskregn.

„Jeg vilde gjerne en gang se Pia i et klædelig, elegant toilette og det vakre haard sat

op i en smagfuld frisure — jeg tror, hun vilde bli en bedaarende ung dame,” tænkte Hans Rif.

Pia pludret videre, uskyldig og barnslig, rystet av og til det vaate haar og la ikke merke til at hendes kjole blev ganske vaat.

Saaledes kom de til Bøkeholm. Først motte de fru Dammer. Hun slog hændene sammen og ropte forskrækket:

„Min Gud, komtesse! Den pene, rene kjolen! Den er jo drivvaat!”

Pia saa ned over sig.

„O ve, kjære Dam! Der har vi skandalen! Har jeg ikke bestandig sagt at slik hvit stas ikke duer til mig? Hvad skal vi gjøre nu, kjære Dam?”

„De maa naturligvis straks klæ Dem om. De kan umulig beholde de vaate klær paa Dem.”

Pia saa skjæmsk op paa Hans Rif.

„Det nytter ikke noget — man maa finde sig i sin skjæbne. Gaa imens ind til far — men dere vil vente paa mig med frokosten — ikke sandt? Jeg skal skynde mig saa meget, jeg kan.”

Rif bukket leende.

„Vi skal vente, komtesse — selv om vi dor av sult imens.”

Pia sprang opover trappen og ind paa sit værelse. Da Lina var blit tilbake i badehuset for at gjøre istand der, maatte hun klæ sig om uten hjelp. I en fart tok hun paa sig en anden kjole. Men hun var ikke istand til ved egen hjelp at re sit haar og flette det. Det var for tykt endog i denne vaate tilstand. Saa dreide hun det bare fast sammen som et taug og taarnet det op paa hodet i en tyk, stor knute som hun stak fast med store naaler. Den store knuten struttet paa en grotesk maate ut fra det lille, fine hode, og denne frisure saa rent gyselig ut. Den vanklædde i hoi grad den stakkars komtesse. Men Pia gav sig ikke tid til at se sig i speilet. Hun kunde vel sagtens ha forandret litt paa den, men hun skyndte sig bare at komme ned til frokosten — og til Hans Rif.

Denne hadde imens opsøkt husets herre, og begge herrerne var gaat ut paa verandaen, hvor frokostbordet var dækket ogsaa denne dag under et rødt og hvitstripete lerretstelt.

Men herrerne satte sig ikke ved bordet, de gik langsomt frem og tilbake og ventet paa Pia.

Da den unge dame litt efter viste sig, var det endog paaafaldende for hendes far, hvor litet fordelaglig hans datter tok sig ut med det høit opstaaende, struttende haar. Men Hans Rif stirret rent forbauset paa hende. Det var ham aldeles ubegripelig at en kvinde kunde være saa helt uten forfængelighet.

„Men, Pia, hvorledes er det, du ser ut? Hvad har du gjort med dit haar?” utbrøt hendes far litt ærgjert.

Ogsaa fru Dammer som fulgt av en tjener netop kom ut paa verandaen saa rent forfærdet paa komtesse.

Men Pia forblev aldeles uberørt og likegyldig.

„Far, det er aldeles vaatt — av badet,” svarte hun.

„Ta straks naalene ut av det og la det tørre. — Kunde ikke Lina frisere dig bedre?”

„Far, Lina er ikke kommet tilbake endnu. Jeg turde ikke sette mig ved bordet med utslaat haar, for da skjænder fru Dammer. Og baron Rif vilde vist heller ikke sitte tilbords med en slik busteper.”

Mot sin vilje maatte grev Bøkeholm smile. Hans Rif kunde heller ikke tilbakeholde et smil, og fru Dammer traadte nu bort til komtesse, som saa rent ulykkelig ut og løste hurtig naalene ut av den vældige haarmasse. Saa hentet hun et blaadt baand og bandt det om haaret paa bakhodet, saa det ikke faldt pju-skete ned i ansigtet paa Pia.

„Se saa, nu ser det penere ut, komtesse,” sa hun og strøk med næsten moderlig stolt-

het henover det prægtige haar som om hun vilde si: „Det kan nok la sig se.”

Fornoiet satte nu Pia sig ved frokostbordet med de to herrer og spiste med ungdommens sunde appetit.

Men Hans Rif tænkte:

„Hun maa absolut en tid under en dames opsigt, saa hun kan lære at gjøre toilette og bevæge sig damemæssig. Med hendes elastiske legeme vilde hun ikke komme til at mangle ynde og gratie. Det maa gjøres, for hun blir min hustru.”

Og saaledes syntes den tanke som først dukket op i ham om morgenen allerede at anta fastere form.

„Far behøver jo ikke at ske idag eller imorgen — jeg kan vente litt endnu, for jeg træffer en avgjørelse,” tænkte han videre.

— — —
Nogen uker senere besluttet grev Bøkeholm sig pludselig til at avlægge sin unge ven et besøk paa Rifsborg. Han lot vognen spænde for og meddelte Pia sin beslutning. Hun blev meget glad og overrasket.

„Far, la mig faa kjøre med — jeg vil saa gjerne være med,” bad hun ivrig.

Men han rystet alvorlig paa hodet.

„Nei, Pia, ikke idag — idag maa jeg være alene. Det vil falde mig vanskelig, meget vanskelig igjen at sætte foten paa en fremmed tørtreskel — og jeg kan ikke ha dig med. Men næste gang skal du faa bli med.”

Det maatte Pia noie sig med.

Hun var litt beklemmt, da faren steg op i vognen. Hun trykket ham krampagtig i haanden som om han skulde ut paa en tung vandring. Og det var ogsaa tilfældet. Med dette besøk brøt han med en aarelang vane og betvang den menneskeskyhet som var gaat ham rent i blodet. Ogsaa fru Dammer gik bort til ham og saa med ængstelige øine efter sin herre, da vognen kjørte bort.

Pia vendte sig om og tok hendes haand.

„Aa, kjære Dam — det er som om far skulde begynde et nyt liv,” sa hun bevæget.

Fru Dammer nikket.

„Ja, komtesse, saaledes er det. Gud give at greven maa vende tilbake til livet igjen. Han har ikke været utenfor hjemmet paa ti aar — ikke siden den gang, han blev bragt hjem med gjennemskutt knæ,” sa hun likesom hensunken i tanker.

Pia vendte sig pludselig om mot hende med et blekt ansigt og vidt aapne øine.

„Med gjennemskutt knæ? Jeg trodde, far var styrtet av hesten og hadde slaat sig?”

Fru Dammer blev forskrækket og slog sig for munden.

„Gode Gud — jeg tankeløse sladrekop! Ja — naturligvis — det vil si — greven styrtet jo —” stammet hun forlegen.

Pia saa forskende ind i husholderskens forlegne ansigt.

„Hor kjære Dam — De ser ut som om De har sagt en usandhet — og De vet lovn er den største synd —”

Husholdersken rykket forlegen i sin kappe. De klare barneøine, der hvilte paa hendes ansigt, fik blodet til at fare op i hendes kinder.

„Min Gud, komtesse — De maa glemme det, jeg sa før — det for ut av munden paa mig. Det er meget stygt at lyve, komtesse — men — naa ja — jeg maa gjøre som greven har sagt. De maa ikke bringe mig i en saadan knipe.”

Pia saa meget eftertæksom ut. Men saa kom der et glimt av resoluthet i hendes øine.

„Men, fru Dammer, jeg vil vite sandheten,” sa hun alvorlig. „De maa si mig — styrtet far — eller er det andet, De sa, sandhet?”

„Aa, komtesse, glem det dog — tænk ikke mer paa det.”

Pia vedblev:

„Jeg vil vite det. For ser De, kjære Dammer — hvis det andet er sandt — saa kan jeg

forklare mig saa mangt og meget — for eksempel fars menneskeskyhet. Hvis man er styrtet — saa kan han selv ha været skyld i sin ulykke, og saa har jeg aldrig rigtig forstået hvorfor han er saa menneskesky. Men — hvis man har skutt hans knæ istykker — saa forstaar jeg alt. Vær derfor saa snil at si mig det.”

„Nei, nei, komtesse, jeg tør ikke.”

„Naa — saa vil jeg spørre far selv, naar han kommer hjem.”

Fru Dammer løftet forfærdet sine hænder.

„For Guds skyld, komtesse, det maa De ikke. Netop ikke nu, da han endelig begynner at leve litt op igjen og glemmer sin sorg. Nei, nei, komtesse, det vil odelægge alt igjen. Da vil jeg heller selv si det. Men De maa ikke tale til et eneste menneske om det — allermindst til greven. Det maa De love mig.”

Pia betækte sig litt. Saa sa hun bestemt:

„Godt, jeg lover Dem det, hvis De tror, det vil sætte far i saa sterk bevægelse. Det maa ikke ske. Men tal nu og si mig sandheten.”

Fru Dammer saa sig forsigtig omkring, saa sa hun:

„Nuvel da — han blev skutt i knæet — av en der hadde tilfoiet ham noget ondt og som han hadde utfordret.”

Pias øine lyste store og forundret i det bleke ansigt.

„En duel?” hvisket hun aandeløs.

Fru Dammer la fingeren paa munden.

„Ja, komtesse, nu har jeg sagt det, skjont greven har strengt forbudt det. Hvis han faar vite det, saa tror jeg, han jager mig ut av huset. Men han har endnu strengere forbudt mig at gi komtesse det daarlig eksempel ved at lyve. I ti aar har jeg nu beholdt det for mig selv og saa plaprer jeg ut med det nu. Jeg er meget sint paa mig selv.”

Pia klappet hendes hænder.

„Kjære, snille Dam. De skal ikke gjøre Dem saa mange bebreidelser. Jeg er jo ikke noget barn længer og har vel ret til at vite hvad der har gjort min stakkars far saa ulykkelig. Og nu er der noget andet, jeg maa spørre Dem om. Jeg har villet gjøre det længe. Ikke sandt, Dam, var jeg ganske liten, da min mor døde?”

Fru Dammer folte sig øiensynlig ikke meget vel tilmode ved denne eksamination.

„Jo, komtesse — De var fire aar gammel.”

„Men senere var der dog en vidunderlig vakker dame her paa slottet, og hun kom om aftener til min seng og jeg kaldte hende mor. Hun hadde nydelige, sorte kroller, et fint, hvitt ansigt og ganske røde læber. Den gang var jo min mor død for længe siden.”

Fru Dammer trippet urolig fra den ene fot til den anden.

„Aa, komtesse, plag Dem ikke med saadanne bekymringer, det gjør Dem bare tung om hjertet.”

Pia saa grublende hen for sig.

„Hvor underlig — jeg har ikke tænkt over det paa længe — og idag er det pludselig blit saa levende altsammen. Hvor beundret jeg ikke den vakre damen, naar hun, ifort prægtige klær, gik gjennem slottet. Hun hadde paa sig lysende guld og ædelstener i det sorte haar og om den hvite hals. Og far gik ved siden av hende med et straalende ansigt. „Mor” skulde jeg kalde hende. Det var min stedmor — ikke sandt, Dammer? Det kan jo ikke ha været andet. Far giftet sig jo igjen efter min mors død — ikke sandt?”

„Naa ja — ja — men la os ikke tale mer om det eller tænke paa det —”

„Si mig bare et til, kjære fru Dammer — er min stedmor ogsaa død?”

Fru Dammer rettet sig energisk op.

„Nu sier jeg ikke et ord mer om de gamle historier, komtesse. Og jeg raader Dem til ikke at tænke mer paa det. Og hvis der kommer et eneste ord av det, vi har talt om nu, for grevens ører, saa faar han sikkert et av sine nervøse anfald. Det vil De vel ikke,

komtesse? Senere vil nok greven si Dem alt hvad De skal vite. Men saa længe maa De slaa alt dette ut av tankene. Unge piker som De, komtesse, skal bare glæde sig over livet og ikke plage sig med bedrovelige ting."

Pia saa usikkert ind i hendes gode, trofaste ansigt.

„Kjære Dam, det er jo ikke tankelos nysgjerrighet. Jeg mente bare at jeg kanske kunde hjelpe far bedre med at bære hans sorg, hvis jeg kjendte den."

„Nei, nei, De hjælper ham aller bedst ved at vedbli at være glad og munter som tidligere og ikke bry Dem om noget. De er jo for greven og for hele Bøkeholm som det varme, gyldne solskin."

Pia sukket. Men saa for der et smil over hendes ansigt.

„Aa, kjære Dem — og nylig sa De at jeg var en slem, liten plageaand som man hadde sin fulde hyre med."

Nu lo ogsaa fru Dammer som befriet.

„Ak ja, komtesse, men uten denne plageaand vilde det se sorgelig ut paa Bøkeholm. Men De vilde jo læse i den tykke boken som baron Rif sendte hit imorges. Og jeg gaar ut i kjøkkenet."

Pia nikket.

„Ja, det vil jeg gjøre."

Fru Dammer skyndte sig avsted, glad over at slippe for videre eksamination. Pia gikk langsomt og eftertænksomt ind paa sit værelse.

For første gang i sit liv hadde hun en følelse av at der hvilte noget hemmelighetsfuldt over hendes fars liv. Hittil hadde hun levet ubekymret ved hans side, vel vidende at han var syk og trængte til skaansel. Hans nervøse nedtrykthet hadde hun sat i forbindelse med hans daarlige ben, der hindret han i meget av det som for hende stod som den største fornoelse. Det forekom hende saa naturligt at han ofte var trist for den skadeskyld. Men nu visste hun pludselig at et ondt menneske hadde skutt hendes far i knæet. Det var som om hun pludselig folte sig omgitt av mange uløste gaader. Men hendes sunde, glade natur vægret sig mot den ængstelige følelse, der vilde spire op i hende. Fru Dammer hadde ret, hendes far vilde nok forklare hende alt, naar han mente, det var tid til det. Hun vilde virkelig ikke tænke mer over det. Hun var endnu for ung og uerfaren til at pine sig med saadanne spørsmål. Av og til dukket ganske vist alt dette gaadefulde op som flygtige, mørke skygger. Men disse skygger forsvandt igjen for hendes friske, glade sind.

Nu fordypet hun sig i den bok som Hans Rif hadde sendt hende; det var en kjendt reisebeskrivelse som snart fængslet hende saa meget at hun glemte alt andet.

— — —

Hans Rif sat ved sit skrivebord. Naar han løftet hodet, kunde han se borgruinen paa Rifsborg. Den var blitt grundig efterset og istandsat og kunde nu igjen trodse veir og vind.

Foran den unge mand laa en bunke gamle brever som han vilde ordne og delvis tilintetgjøre. Hittil hadde han ikke kunnet overvinde sig til at se igjennem disse brever. Han frygtet for de minder, de vilde vække. Men alt dette laa nu bak ham — og nu skulde det gjøres.

Paa den ene side la han de brever som han vilde oppbevare og paa den anden side alle de, han vilde tilintetgjøre.

Med dette var han beskæftiget, da grev Bøkeholm blev meldt.

Glad overrasket sprang han op, han visste hvor tungt dette skridt hadde været for greven. Han skyndte sig fornoiet imot ham.

„Endelig — endelig engang — hvor det glæder mig at se Dem," sa han hjertelig. De trykket hverandres hender. Greven saa meget blek og bevæget ut.

„Kom herind i mit arbeidsværelse," bad Hans Rif for saa hurtig som mulig at unddra greven tjenerskapets nysgjerrige blikke.

Greven pustet lettet ut, da doren lukket sig bak ham. Der gled et nervøst smil henover hans ansigt.

„Ja, le bare av mig, men jeg har som en riktig kujon frygtet for Deres tjenestefolks blik," fremstammet han.

Hans satte en stol bort til ham.

„Det er bare første gang — en let nervositet som er overvundet nu," sa han beroligende.

Tungt pustende lot greven sig falde ned paa stolen, og Hans satte sig like overfor ham. Litt efter syntes greven at bli roligere. Han saa sig om i værelset.

„Jeg ser, De har gjort Deres fars arbeidsværelse til Deres."

„Ja, hr. greve."

„Her har jeg ofte hat alvorlige og livlige samtaler med Deres far. Det ligger nu langt, langt tilbake."

„Jeg haaber, De igjen vil lære at føle Dem hjemme paa Rifsborg — saaledes som jeg nu føler mig hjemme," sa den unge mand varmt.

„Virkelig? Føler De Dem hjemme nu?"

„Ja, hr. greve, det gir jeg Dem mit ord paa."

„Forstyrret jeg Dem ikke idag?"

„Paa ingen maate. Jeg holder paa at avslutte mine gamle erindringer, men det er der nok av tid til. Faar jeg lov til at by Dem en cigar — og et glas vin? Dette besok maa feires med et ekstra godt glas vin."

Der la sig et smil om grevens mund. Han satte sig velbehagelig tilrette i stolen.

„Nuvel — la os feire min første utflugt over Bøkeholms grund. Men jeg tror at jeg ikke formaar at fly længer end til Rifsborg."

„Aa, De lærer nok snart at fly videre," sa Hans, idet han reiste sig og ringte paa tjeneren som han gav besked borte ved doren. — Hushovmesteren selv kom med vin og glas. Han undgik diskret at se paa greven. Men denne tvang sig til at si et par ord til den velkjendte, gamle funktionær.

„Kjære Marker. De kjender mig vel neppe igjen?"

Marker bukket dypt.

„Jo, hr. greve, men jeg trodde ikke at greven kunde huske mig."

Der la sig et træt smil om grevens mund.

„Aa jo — en saa daarlig hukommelse har jeg ikke."

Marker trak sig diskret tilbake. Hans Rif fylde glassene og herrerne forsynte sig med en cigar.

„Hvorledes gaar det egentlig med Dem, min kjære, unge ven? Begynder det ikke at bli Dem for trangt indenfor Rifsborgs murer?"

Hans rystet smilende paa hodet.

„Nei, endnu føler jeg denne ro og hvile som en velgjerning. Men i fremtiden kommer jeg nok til at fly ut en gang imellem."

„Javist, De er endnu for ung til at begrave Dem. Og en dag vil De føre en ung hustru hjem paa Rifsborg."

Hans rettet sig ivrig op.

„Ja, det vil jeg. Jeg har netop set igjennem alle disse brever for at se, hvilke av dem jeg vil ta med over i egteskapet og hvilke jeg vil tilintetgjøre."

Grev Bøkeholm saa forskende ind i den unge mands ansigt.

„Har De kanske allerede bestemte planer?" spurte han forbauset.

Den unge mand saa fast paa ham.

„Siden dette tema nu engang er kommet paa bane — ja, hr. greve, jeg har bestemte planer. Og denne time forekommer mig hoidelig nok til at gjøre Dem bekjendt med mine planer. I den tid, vi har kjendt hverandre, har jeg lært at sætte stor pris paa Dem og holde av Dem, hr. greve, og jeg vil ganske tillidsfuldt komme til Dem med et

spørsmål: Vil De tillate mig at beile til komtesse Pia?"

Grev Bøkeholm for sammen og saa uforstaaende paa ham.

„Min datter? De — De og min datter?" stammet han.

„Ja, hr. greve."

„Men — Pia er jo et barn endnu."

„Det forekommer Dem bare saaledes, i Deres daglige samvær med hende ser De ikke at barnet er blitt til kvinde. Komtesse Pia er nylig blitt atten aar."

„Javist — men allikevel — De vet jo selv at hun endnu er et stort barn —"

„Jeg vil jo heller ikke gifte mig med hende idag eller imorgen. Jeg vilde bare vite, om De vilde ha noget imot min beilen."

Grev Bøkeholm strok sig usikkert over panden. Et oieblik saa han stivt frem. Saa rettet han sig op og trak pusten dypt.

„Nei, nei — det har jeg ikke. Jeg har lært Dem at kjende som et hæderlig og godt menneske, i hvis hender jeg med et rolig hjerte kan lægge min datters skjæbne. Og — jeg under slottet Rifsborg en husfrue med et saa rent hjerte som min datters. Og De selv — har De alvorlig prøvet Dem selv — handler De ikke overilet? De kommer fra den store verden — De kjender mange vakre kvinder — sikkert fra deres mest forførelseriske side. Hvad kan min lille, likefremme Pia by Dem undtagen sit rene hjerte og sit uskyldige sind?"

Pia er endnu saa uerfaren i livet," vedblev grev Bøkeholm, „og jeg kan som far ikke bedømme, om hun er pen og attraaværdig nok for en mand som Dem. Jeg har slet ikke lagt vekt paa utdannelsen av hendes ydre fortrin — og allikevel vet jeg, at der avhænger saa meget av det i en saadan forbindelse. Jeg tænkte at den tid endnu var fjern, da der vilde bli rettet en saadan bon til mig. Er De ikke forvænt? — vil Pia kunne tilfredsstille Dem med hensyn til det ydre? Overvei det noie, min kjære, unge ven."

„Jeg har overveiet det, hr. greve. Komtesse Pia vil let tilegne sig de ydre fortrin, hvis hun bare en stund kommer under ledelse av en dannet og fornem dame. Hvis De gir mig Deres samtykke, og komtesse gjør mig den ære at gi mig sit ja, saa vil jeg indstændig be Dem om at la komtesse Pia komme til min tante, grevinde Egeberg, i nogen maaneder. Grevinde Marie Egeberg er min mors kusine. Siden hendes eneste datter blev gift, har hun bodd i Baden-Baden. Jeg kjender hende som en fornem, fintfolende dame med et stort hjertelag. Hun eier takt og erfaring nok til at kunne lære komtesse Pia alt det som hun endnu trenger til at lære, uten allikevel at berove komtesse hendes naturlighet og opprindighet. De kan trygt gi den unge dame ind under min tantes kjærlige og forstandige opsyn. Jeg er overbevist om at komtesse i løpet av kort tid vil utvikle sig til en fortryllende og elegant ung dame. For at være ganske ærlig, hr. greve, vil jeg si Dem, at jeg ikke nærer nogen lidenskabelig kjærlighet til komtesse. Overfor hendes renhet, hendes barnslige uskyldighet tier alle lidenskabelige følelser. Kanske jeg overhodet ikke længer er istand til at føle en stormende, mægtig lidenskap. Som jeg jo allerede har hentydet til overfor Dem, har jeg lidt sorgelig skibbrud med en saadan stor og altovervældende følelse, saa at der ikke blev andet tilbake end avsky og foragt. Denne erfaring drev mig hjem til mit stille slot. Den første solstraale, som derefter igjen faldt ind i min sjæl, utgik fra komtesse Pia. Jeg nærer en varm, hjertelig hengivenhet, et inderlig venskap for den unge dame. Hendes renhet og sanddruhet avnoder mig hoiagtelse og beundring. Hendes væsen er for mig som en forfriskende kilde. Jeg vil ære hende høit som min hustru, vil trofast vogte hende og beskytte hende, saa der ikke skal tilstøte hende noget ondt

Sommeraften paa lagunen. — Efter F. Rubens maleri.

Photogr. Union, München.

Laguner kalder man de grunde strandsjøer som undertiden danner sig udenfor elvemundinger, og som skilles fra havet ved en række smaaøer eller en landtunge, og opstaar av det dynd som elven fører med sig. Ind mot land gaar lagunen over i sumper og moradser, hvorimot det er dypt vand i de smaa kanaler, som leder vandet ut mellem smaaøene til havet. Langs Jyllands vestkyst findes flere laguner, f. eks. Hjerlinge bugt, men i større maalestok træffer man dem ved Frankrikes og Italiens kyster, særlig ved mundingene av Piave, Po og Adige, som strømmer ut i Adriaterhavet. Mest berømt av alle er lagunen ved Venedig; Denne by er som bekjendt bygget paa øer som er dannet paa den her beskrevne maate, og Venedig bærer derfor ogsaa navnet „Lagunestaden“. Det er herfra ovenstaaende billede stammer.

og intet stygt skal plette hendes rene sind. Hvis det er Dem nok, hr. greve, hvis min karakter er Dem en tilstrækkelig borgen — saa gi mig Deres samtykke og jeg vil saa avvente en passende anledning til at komme frem med min bøn overfor komtesen. Jeg skal gaa varsomt tilverks, saa hun ikke blir forskrækket, for jeg vet at hendes unge sjæl endnu er et ubeskrevet blad. Se saa, hr. greve, nu har jeg sagt Dem alt og nu ber jeg om Deres svar.”

Hans Rif hadde talt rolig og hjertelig. En stund hersket der dyp taushet. Saa strakte greven pludselig impulsivt sin haand ut og grep med et varmt tryk den unge mands.

„De har opfattet Pias væsen, De forstaar at vurdere det som jeg har villet opnaa ved min opragelse. Det, De føler for mig, er en bedre borgen for et lykkelig egteskap end en stormende, sanseløs lidenskap. At en saadan ligger bak Dem — det betyr i mine øine et fortrin, for stormer, der har rast ut, volder ikke mere forstyrrelse. Altsaa — hvis Pia samtykker — saa har De mit samtykke. Men overlid Dem ikke. Pia er jo endnu et barn i tanker og følelser.”

„Vær ubekymret, hr. greve, jeg skal være meget varsom. Og siden vi nu er enige om dette punkt, saa tillat mig at tale til Dem om det der drev mig hjem. De skal vite alt om mig, skal kjende mig helt og noie, mig og mit tidligere liv. Jeg har allerede meddelt Dem alt — med undtagelse av en episode. Faar jeg lov til at fortælle Dem om den nu?”

„Bare hvis De selv ønsker at tale om den. Jeg kjender Dem tilstrækkelig uteu den. Stormer og lidenskaper maa vi alle kjæmpe igjennem — ogsaa jeg har en saadan storm bak mig — og den fik en sorgelig ende. Alt-

saa — hvis det kan lette Dem, saa tal — hos mig vil De finde forstaaelse.”

Hans Rif begyndte at fortælle.

„Sidste vinter opholdt jeg mig i St. Moritz. Der lærte jeg at kjende en kvinde som allerede ved første møte fik en stor indflydelse over mig. Hun var blændende vakker — saa vakker at der indtraadte aandeløs stilhet, naar hun om aftenen kom ind i selskapsalene. Hendes skjønhed blev fremhævet av de vakreste og mest smagfulde toiletter som jeg nogensinde har set.

Fra det første øieblik, da hun sa et ord til mig, blev jeg grepet av den heftigste lidenskap til denne kvinde. De smil, hun odslet paa mig, gjorde mig syk av længsel — jeg tænkte paa hende vaaken og i drømme.

Naturligvis gjorde jeg mig mulig for at komme i hendes nærhet og fulgte hende som en skygge. Det lot til at ogsaa hun interesserte sig for mig. Med jublende glæde merket jeg at hun foretrak mig. Vi foretok mange ensomme skiturer og var tilsidst næsten uadskillelige. Ogsaa ved maaltidene paa hotellet og ved aftenselskapene trak hun mig i sin nærhet. Jeg var meget lykkelig over det. Jeg visste godt at hun ikke længer var i den første ungdom. Ofte la der sig om hendes mund og øine et sælsomt træk der talte om træthet og erfaring. Ogsaa det elsket jeg hos hende. Hun tilstod for mig at hun var tredive aar gammel og enke.

Hvad brydde jeg mig om hendes alder! Jeg elsket hende som jeg endnu aldrig hadde elsket en kvinde. Jeg hadde gjerne gaat i døden for et smil av hende. Hun utøvet en besnærende fortryllelse over mig, saa jeg bare hadde det ene ønske at vinde hende for stedse.

En dag, da vi var alene i den gigantiske, tilsnødde ensomhet, sa jeg hende hvad hun maatte vite for længe siden — at jeg elsket hende. Jeg bad hende om at bli min hustru.

Hun samtykket ogsaa, men bad mig om foreløbig at holde vor forlovelse hemmelig med den begrundelse at hun vilde miste sin arv, hvis hun forlovet sig med en anden mand. Hun fortalte mig, at hendes avdøde mand i sit testamente hadde bestemt at hans formue straks skulde tilfalde hans sletninger, hvis hun indgik et andet egteskap. Fra hendes forlovelsesdag vilde hun ikke faa utbalt flere penger.

Det gjorde naturligvis intet indtryk paa mig. Tvertimot glædet jeg mig over at hun nu skulde faa alt av mig alene og at jeg skulde gi hende alt, hvad der vilde gjøre livet skjont og behagelig for hende. Jeg beslørte hende om at la vor forlovelse bli offentliggjort om at la hende indtrængende om at la mig erstatte hende det, hun mistet ved det.

Hun lot mig be længe. Endelig meddelte hun mig, at hun hadde underrettet sin mands sletninger om sin forestaaende forlovelse, og at en bror av hendes avdøde mand, der var utstyrt med hele familiens fuldmagt, vilde komme en av de første dager for at ordne saken.

Jeg var meget lykkelig.

Med et fortryllende, forvirret smil, der bragte mig fra sans og samling, tilstod hun mig rødme, at hun, fordi hun hadde til hensigt at gifte sig igjen, hadde været saa letsindig at kjøpe sig et kostbart smykke og at pengene for det — tyve tusen kroner — hadde hun hævet paa forskud av sin aarlige

rente. Disse penger maatte hun nu tilbakebetale sin mands familie.

Smilende gav jeg hende en chek paa summen.

Næste morgen reiste hun til Venedig, hvor hun skulde møte sin svoger. Vi avtalte at jeg skulde følge efter hende om et par dager, saasomt hun hadde underrettet mig om at vor forlovelse hadde offentliggjøres.

Da hun var reist, sa en av mine venner til mig: „Hans, Gud ske lov, at den skjønneste sirene ikke har opslukt dig med hud og haar. Vi har allesammen været saa rædde for at du skulde begaa en dumhet!”

Jeg blev rasende og frabad mig bestemt alle uttalelser. Jeg skiltes fra min ven i den største vrede. Da jeg blev alene, blev jeg overvældet av en saa heftig længsel efter den elskede kvinde, at jeg besluttet at reise efter hende allerede næste dag, skjont jeg endnu ikke hadde faat nogen underretning fra hende.

Jeg reiste til Venedig efterat ha git min kammertjener den besked, at han skulde komme efter mig med den ventede efterretning, saasomt den indtraf.

Jeg visste ikke, i hvilket hotel hun bodde.

Men det var bare en beroligelse for mig at være hende nærmere — længselen efter hende lot mig hverken ha ro eller fred.

Jeg tok ind paa det hotel hvor jeg altid bodde, naar jeg var i Venedig. Efterat ha klædd mig om, saltte jeg mig stille bort til vinduet og saa paa det vakre Venedigs maleriske billeder, som ved aftenstid frembyr sig for ens øine. Min tanke søkte den elskede — og pludselig gav det et sæt i mig. I værelset ved siden av mig var der kommet ind nogen mennesker og gjennem det aapne vindu horte jeg deres stemmer — en mands- og en damestemme. Og denne stemme vilde jeg ha kjendt blandt tusen. Det var den elskede kvindes stemme. Hun talte sit ordsmaal sammen med sin ledsager. Mit hjerte banket voldsomt av glæde over at ha fundet hende. Hun var sikkert sammen med sin svoger for at ordne pengesakene. Saaledes trodde jeg.

Jeg kunde ikke avholde mig fra at lytte. Senere vilde jeg saa fortælle hende det, og vi vilde more os over det.

Men det skulde bli anderledes. Det jeg horte rev mig med brutal magt ut av min himmel og lot mig se ned i en avgrund av

menneskelig lavhet og falskhet. Jeg skal kort fortælle hvad jeg fik vite paa denne maate. Det var ikke hendes svoger, hun var sammen med derinde i sideværelset — men hendes mand. Jeg var faldt i hænderne paa en bedragerinde, en svindlerske i stør stil. Den skjønneste kvinde drev det som et haandverk at dra taapelige mænd i sit net for at faa penger av dem. Jeg horte en ny slagplan, som „svogeren” ved min ankomst skulde forelægge mig. Den gik ut paa at hans „svogerinde” ikke bare hadde brukt tyve tusen, men femti tusen av „sin mands formue”. Naar jeg saa hadde betalt denne sum, vilde det ædle par forsvinde og la mig godtroende nær bli tilbake.

Jeg kan ikke i ord uttrykke det, jeg folte ved disse oplysninger. De talte ganske hoit og ugenert, fordi de trodde at mit værelse endnu var ubeboet og at ingen her forstod deres sprog. Desuten ante de vel ikke at deres ord lod saa hoit ut gjennem det aapne vindu og naadde en opmerksom tilhørers øre.

(Forts.)

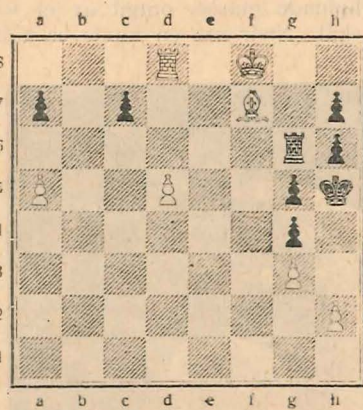
Noter for de som ellers ikke kan spille: „Aa Ole engang i sinde fik —,”

Folkeviser.

(Derpaa kommer det an. Ole; men vær ikke bly af dig, du kan ikke faa mer end nej.)

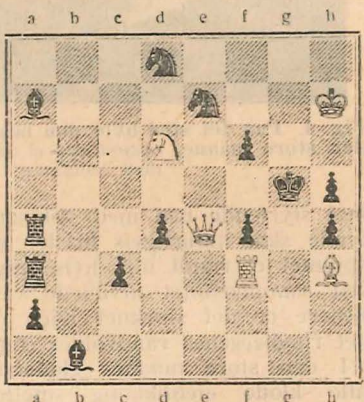
(Men derfor ikke foragt! Jeg er forresten ligesaa god kar, som hun er pige!)

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1736.
Av J. F. P. Hovgaard, Bramminge. (Original.)
Sort: K, T, 6 B = 8 br.
Hvit: K, T, L, 4 B = 7 br.
Hvit gjør mat i 4 træk.

Schakopgave nr. 1737.
Av K. A. K. Larsen, Kjøbenhavn. (Original.)
Sort: K, 2 T, 2 S, 2 L, 7 B = 11 br.
Hvit: K, D, T, S, L = 5 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1733.

- 1. S b 3 - c 5, L x S. 2. D h 6 - f 6 ♠.
- 1. S x S. 2. L h 4 - g 3 ♠.
- 1. K e 4 - d 4. 2. T a 4 x b 4 ♠.
- 1. S e 4 x d 2. 2. D h 6 - f 6 ♠.
- 1. ellers. 2. D h 6 - f 4 ♠.

Løsning av schakopgave nr. 1734.

- 1. L d 3 - c 2.

Løsning av gaadene i forr. nr.:

- 1. Guld - regn - guldragn. Java - Lava.

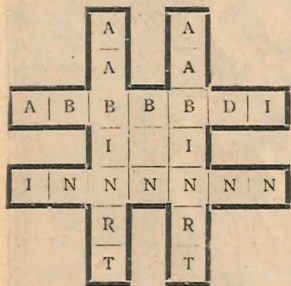
Løsning av spøkegaadene i forr. nr.:

- 1. Det er Klio, som bare veier 1 kilo naar man vender og dreier hende. 2. Iliaden - ideal. 3. Isolde - solid. 4. Marmor - amor.

Gaade.

Hellinden i et omstridt drama,
hvis skjæbne os til hjertet gaar,
Naar hendes navn du omvendt læser,
en hjælpsom broder for dig staar.

Geografisk kors-gaade.

Bokstavene skal omsettes saaledes i dobbelt-korsets felter, at der i de to lod- og vandrette rader fremkommer to like ord som er kjendt fra geografien. 1. Navnet paa en nordamerikansk fristat. 2. Navnet paa en hollandsk provins.

Regneopgave.

Man spurte en mand som hadde kjøpt en ny eiendom om hvormange trær det omtrent var i haven, og han svarte. „Jeg vet noiagtig hvormange trær det er. Naar jeg dividerer antallet av trær med 9, faar jeg 4 tilrest, men dividerer jeg dem med 7, faar jeg 6 tilrest, og efter en division med 5 faar jeg 3 tilrest. Dog kan jeg si Dem at antallet naar ikke op til 500.“

Hvormange trær var det i haven?

Drønning Marie Antoinette spiller og synger den av hende selv komponerte sang. Ved pianoet staar den berømte komponist Gluck og lytter interessert til drønningens sang.

Gamle toner.

Gjenkomsten.

Melodi, komponert av drønning Marie Antoinette.

For dem som tror paa varsler avgir Frankrikes vakre, men uskyldige drønning Marie Antoinettes tragiske skjæbne et udmerket holdpunkt for deres tro. For allerede fra fødselen av blev der varslet ilde for hende. Hun kom nemlig til verden den dag - den 2. november 1755 - da det frygtelige jordskjælv som ødela Lissabon fandt sted, og da tusener av menne-

sker mistet livet, idet de blev revet bort av den uhyre flodbølge som væltet indover byen og skyllet alt bort paa sin vei. De onde varsler holdt ikke op. Da Marie Antoinette i mai 1770 reiste til Paris for at bli den franske kronprins' hustru, blev der i den anledning feiret fest paa fest. Den 31. mai blev der paa Ludvig den Femtendes plads i Paris - den senere Place de la Concorde - avbrændt et stort fyrverkeri. Under dette opstod der en saa voldsom trængsel, at 167 mennesker blev drept og over tusen blev saaret og kvæstet i Rue Royale. Hvad var saa disse forspil mot selve det drama som teppet rullet op for med den store franske revolution, da den ulykkelige drønning

Moderato.

Hvert et lys, som ind fra havet glim-ter, væk-ker haab om, at vennen stedes nær.

Hvert et Seil, som paa ha - vet jeg skim-ter, Tror jeg er Skibet, som ham her - hen bær.

Mens han var her, Var Tiden kort, Men, aah hvor lang, da han , drog bort! Da-ge-ne bli'r Aar, saa langsomt Ti - den gaar.

uvirksom maatte se paa at hendes hjem blev plyndret, hendes trofaste mænd huggedes ned, hendes mand og barn blev tatt fra hende, hun selv kastet i fængsel, manden henrettet paa skaffottet — det ogsaa hun tilsidst maatte bestige for under pøbelens hujende rop at ende et liv, der var blitt hende en byrde!

Ind i alt dette mørke falder dog heldigvis ogsaa enkelte lysende solstreif med bud fra en hyggeligere verden, og der var tider, da den unge, livsglade dronning sørgløst hengav sig til de nydelser som musik og anden kunst kunde skjænke hende. Til de lyse minder i Marie Antoinettes liv horte saaledes den periode omkring 1774, da den berømte komponist Gluck efter dronningens indbydelse var hendes gjest i Paris. Da spille og sang hun og Gluck ofte sammen, og det var under en saadan liten privat hofkonsert, at Marie Antoinette første gang foredrog den melodi, som hun selv hadde komponert til en tekst av digteren Claris de Florian, og som heter „Gjenkomsten“. Den lille, yndefulde sang, der hosstaaende bringes i let utsættelse, staaer som et levende, vemodig minde om en paa bunden ædel og hjertensgod kvinde, der haardt maatte bote for andre tiders og andre menneskers grove forsyndelser.

Hvorledes maanen blev til.

Har Jorden engang været omgitt av mange maaner?

Jordens trofaste ledsager paa dens evige vandring rundt omkring Solen, nemlig Maanen, har trods sin store nærhet ved os voldt de lærde forskjellige hodebrudd. Eller kanskje netop fordi den er os saa nær. For jo flere enkeltheter der kjendes desto flere spørsmaal er der at besvare. Og er der noget himmellegeme, hvis overflate vi har nøie kjendskap til, er det Maanens.

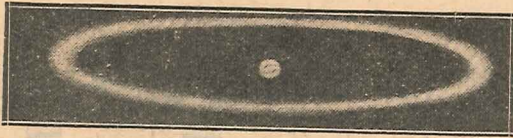

Fig. 1. Langt tilbake i tiden har Jorden kanskje været omgitt av en taakering lignende den som endnu omsvæver planeten Saturn.

Der har været tider, da ialfald nogen trodde at der bodde mennesker paa Maanen. Men de tider er selvi. Nu er videnskapsmændene enig om at selv om der paa Maanen er ubetydelige rester tilbake av et tidligere lufthav og vandhav, saa er disse rester saa forsvindende smaa at de ikke kan yde mennesker de nødvendige livsvilkkaar.

Men saa er der spørsmålet om, hvorledes alle Maanens merkelige ringberger samt de merkelige straalesystemer er opstaaet. Derom hersker der ikke absolut enighet blandt forskerne. Nogen mener at Maanens ringberger er opstaaet paa samme maate som Jordens vulkaner, altsaa ved at de glødende masser og lavamængder i Maanens indre har banet sig vei gjennom den efterhaanden størknede overflate, hvorved først ringbergene er dannet som en slags udførsels ganger eller skorstener,

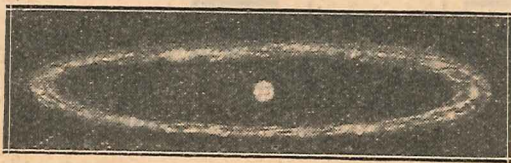

Fig. 2. Jordens taakering størknert etterhaanden og brast, saa at der av dens masser opstod en uhyre mængde større og mindre smaamaaner.

og senere straalesystemer er fremkommet ved at flytende lava er strømmet ut over maanoverflaten til alle sider med vulkanene som centrum. Andre indrømmer at de mindre kraterberg paa Maanen sandsynligvis er opstaaet paa den angitte maate. Men de hævder at de store ringbergene paa Maanen er blitt til paa en

ganske anden maate, likesom straalesystemene eller lysstripene som man ofte kalder dem.

Da denne anden maate at forklare tingene paa tillike kaster lys over, hvorledes Maanen i det hele lat er blitt til, er den alene av denne grund saa interessant at den fortjener opmerksomhet.

At Maanen engang i tidenes morgen er sprunget frem av Jordens skjød og altsaa i egentligste forstand er Jordens barn, er der vel neppe nogen tvil om. Der var en tid, da Jorden bestod av glødende damper likesom Solen nu. Med voldsom hurtighet dreide denne dampmasse sig rundt om jordkjernens centrum, og da de ytterste lag tilsidst ikke kunde følge

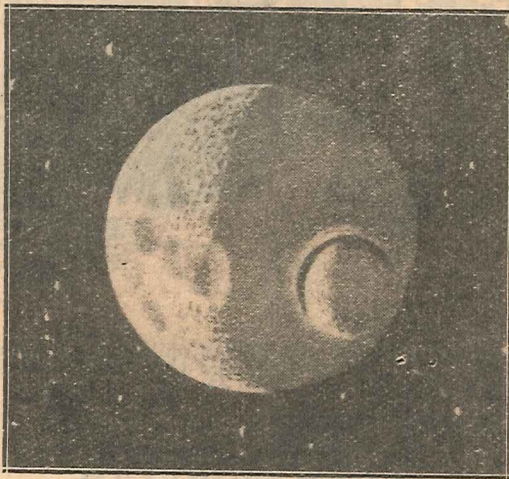

Fig. 3. En av Jordens mange smaamaaner styrter ned paa den store maane.

med i denne hvirvlende dans, løstet de sig og dannet en selvstændig ring som i et mindre hæsbiæsende tempo fortsatte sin vandring omkring Jorden. (Fig. 1.)

Efterhaanden størknert og brast denne ring (fig. 2), som i visse henseender har lignet de bekjendte ringer der omgir planeten Saturn, og der opstod en mængde smaakloeder, saa at Jorden paa den tid — som naturligvis ligger uoverskuelig langt tilbake — har hatt ikke en, men mange Maaner spaserende omkring sig.

Blandt alle disse maaner opstod der nu en kamp for tilværelsen, under hvilken de smaa maanen stadig blev forstyrret i sit løp av de store maaner med deres større tiltrækningskraft, og tilsidst styrtet ned paa de endnu større, indtil omsider en hadde opslukt alle de andre og var blitt den seirende i den spændende kamp, — vor nuværende maane.

Om de sidste avsnit av denne kamp, denne likefremme regn av smaamaaner, bærer den store maane endnu tydelige spor paa sin furete overflate, og disse spor som er arr efter kampen er netop de nysnævnte store ring-

berg. — For at forstaa dette maa man tænke sig vor nuværende maane paa et tidspunkt, da den fra at være helt ildflytende er gaat over til at bli en glødende masse, omgitt av et forholdsvist tyndt skal. Naar saa en klode er kom-

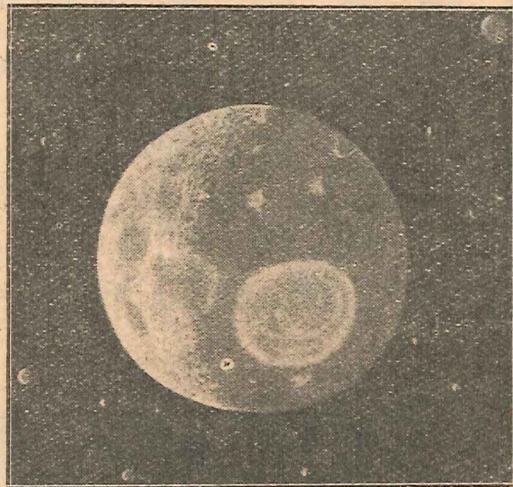

Fig. 4. Paa det sted hvor den mindre maane ramte den store maane, opstod der et saakaldt „maanehav“ med randberg.

met styrtende ned med voldsom kraft har det tynde skal naturligvis bristet, og der er fremkommet et rundt hul, hvis omgivelser ved den ved sammenstøtet utviklede varme er smeltet. Senere er det størknert igjen og har nu dannet ringbergene randvolder (fig. 3).

I den store maanes glødende indre er den lille klode øieblikkelig smeltet og blitt optatt i Maanens masse, og paa det sted, hvor katastrofen i sin tid skedde ses det nu et av de saakaldte „maanehav“ (fig. 4), hvis den nedstyrtede maane var forholdsvist stor, — en voldslette, hvis den var mindre, og et almindelig ringberg, hvis den var endnu mindre. Var den bare ganske liten fremkom der en slags fordypping, et litet kraterberg av den slags

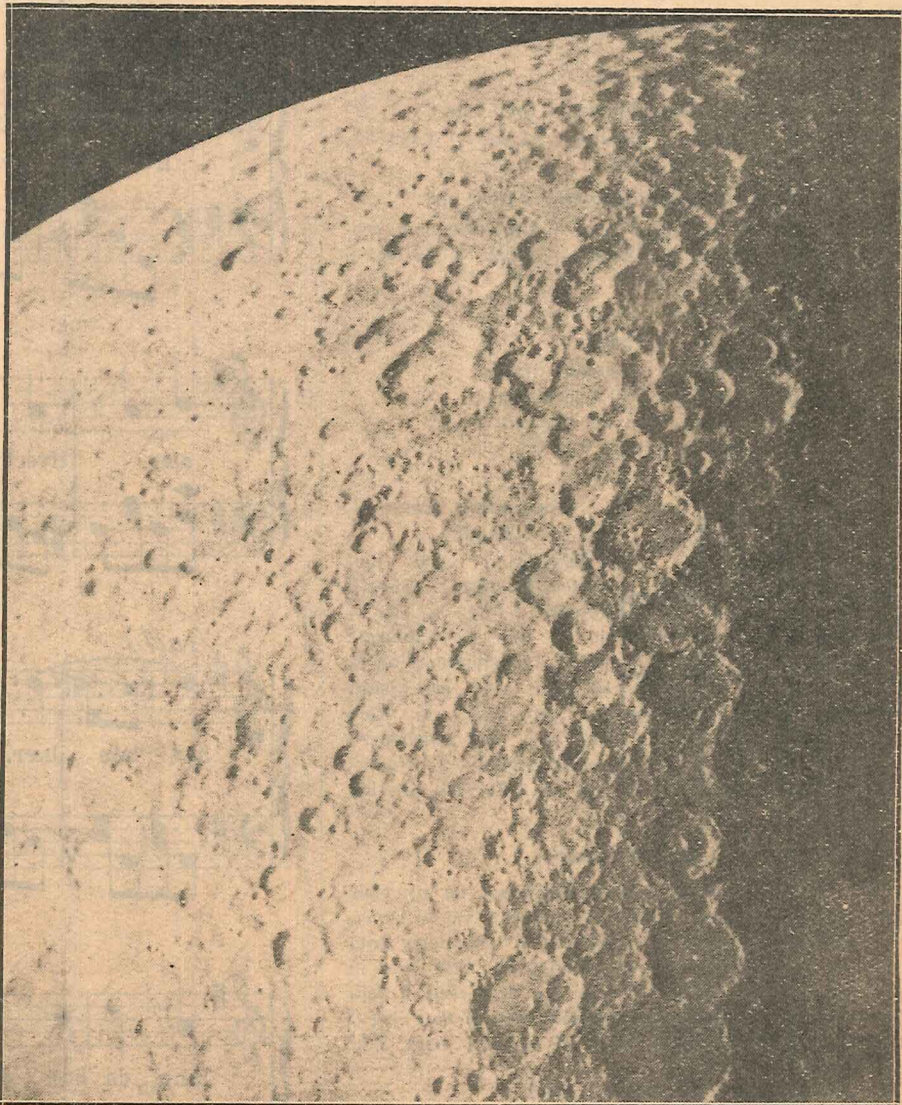
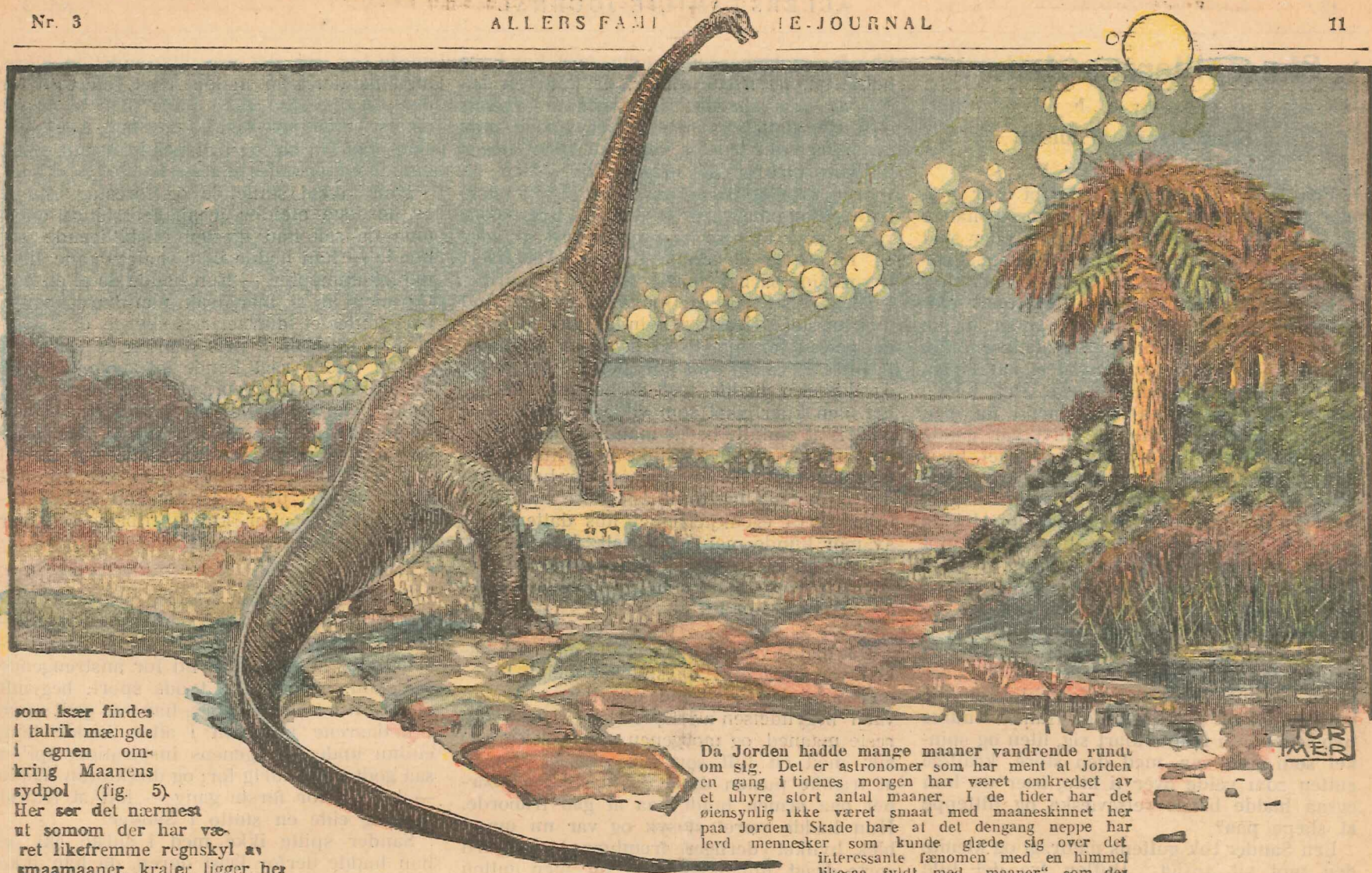

Fig. 5. Maanens overflate er som oversaadd med kraterberg, særlig i partiet omkring sydpolen, saa det ser ut som om den hadde været utsatt for en formelig skyllregn av smaamaaner, som ved sin neddykning i maanemassen har dannet disse kraterberg. Billedet er en gjengivelse av et fotografi av Maanens sydlige egne, tatt gjennem kikkert.

som isser findes i talrik mængde i egnen omkring Maanens sydpol (fig. 5). Her ser det nærmest ut som om der har været likefremme regnskyl av smaamaaner, krater ligger her ved krater, og ofte skjærer det ene kraters ringvold det andet kraters ringvold.

Dermed er ikke sagt at alle Maanens kraterberg er opstaaet paa denne maaten. En mængde av dem er ganske sikkert blit til ved almindelig vulkansk virksomhet av lignende beskaffenhet som den der har skapt Jordens kraterberg.

Hvis der paa det tidspunkt, da disse ting fandt sted, levde mennesker her paa Jorden, (hvilket der dog neppe gjorde) — vil der for disse menneskers undrende blik ha vist sig et pragtfuldt skue, hver gang en av de mindre maaner styrtet ned paa den store maane. Først har den lille maane, forholdsvis, langsomt nærmet sig den store. Men efterhaanden er farten vokset og tilsidst er den lille maanes segl dukket ind i den store maanes slagskygge.

Da Jorden hadde mange maaner vandrende rundt om sig. Det er astronomer som har ment at Jorden en gang i tidenes morgen har været omkredset av et uhyre stort antal maaner. I de tider har det øiensynlig ikke været smaalt med maaneskinnet her paa Jorden. Skade bare at det dengang neppe har levd mennesker som kunde glæde sig over det interessante fænomen med en himmel likesaa fyldt med „maaner“, som der nu findes stjerner.

fra det sted, hvor nedstyrtingen skedde, har der staaet mægtige dampstråler iveret, medførende en mængde faste deler som, idet de er faldt tilbake paa maaneoverflaten, har dannet som et uhyre springvand, der med strælende glans har lyst i Solen (fig. 6).

Det har vel ogsaa nu og da haendt at regnskyllet av smaamaaner har været saa voldsomt at enkelte av smaamaanene er støtt sammen underveis før de har naadd den store maanes overflate. Derved er de blit flytende, og idet de har rammet den store maanes forholdsvis haarde overflate er smaamaanenes flytende masse i store kaskader sprøitelt høit op i veiret og ut til sidene, hvorefter den flytende masse er faldt tilbake paa maaneoverflaten i lange striper (fig. 7). Paa den maaten er de for omtalte gaadefulde lysstriper eller straalesystemer muligens opstaaet, idet den størknede masse likesom har glasert maaneoverflaten paa store strækninger, saa stripene er synlige endnu den dag idag, hver gang Solens stråler falder temmelig lodret ind over de steder, hvor de findes, altsaa ved fuldmaanetid.

Omtrent som her skildret er der nogen astronomer som har tænkt sig at Maanen med dens ringberg og straalesystemer er blit til. Andre tænker sig det foregaat paa andre maater. Til støtte for den her omtalte forklaringsmaate har man forsøkt kunstig at eftergjøre Maanens ringberg og kraterer, idet man har latt kanonkuler falde ned i halvstivnet, læsket kalk. De spor som disse faldende kuler efterlot sig i kalken, ligner paa en slaaende maate de merker som smaamaaner efter den anførte teori har efterlatt sig paa den store maanes overflate, hvilket en sammenligning mellem fig. 5, som gjengir et fotografi av Maanens sydlige egner, og fig. 8, som viser en fotografisk gjengivelse av de netop omtalte kunstige kraterberg, tydelig bekræfter.

Men om forklaringsmaaten derfor er den rette er noget andet. Egentlige beviser kan neppe nogensinde præsteres. Den eneste som „vel

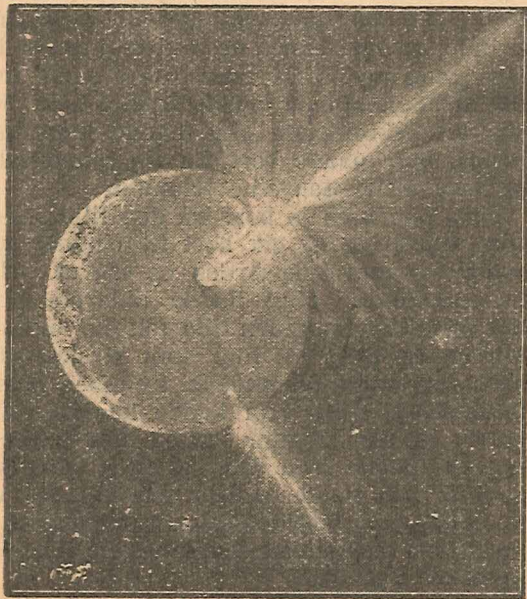

Fig. 6. Mægtige damp- og støvfontæner er efter sammenstøtet mellem en liten maane og den store maane blit kastet milehøit op fra Maanens overflate.

Pludselig har der saa paa den store maanes overflate vist sig et rundt, lysende baand som i kort tid har straalet med et blændende lysskjær for derpaa hurtig at forsvinde i taake og damp. Men snart er taakene traadt frem av mørket og har lyst i det klare solskin, og

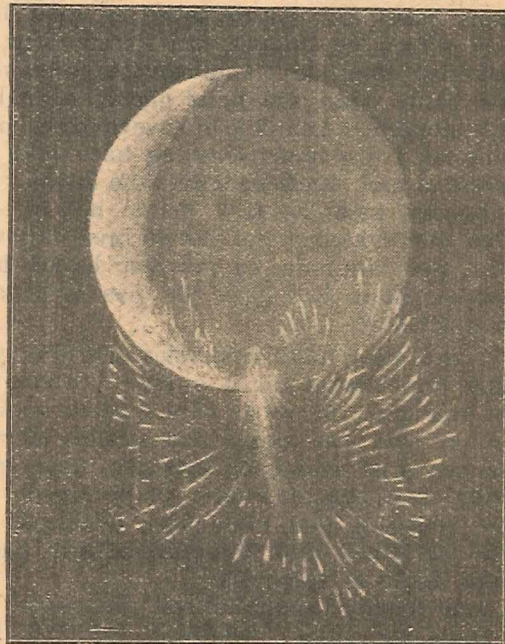

Fig. 7. Naar to smaamaaner har støtt sammen med hverandre, før de har naadd den store maanes overflate, er deres smeltede masser ved støtet imod denne blit kastet høit op som et springvand, hvorved de merkelige lysstriper eller straalesystemer paa Maanen kan tænkes at være opstaaet.

besked om tingene er Maanen selv. Og den er som bekjendt taus.

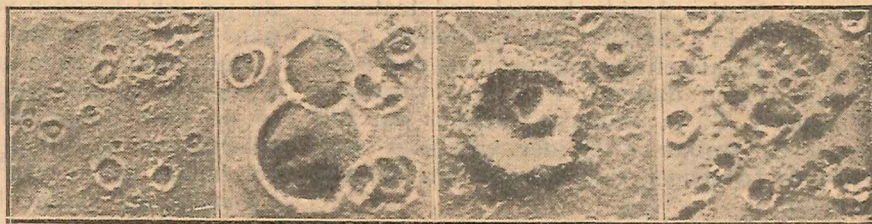

Fig. 8. Kunstige maanekraterer, dannet ved at man har latt kanonkuler av forskjellig størrelse falde ned i halvstivnet, læsket kalk fra forskjellige høider. Disse kunstige krateres slaaende likhet med de ritige maanekraterer vil fremgaa av en sammenligning med maanekraterne paa fig. 5.

Skuespillerens datter.

Av

Ellen Kruse Paulsen.

Fru Sander gik fra sin leilighet over gangen ind i de to værelser, datteren hadde lovet i. Nu var de omtrent; der stod bare to senger, en stor og en liten, hvor de hadde ligget, mor og barn.

Der laa endel tøy efter gutten, hans natdragt og en skjorte som fru Sander hadde lovet at vaske og sende efter datteren, fru Sigrid Anker, som for henved et aar siden, efter bare et aars lykkelig egteskap, hadde mistet sin mand. Hun var aftenen i forveien sammen med sin lille, et halvt aar gamle søn reist til en liten by paa vestlandet, hvor hun skulde styre huset for en fjern slegtning som, træt av reiser i fremmede land, med en formue han i aarenes løp hadde samlet sig som skipskaptein, her hadde kjøpt sig en eiendom og slaat sig til ro.

Fru Sander hentet en stol og sit sybord over i leiligheten og satte sig med sit sytøy borte ved vinduet i det forreste værelse. Hun hadde ikke sovet stort om natten, da hendes tanker fulgte datteren paa vei over sjøen, og hun visste at hun nu, klokken var omtrent to, sat paa toget med Hans. Undres hvorledes hun hadde klart sig, liten og spinkel som hun var, med den store, kraftige gutten som veide over ti kilo, især da hun ogsaa hadde baade reisevæske og fillteppe al slæpe paa?

Fru Sander tok guttens natdragt og klemte den mot sitt ansigt. Duften fra det lille barnelegeme sat endnu i den, og hun saa den lille, blaauiede gutt for sig med det vakre, utprægede raceansigt fra farens slegt som ikke engang de tykke kinder og dobbeltbaken hadde kunnet utslette.

Hun følte hans armer om sin hals og hørte hans jubel, naar hun satte sig med ham paa sofaen og hoppet, saa fjerene pep, og bakefter sang de gamle søvdyssende viser for ham. Hun saa hans glæde, naar hun om morgenen kom ind i soveværelset, hvor han laa i sin mors seng, og han rakte armene ut mot hende og boret sine hender ind i hendes haar og trak hende ned til sig. Den lille, lykkelige gutt var nu reist ut i verden med sin mor, og mormor hadde bare graven, hans fars grav ute paa kirkegaarden, tilbake.

Fru Sander holdt fremdeles den lille, lyseblaa flonelsdragt foran øinene. Graate vilde hun ikke, det sidste aars sykdom og sorg hadde slitt saa meget paa hendes nerver, hendes øine svidde og brændte, men graat vilde ikke lenger kunne skaffe hende nogen lindring, den vilde bare ødelægge dagen for hende med hodepine og hun hadde ikke tid til at være syk.

Fru Sander hadde mistet sin mand for femten aar siden. Dengang var hun fem og tyve aar og datteren seks, da han, en meget omsværmet skuespiller, reiste fra hende med primadonnaen ved teatret hvor han var.

Hun hadde tilbudt sin mand som, vakker og elskværdig med den charme, standen som oftest eier og kaldes uimotstaaelighet, egentlig bare elsket sig selv, og som nu efter mange eventyr hadde havnet ved teatret i T... — Fru Sander var bokholder i en bank og hadde efter svigersønnens død bodd sammen med datteren i en fire værelser leilighet i T... Datterens møbler var blitt sendt til vestlandet og der var, som sagt, bare de to senger som tilhørte fru Sander, tilbake.

Fru Sander la fra sig sytøiet og hentet bibelen. Hun læste et kapittel i den hver dag og om søndagen to. Den boken hadde,

like fra motgangen begyndte, lært hende at holde ut, og sidste vinter, da datteren laa syk av 'den spanske', den samme sykdom som rev datterens mand bort, hadde mor og datter søkt trøst i det som ellers ligger likesom utenfor det daglige liv. Men da vaaren kom og barnet med den, hjalp kjærligheten og omsorgen for det lille, hjelpeløse væsen dem ut over den sidste rest av sorg og bitterhet; de delte glæden over hvert fremskridt barnet gjorde, med hverandre.

Hun reiste sig og knuget hendene ind mot brystet. Hun var kvinde, fuldt ut kvinde, endnu for ung til at leve paa mindene. Hendes egteskap var blitt avbrutt for tidlig, og datteren hadde faat al hendes kjærlighet, den kjærlighet som vilde ha været stor nok til at omfatte baade mand og barn. Hendes arbeide var hende ikke nok; hun elsket de smaa, bløte barnearmer om sin hals, hendes ømhet og trang til opofrelse hadde til tider skapt egenkjærlighet hos datteren — av mor kunde man fordre alt. Men nu var hun alene, og brevene fra datteren, som bare vilde nære hendes længsel, vilde fra nu av bli hele hendes liv.

Det hadde været en stormfull nat, og klokken var over otte, da skibet endelig, to timer forsinket, gled ind paa havnen. Man var i begyndelsen av september, aarets vakreste maaned, og morgenen var frisk og solrik, med en luff som fikk passagerene til at trekke pusten dypt, da Sigrid med barnet paa armen holdt paa at gaa fraborde. Hun hadde været sjøsyk og var nu meget blek, hvilket yderligere fremhævedes ved den sorte dragt, hun hadde paa sig; men gutten som hadde sovet hele natten lo nu livsglad og rev i hendes krephat, saa den vippte paa hendes hode.

Da skibet la til, hadde hun staat paa dækket og set ind mot land. Blandt de ventende derinde hadde hun set sin far, en feiltagelse var umulig, dertil hadde hun set for mange billeder av den vakre, feterte skuespiller, og en følelse av glæde eller bevægelse, hvad det nu var, for et øieblik igjennem hende. Han kunde umulig, trods slegtlikheten, kjende hende, dertil var det for længe siden og det var naturligvis det bedste; men hun ønsket at hun kunde faa anledning til at tale med ham.

Det lot ikke til at han skulde ta imot nogen, han hilste i forbigaaende paa flere, han hadde vel bare gaat sig en morgentur, og da hun som den sidste gik over landgangsbroen, stod han der endnu. Hun var litt nervøs og snublet da hun var like ved ham, og han sprang hurtig til og hjalp hende iland, men hun saa bort da han sa: „De vil vel ikke gaa overbord med den lille?“

Han hadde altsaa ikke kjendt hende igjen, og hun vendte med ét to skjelmiske øiner mot ham.

„Tak for hjelpen! Det hadde nær gaat galt!“

Gutten hadde nu faat fat i hans hat og dreide den ned over hans ene øre, og de lo begge, mens hun med litt anstrengelse fikk løsnet barnets fingrer.

Hun saa sig om og ropte paa et bybud som hun gav sin garantisiddel og hun forklarte til Sander som var blitt staaende:

„Jeg skal videre med toget til H... , men da jeg ikke kjender veien til jernbanestasjonen, maa jeg gaa ifølge med bybudet.“

Han hjalp hende med at faa barnet op i vognen, og det faldt dem begge naturlig at de blev ifølge, mens bybudet gik med reisevæskene og fillteppet i forveien. Da skibet hadde været meget forsinket, var toget, hvormed det skulde ha forbindelse, netop kjørt, og den unge frue satte sig resignert ind i venteværelset. Bybudet blev sendt bort, gutten sov, og det var tre timer til

næste tog, saa det var ikke andet at gjøre, men Sander som hadde fattet interesse for den unge, vakre enke vilde ikke la denne chance til at gjøre hendes nærmere bekjendtskap gaa fra sig og bad hende derfor gjøre ham den fornøielse at spise frokost med ham.

Hun takket smilende og foreslog selv et av bordene utenfor jernbanerestaurasjonen, men da saa han næsten misbillende paa hende — han hadde ikke ventet denne store imøtekommenhet — hun hadde da et ansvar. Og uten at si mer trak han barnevognen bort under et laurbærtræs skygge, den skygge han satte mest pris paa, og de satte sig.

Han hadde sagt hende sit navn, og hun fortalte ham til gjengjæld at hun het fru Anker, var enke efter en fuldmægtig og var nu paa vei til T... hvor hun skulde besøke en slegtning. Da hun endelig sat med barnet i toget, gav hun ham det løfte at sende ham et par ord naar hun skulde tilbake, saa de atter kunde tilbringe et par hyggelige timer sammen.

Skuespiller Rudolf Sander sat i sit paa-klædningsværelse oppe paa teatret og fjernet de sidste rester av sminken. Hans elskerroller holdt paa at bli for anstrengende for ham, benene var, trods sport, begyndt at bli litt mindre bøielige, han var godt opptatt i firliarene nu, men i aften hadde han, endnu under morgenen inspiration, spillet saa godt som aldrig før, og direktøren hadde — kanskje for første gang — følt at teatret virkelig eide en støtte i Sander.

Sander spilte ikke med i sidste akt og han hadde derfor laast døren, da han ikke i aften var oplagt til at høre paa kameratens intetsigende passiar. Det var som om hans liv med et var kommet fra bølgegangen ind i smult vand, hvor det ikke var langt til havnen. Han undret sig over det sterke indtrykk, han hadde bevart av den unge enke, det var næsten som om han kunde sætte denne oplevelse tilbake mange aar i tiden, da han paa et bal som student første gang traf Olga Bartels, hans første hustru.

Han kunde ikke finde nogen forbindelse mellom de to, kanskje en flygtig likhet, eller var det organet som mindet om hende? En skuespiller er lydhør i den retning. Han dreide sig halvt om fra det store speil, det sminkede ansigt, hvis minespil han kjendte ut og ind, irriterte ham, og han la haandene over øinene. De faa aar, fra den tid han levde sammen med en god og retskaffen kvinde, hadde været de bedste i hans liv. Den gang hadde han selv været sand, men det stille familieliv hadde kjedet ham, hustruens bebreidende øine hadde fulgt ham længe, han maatte bort fra sin samvittighet og leve alene paa sine triumfer.

Naa, han kom jo bort fra den lille enken. Han reiste sig og gik bort til vinduet som vendte ut mot bakgården og saa ut. Han lo tankefullt. Hun hadde likefrem præket moral for ham, den lille, talt om ansvarstølelse og pligt — hun som straks, uten skrupler hadde tat imot en fremmed mands indbydelse. Men hun hadde kanskje været sullen og der, utenfor kafeen med barnet i ryggen, hadde hun følt sig tryg. Det var godt at han hadde penger paa sig, det var jo heldigvis i begyndelsen av maaneden, og hans frue derhjemme hadde endnu ikke faat plyndret ham helt.

Bare hun nu ikke narret ham paa hjemturen. Han hadde forresten glemt at spørre hende om tidspunktet for hendes hjemreise, men mer en hoist en maaned vilde hun vel ikke bli borte paa denne tid av aaret, især med et litet barn.

Det var mai aaret efter. Teatret i T... hadde i den sidste tid haat gjesteoptræden

av forskjellige kunstnere, nogen fra hovedstaden, andre fra et Kjøbenhavnerteater og det hadde desuten været koncert av de finske „M-M'er“, men nu skulde det lukkes og personalet ha ferie.

Rudolf Sander stod den sidste dag før ferien ute paa gangen bak scenen, hvor direktøren og regissøren hadde kontor, og talte med direktøren. Hans frue, som hadde været primadonna ved en operettescene for mange aar siden, men hvis ryndr nu slukte sminken som kridt sluker vank, var reist paa et rekreatjonsophold til utlandet; selv skulde han en tur med sin lystkutter til Strømstad. — Postbudet viste sig ved enden av gangen, hvor foruten direktørens ogsaa personalets officielle brevkasse var hængt op. Direktøren hentet sine brever og forsvandt ind til sig, og et øieblik efter stod Sander og undersøkte personalets brevkasse. Der var et par til ham og han holdt dem tæt op til øinene i den mørke gang. Han aapnet et med en fin, avlang dameskrift, som han ikke kjendte og saa straks efter underskriften. „Sigrid Anker“ — hvem i alverden var det? Han læste brevet:

„Kjære hr. Sander!

Thukkommende mit løfte at underrette Dem om min hjemreise fra H... vil De kunne træffe mig paa „Hotel Royal“ tirsdag morgen klokken ti. Tak for frokosten.

Med venlig hilsen

Sigrid Anker,
enken med barnet.“

Enken med barnet! Ja, nu husket han det. Det var den lille skjelm fra dampskibet, hvorhen skjæbnen hadde ført ham en tidlig morgen paa en spasertur, hende som hadde præket moral for ham, mens hun ganske rolig hadde latt ham traktere frokost paa hende. Det var sandelig et langt besøk det, over et halvt aar, og han hadde dengang i henved en maaned gaat i en pinefuld spænding og ventet brev, men da der ikke kom noget, hadde han glemt hende.

Sander traf enken, rødusset, frisk og smilende, paa hotelværelset, og gutten som nu kunde gaa paa de smaa, tykke, litt vakle-vorne ben, kom stolprende imot ham.

„Kjære frue,“ med ridderlig anstand førte han hendes naand til sine læber — „liljen er blit til rose, ser jeg — en herlig, utsprunggen rose.“

„Er det mig, De mener?“ Hun bød ham med en haandbevægelse ta plads. „Det glæder mig virkelig og vil glæde min mand ikke mindre at jeg ser saa frisk ut. Mand har forresten fetet mig med nøttekjerner og nysilt melk like fra den dag jeg kom til ham.“

„De er altsaa ikke enke?“

Han var ærgerlig, hun hadde altsaa narret ham. Han forsøkte at reise sig, men den lille som hadde fundet en udmerket støtte paa hans ben lot sig ikke rokke, men pludret en hel del kinesisk som han ikke kunde tolke.

„Nei, ikke nu længer. Jeg reiste til H... for at styre huset for en slegtning, og da jeg hadde været der en stund, blev vi begge enige om at stillingen som husmor var mer betryggende end som husbestyrerinde, og derfor giftet vi os.“

„En udmerket grund forresten — jeg kun-

de næsten fristes til at kalde det smaalighet. De var ræd for Deres rygte.“

„Aa nei,“ lo hun skjelmsk, „der var vel ogsaa litt — ja, ikke saa litt forresten — tilstede av det hvormed man grunder et egtenskap.“

„Og nu har Deres mand git Dem ferie?“

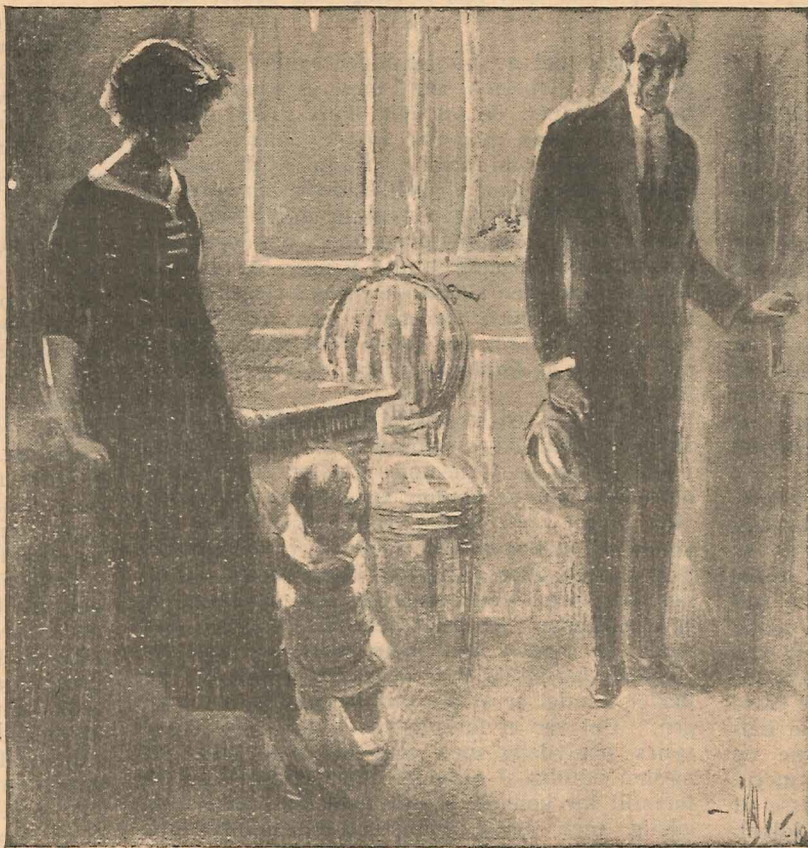
„Ja, vi er paa vei hjem til min mor — hun har været alene længe nok.“

„Kanske Deres mor er enke?“

Han spurte ikke av interesse, han hadde nu — efter den nyhet, hun hadde bragt ham — mistet interessen for hende selv, men noget maatte han jo si, og naar det emne var drøftet, vilde han hurtigst mulig anbefale sig.

Hun saa fast paa ham og svarte:

„Nei, min mor er ikke enke. Min far forlot hende for seksten aar siden uten no gensinnde senere at bekymre sig om, hvorledes det gik hende eller hendes barn. Han betalte knipent hvad loven tvang ham til, men hvis

„Vil De hilse hende fra mig?“

ikke mor selv hadde arbeidet haardt, vilde vi begge været døde av sult for længe siden.“

Han begyndte at føle sig ilde tilmode. Hvad mente hun egentlig. Undres om hun visste noget. Han vilde reise sig, men kunde fremdeles ikke da gutten støttet sig til hans knæ, og de klare, blaa barneøine møtte hans tilidsfuldt og fortrolig, mens han pludret: Bo-bo ind — bua og vend til Bo-bo!“

„Kom, Hans!“ Sigrid rakte armene ut mot ham og han sprang med et frydeskrik bort til hende. „Hans sier at mor og Hans skal til mormor. Det er ikke let at forstaa ham, men han er jo heller ikke saa gammel. Jeg kjender imidiertid hans sprog.“

„Hans er virkelig fremme for sin alder.“ Han saa paa sit or. „Nu maa jeg nok avsted. Klokken er mange.“

„Jeg vil bare be Dem om at bli sittende et øieblik endnu. Jeg har netop bedt Dem om at komme, da jeg vil fortælle Dem min historie tilende. Men si mig først hvad De mener om en slik handlemaate?“

„Ja — kjære frue — — jeg som staar utenfor kan jo ikke saa let — — men naturligvis, i og for sig er det ikke riktig, skjønt man nu for tiden ikke dømmer saa haardt om denslags.“

„Nei, det er netop det gale. Alt er blit saa let og overfladisk, hjemmene, det ene efter det andet, blir ødelagt, og meget kommer av at man nu for tiden ikke dømmer saa haardt om denslags. Knutene eller rettere baandene som skal binde løses saa let, eller de skjæres over, og barna kastes mellem forældrene som baller. Og alt dette hænder, fordi man ikke dømmer saa haardt om denslags. I gamle dager betænkte man sig ikke en, men ti ganger, før man ophævet et egtenskap, og forældrene holdt fred for barnas skyld. Men saa kom den store kjærlighet som der tales saa høit om, det var en følelse som tvang mand og hustru fra hverandre, ja, det var likefrem umoralsk vedblivende at leve sammen, naar den var kommet ind i deres liv. Saa brøt han eller hun ut, trampet ned — like meget, Eros' var hellig, hans bud skulde lydes. Men vet De, hr. Sander, hvem som nu vil dømme Dem, naar ikke verden vil?“

„Mig? Hvad — hvorledes?“

„Det vil jeg, Deres barn!“

Et øieblik saa han bestyrtet paa hende. Saa hadde han ikke misforstaaet hende, hun visste alt om hans liv og mangfoldige tanker krydset gjennom hans hjerne. Hun var kommet for at dømme ham og hun hadde ret til det. Han hadde tat imot hende som en fremmed, hadde gjort kur til hende, og hun hadde like fra første øieblik visst at han var hendes far. Han hadde gaat i fælden, han skammet sig, visste ikke hvorledes han skulde klare situationen, men sa endelig med et mislykket forsøk paa humor:

„Det var i sandhet en snodig komedie.“

„Ja, De har ret!“ Hun nikket alvorlig. „Det var en komedie hvortil De helt hadde glemt at læse rollen og De manglet ogsaa sultør, derfor var De ikke ganske heldig, men publikum har moret sig — ikke sandt, lille Hans, du har moret dig?“

Hun bøide sig ned over den lille som halvveis var sovnet ind paa hendes fang, men han opsnappet ordet „moret“, det maatte staa i forbindelse med mor og han sa

mumlende:

„Bua og Bo-bo.“

„Ja, hr. Sander,“ Sigrid smilte, „nu er De blit bedstefar og maa vel tænke paa at gaa over i de ældres rollefag. Deres sidste forsøk i elskerfaget er jo blit litt mislykket, mens det var kanskje bare Deres medspillerinde som helt manglet gnisten — den store Eros' har allerede hat bud efter mig.“

„De haaner mig!“ Han hadde reist sig, sønderknust og ulykkelig.

Sigrid forstod kanskje noget av det som rørte sig i ham, hun rakte haanden ut mot ham og sa alvorlig:

„Jeg dømmer Dem ikke, da De allerede er dømt. Jeg vet at min mor er meget lykkeligere end De.“

Han holdt hendes haand et øieblik og gikk deretter til døren.

„Vil De hilse hende fra mig?“

„Ja, det skal jeg.“

Men i det andet værelse stod fru Sander, og hun hadde hørt alt. Hun saa ham gaa over torvet dernede, langsomt, foroverbøiet. Han mottok mange hilsener, det var netop tiden da byens bourgeoisi færdedes paa strøket, men han saa ingen og besvarte ikke en eneste hilsen.

Bouret kom med et skib til Montpelliers havn og gav sig straks ikast med at bringe sine sækker iland.

Ved Croix Fontaine, elpar kilome er fra Fontainebleau i Frankrike, ligger et litt forfaldent slot, tilbaketrukket fra landeveien og omgitt av en liten park, og ved landeveien staar en kunstfærdig uthuggel marmorbænk. Slottet kaldes endnu for „Skattefogdens slot“ og bænkens kalder man endnu for „Bourets bænk“. Det var den bænk, sier man, hvor Etienne Michel Bouret den 10. mai 1774 ventet det besøk av kong Ludvig den Femtende som hadde kostet ham næsten hele hans store formue. Om dette besøk og om Bouret selv er det historien har optegnet følgende beretning:

Etienne Michel Bouret stod baade for sin samtid og sin eftertid som typen paa en parveny med alle dennes daarlige og gode sider. Han var søn av en lakei og en kammerpike som hadde giftet sig og han kom som ung mand ind som medhjælper hos en saltforpagter. Man hadde da i Frankrike det forkasteligste av alle skattesystemer, skatter og avgifter blev, provins for provins, bortforpagtet til mænd som kjøpte disse stillinger for svimlende summer. De skulde inddrive avgiftene og skattene hos bønderne og borgerne og saa svare kongen saa og saa meget om aaret. Det var altsaa i deres interesse at presse saa store summer som mulig ut av folket. Saa godt som alle disse skatteforpagtere tjente store formuer og var i reglen gjenstand for folkets vildeste had. Da den store revolution senere kom, var der ogsaa dem, det først gik ut over. Om Bourets fiffighet og forretnings-talent fortelles der allerede fra hans ungdom en karakteristisk historie. I 1747 var der i Sydfrankrike den frygteligste kornmangel. Samvillighetsløse spekulanter hadde kjøpt op kornet, deres pakthuser bugnet av hvete, men folket kunde intet faa, da det var spekulantenes hensigt at drive prisene endnu høiere op. Bouret laante alle de penge, han kunde faa fat i, leide et skib, fyldte det med sækker som for de tre fjerdedele vedkommende var fylt med sand, for den ene fjerdedels vedkommende med hvete, seilte opover Rhonen, kom til byen Montpellier og meddelte her under stor reklame at han var sendt av regjeringen med korn for at avhjelpe nøden. Et skib lastet med korn laa allerede i Montpelliers havn, en hel flaafe vilde følge efter. Han begyndte al selge av kornet, kornpugerne saa sig allerede ruinerte, de aapnet pakhusene og hungersnøden var undgaat. Senere kjøpte Bouret et embede som saltforpagter, tjente nogen millioner, kjøpte sig saa et større embede som skatteforpagter, var noksaa honnet, tjente endnu flere millioner og kunde tilslidst selge embedet og trække sig tilbake med en formue paa hundre millioner. Det var umaadelig, det var aldeles fantastisk for de tider. Da han hadde anbragt denne formue i forskjellige frugtbringende foretagender, var hans indkomster enorme.

Men Bouret var ingen pengepuger. Han brukte umaadelig mange penger til bygning av slotter, til fester og til en luksus som blev berømt over hele Frankrike. Adelen og den mer

fornemme del av borgerskapet rynket nok paa næsen av „lakeiens søn“, men de kom dog til hans selskaper, de tok mot hans gaver, de var gjerne i denne moderne Krøsus' nærhet. Selv kongen hørte om ham og besluttet at benytte sig av ham og hans rigdom. Ludvig den 15de var en daarlige konge og en endnu daarlige husholder med de mægtige summer, han drev ind i skatter. Han manglet ofte penger, og da han en gang var i en skrikende pengeforlegenhet lot han underhaanden forespørre hos sin tidligere skattefoged Bouret, om denne vilde være villig til mot renter at forstrække ham med 5 millioner frank.

Bouret var en ærgjerrig mand. Han visste at al rigdommen ikke formaadde at hæve han op i adelens og de fornemmes klasser, men kunde det lykkes ham at komme kongen paa nært hold, vilde meget være vundet. Han svarte derfor den kongelige mellemand: „Jeg vil være henrykt, hvis kongen allernaadigst vil laane nogen millioner hos mig. Hans majestet kan faa fem, ti, tyve millioner, alt hvad jeg eier, om det skal være, og renten kan hans majestet selv bestemme. Jeg stiller bare en eneste betingelse for laanet, og det er at jeg blir presentert for kongen.“ Det var et forlangende som i vore dager synes uhetydelig men som det den gang var næsten umulig at oppfylde. For overhodet at bli forestilt for kongen, skulde man ikke bare være adelig, men ogsaa kunne oppvise minst otte foregaaende adelige slegtled, i hvilke der ikke var kommet en eneste draape borgerlig blod ind. Bouret kunde ikke paavise andre forfædre end lakeier og pramstikkere fra Rhonefloden. Selv kongen kunde ikke forandre hofetikettens strenge lov i saa henseende, men da han absolut hadde bruk for Bourets penger fandt han paa en utvei. Det blev meddelt Bouret at han paa en bestemt dag kunde indfinde sig i slotshaven ved Marly. Kong Ludvig vilde da tale til ham og skjenke ham en kongelig gunst. Bouret indfandt sig ogsaa paa den bestemte dag i slotshaven ved Marly, og her gik kongen bort til ham og sa: „Bouret, det glæder mig at gjøre Deres bekjendtskap. Naar jeg en dag kommer forbi Deres hus, vil jeg komme ind i det og smake paa Deres ferskener som man har fortalt mig er eksellente.“ Bouret kom ved de kongelige ord i fuld-

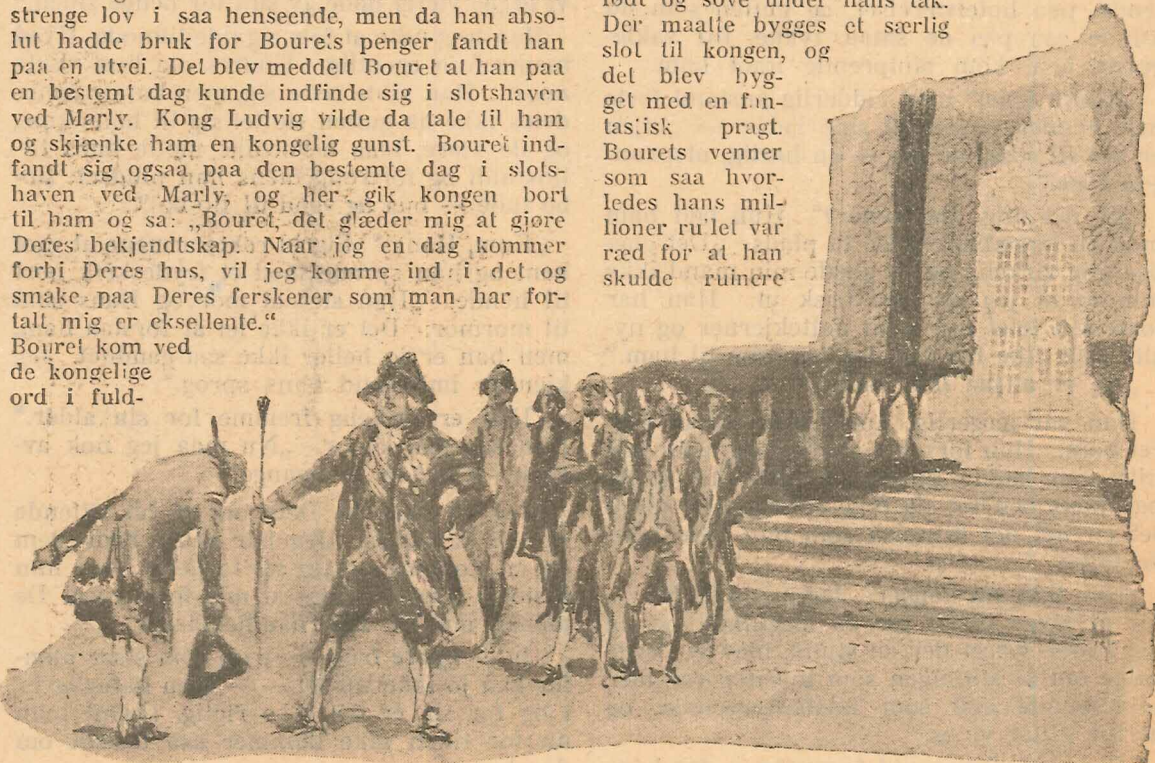
DET KONGE- LIGE BESØK

stændig ekstase. At se selve kongen som gjest var en gunst saa stor som han aldrig hadde turdet haabe. Men han hadde i sin slotspark ikke et eneste ferskentree. Det maatte der bøtes paa. Han sendte ilbud til Frankrikes mest berømte frugttrædyrkere og gartnere i syd og øst om at skaffe ham ferskenræer, man bragte ham dem, de blev plantet og podet av de fornemste gartnere og sakyndige, man bygget drivhuser, man ofret store summer for her ved Marly paa faa uker at skape et ferskenderkeri, og da alt var parat, og da der gik uke efter uke uten at kongen viste sig, vovet Bouret gjennom en av sine debitorer blandt hoffmændene at minde kong Ludvig om hans løfte. Kongen som forlængst hadde brukt de laante millioner og glemt løftet, stod et øieblik forbauset. Saa sa han: „Hils hr. Bouret og si ham at min læge har forbudt mig at spise ferskener, men at jeg en dag, naar jeg er ute paa Fontainebleau, skal gjøre ham den fornøielse at delta i jagten paa hans godser.“

Ordene blev meddelt Bouret, og denne holdt paa at faa et anfald av svimmelhet. Kongen vilde være hans gjest! Men han, Bouret, som nok eide en lystgaard ved Croix Fontaine ved Fontainebleau, hadde hverken jagtrevier eller et passende sted at by kongen ind paa. Han hadde imidlertid millioner som han kunde kjøpe det manglende for. Han kjøpte selve Croix Fontaine, han kjøpte et stort stykke av Sénartsbogen, han lot anlegge forbindelsesveier, han anskaffet store hjorder av kronvildt, daavildt og raadyr, han oprettet et fasaneri, han ansatte tyve jagteljenter og han bygget en særlig jagtpaviljong. Pludselig kom han til at huske paa at kongen jo umulig kunde ta ind hos en borgerlig født og sove under hans tak.

Der maatte bygges et særlig slot til kongen, og det blev bygget med en fantastisk pragt. Bourets venner som saa hvorledes hans millioner ru'let var ræd for at han skulde ruinere

I slotshaven ved Marly gik kongen bort til den dypt bukkende skattefoged og sa: Bouret, det glæder mig at gjøre Deres bekjendtskap!

Med uhyre omkostninger lot Bouret bygge et jagtslot ved Croix Fontaine.

sig. De advarte ham, men Bouret vilde intet høre. Han var nu helt besat av sin fikse idé. Da alt atter denne gang var beredt, og kongen stadig ikke viste sig, blev han utaalmodig og lot atter kongen erindre om det gitte løfte. Man gjorde kongen forstaaelig at han enten maatte opfylde hvad han hadde lovet eller betale millionene tilbake med renter, og kongen som aldeles ikke ønsket at betale sin gjæld, lot svare, at hr. Bouret kunde tale med ham i Marlys slotshave likesom sidst. Bouret kom, han stilte sig op i slotshaven, skalv av forventning, og kongen kom ogsaa bort til ham og sa: „Min kjære Bouret! Jeg har ikke glemt mit løfte. Jeg kommer en dag til Dem som Deres gjest. Sorg bare for en seng til mig og litt mat til elpar av mine tjenere. De kan stole paa mig og min gunst.“

At faa kongen som „liggende gjest“ var den største ære som kunde vederfares en mand. Bare enkelte høifornemme herrer av slegter som Rohan og Montmorency hadde hittil været tildelt denne gunst. Nu skulde den altsaa vederfares skattefoged Bouret. Man forstaaer at det atter holdt paa at svimle for ham. Han lot Frankrike avsee for de fineste kokker, han samlet de bedste skuespillere og musikere, for uhyre summer skaffet han de sjeldneste og kostbareste frugter, fugler og andre spiser, han lot bygge og montere en række kongelige værelser, hvis silkevægger, vene'ianske speiler, maerkaarmer og onyxsoiler kostet ham millioner. Denne gang gik han virkelig sin ruin imote, men det var

forgjæves at han venner paany advarte ham. Han vilde føre sin sak igjennem tilbunds, og han gjorde det saa grundig at da man gjorde ham opmerksom paa at kongen ikke kunde ta ind hos en ugift mand som Bouret var, tok han ekstrapost, kjørte til Paris og lot sig vie til en fattig adelsdame, frøken Tellez d'Acosta, hvis slegtninger han betalte hundre tusener frank for deres samtykke. Men saa var ogsaa alt parat. Bouret begav sig atter til Marly, han traf atter kongen i slotshaven, og denne lovet, naar han den 10de mai drog til Fontainebleau, at overnatte hos Bouret.

Den 10de mai var Croix Fontaine slottet i feberaglig travlhet. Der var bygget stalder til hundreder av hester, remiser til hundreder av kjøretøier, der brændte sandeltræ i kaminene, skuespillerne sminket sig, musikerne stemte sine instrumenter og ute paa veien stod Etienne Michel Bouret ved en marmorbænk, etpar billedhuggere hadde meislet for anledningen. En stor spænding var at læse i hans træk. Nu stod han endelig ved sine varmeste ønskers maal. Vilde kongen komme? Bouret stirret og stirret nedover veien. Der var intet at se. Jo, nu saaes en liten støvsky reise sig langt borte, og en rytter kom galopperende. Han naadde marmorbænken, hvor Bouret stod, han vilde ride forbi, men Bouret som hadde set at rytteren bar det kongelige livré, sprang frem, rakte armene iveiret og ropte: „Hallo! Hallo! Det er her! Det er her i Croix' Fontaine hos Bouret, at De skal stansel!

Det er her Hans Majestæt vil ta ind!“ Rytteren stanset hesten et øieblik. Saa sa han:

„Kongen! — Kongen døde imorges i Versailles, og jeg er paavei til Fontainebleau med dødsbudskapet.“

Den ulykkelige Bouret rakte begge armene over hodet. Saa faldt han besvimmel om paa bænken. Der fandt hans tjenere ham.

Historien vet intel mer at fortælle om skattefoged Bouret. Han forsvinder i mørket. Men den kunstfærdige marmorbænk staar endnu ved veien til Fontainebleau, og egnens folk fortæller endnu historien om det kongelige besøk.

En liten hukommelsesprøve som underholdning.

Det kunde tænkes at der i en selskabelig kreds var en som var kommet til uforskyldt at kokettere litt med sin gode hukommelse. I saa tilfælde vil vedkommende være selvskreven til „forsøksobjekt“ ved følgende lille eksperiment. Ellers kan et objekt jo let tas ut ved lodtrækning eller findes ved frivillig rekruttering.

Den, hvis hukommelse skal prøves, gaar ind i et andel værelse, og døren lukkes. Paa et bord i forsøksalen henlægges tolv forskjellige gjenstander: en nøkkel, en blyant, et penseskaf, et lommeur, en børste, en femøre, en bok, en kop, en kraveknapp, en finger-ring, et armbaand, en fyrstikæske eller lignende, — altsammen arrangert i „malerisk orden“.

Saa blir „forsøksobjektet“ sluppet løs og nærmer sig baklængs bordet med alle de rare saker. Den som leder eksperimentet tar sit ur (med sekundviser paa!) frem, og naar han roper: „Nu!“ skal „hukommelseskunstneren“ hurtig vende sig om, og han har nu i ti sekunder lov til uforskyldt at betrakte de utstillede gjenstander og indprente sig dem i hukommelsen.

Naar de ti sekunder er gaar, roper tidtageren igjen: „Nu!“, og den anden maa da øieblikkelig vende sig om, saa han har ryggen mot bordet. I denne stilling skal han da prøve om han er istand til at nævne — i vilkaarlig orden — de tolv gjenstander paa bordet.

Erfaringen viser at det er meget vanskelig og kræver en kjæmpehukommelse at faa alle tolv ting med. En seks--syv gjenstander vil de fleste kunne nævne. Men saa begynner det at knipe, og den som naar til ni, fortjener at kaldes dygtig, og skulde virkelig nogen kunne præstere at nævne alle tolv ting, overlates det til selskapet paa passende maate at belønne en saadan hukommelsesmester.

Den ulykkelige Bouret rakte begge armer op mot sit hode og faldt besvunet om paa bænken.

Hungersnødkomiteens formand, høiesteretsadvokat Aage Schou, som paa en meget forlignstfuld maate forestaar indsamlingsarbeidet til de nødlidende i forskjellige deler av Europa. Mest presserende har hittil hjælpen til Østerrike været. Komiteens appel er blit beredvilig besvart, og fra alle landets kanter er der strømmet penger og gaver ind i mængdevis. Men mer trænges endnu!

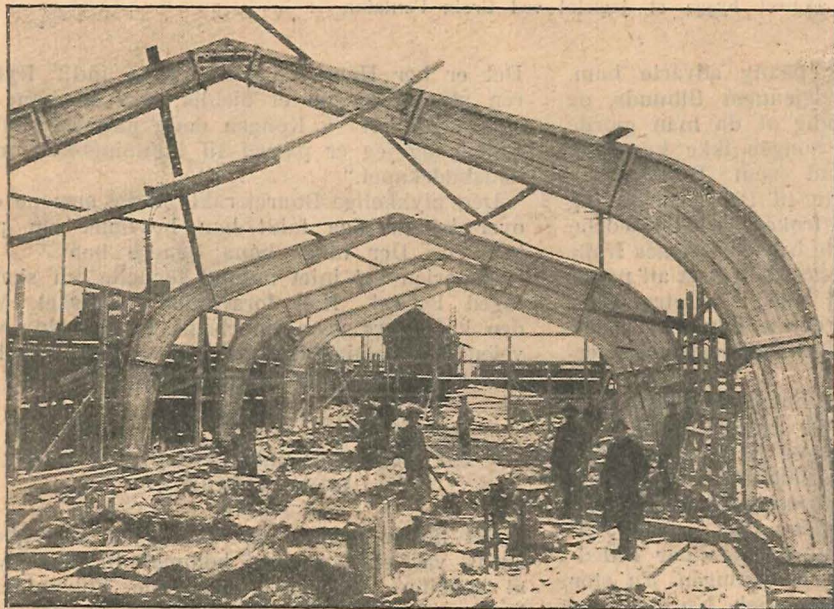

For at komme det nødlidende Østerrike tilhjælp har man ikke bare indsamlet penger og matvarer men ogsaa klær etc. Her ser man en av Hungersnødkomiteens indsamlingsvogner forsynt med sanitetsflaget paa en av de indsamlingsstationer i Kristiania hvor folk beredvilig kom med gammelt og nyt tøj og andet nyttig. Nytaarsdag avgik det andet norske undsætningstog til det nødlidende Wien.

En hædret sjømand.

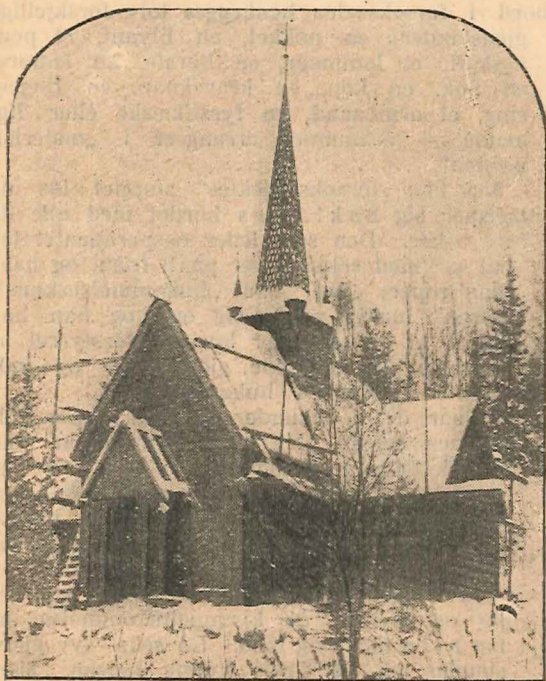
Kaptein Julius Meyer, Bergen, blev i statsriaad fornylig ti delt Emile Robins redningsbelønning for den djerve daad han i april 1918 utførte ved i den engelske kanal at redde 21 mand fra et torpedert skib under overhængende fare for at faa sit eget fartoi sendt tilbunds av de lyske ubaal-torpedoer.

Statsbanene bygger sig en ny, stor bilgarage. Til ombringelse av il-gods i Kristiania har Norges statsbaner anskaffet sig 15 store lastebiler, hvorav 3 elektriske, og det er for at skaffe rum til disse at man bygger den garage hvis trækonstruktioner hvælver sig paa ovenst. bill. Bygningen skal ogsaa indeholde verksted og kontorer.

Naar barna spiller komedie. Ved Deichmannske bibliotek paa Grünerløkken i Kr.a har barna en diskussionsklub og en dramatisk klub. Disse hadde til jul indstudert et par komedier som vakte jubel og skulde gjentas i midten av jan. til indtægt for wienerbarna. Her ser man et bill. fra zigoinerkomedien „Ulv“ som spilledes av 13-14-aaringer.

Den gamle, ærværdige Garmokirke fra Lom som nu er gjenreist paa Mailhaugen ved Lillehammer. Den skriver sig helt fra Olav den Heliges tid. I 1870-aarene blev den nedrevet og lømmeret solgt ved auktion til nybyg her og der. Nu er det væsentligste samlet sammen igjen og kirken gjengit i sin gamle skikkelse. Ogsaa det gamle inventar kommer tilrette.

Vore kirkers kunstneriske utsmykning er en sak som nu med rette vies stigende oppmerksomhet. Her ses en gjengivelse av maleren Enevold Thømts frescomalerier i Aalesunds kirkes kor. Dekorationene slutter sig i kunstnerisk henseende som i tankeindhold nøie til de vakre glas-malerier, og kirkens indre vil dermed fremtræ som et storslaal hele.

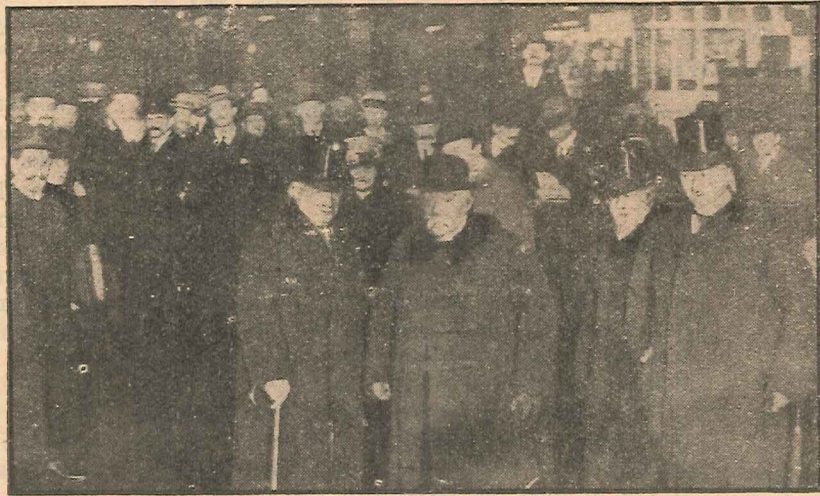

Et nyt pleiehjem for gamle og svake. Det er det ene av tre slike gamlehjem hvortil der nu er bevilget midler i Kristiania. Det faar plads paa Haløkken ved St. Hanshaugen, skal rumme 100 patienter og blir en stilfuld bygning med fremtrædende beliggenhet. Foruten det skal et lignende hjem reises paa Lille Tøien og et ved Vestre Akers kirke.

Den anden fredskonferanse. Det ulykkelige Mellem-Europa.

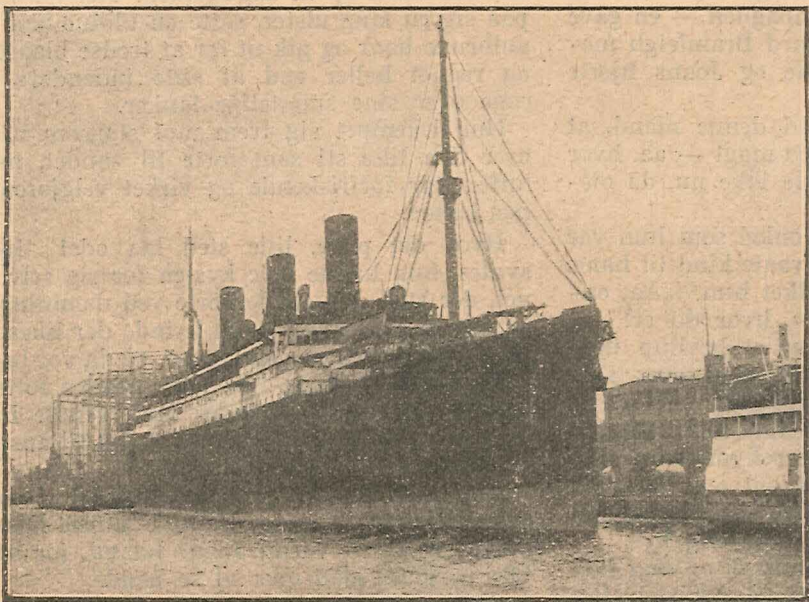
Det tyske centrums nye formand Trimborn hvis valg fornylig har faat særlig betydning ved det prøis-siske forslag om en tysk enhets-stat. Disse planer bekjæmpes ener-gisk av sydtyskerne, og Trimborn er tillikemed de fleste andre syd-tyske katolikker en motstander av tanken. Denne motstand mener man sikkert vil slaa planen om enhetsstaten istykker.

Den engelsk-franske alliance. Et snapshot fra det betydningsfulde møte i London, da Clemenceau møttes med Lloyd George og man enedes om Englands og Frankrikes fremtidige poliitk, hvis ikke Ame-rika vilde gaa med paa fredstraktaten saaledes som denne blev av-fattet i Versailles. Desuten blev der truffet flere vigtige beslutnin-ger av økonomisk art.

Irlands vicekonge, viscount French, som irske Sinn Feinere i Dublin rettet et frygtelig bombeattentat mot. French som er meget upo-pulær i Irland paa grund av sin ofte urimelig strenge optræden slap bort fra de seks bomber som blev kastet efter ham, lakket vare chaufføren som satte fuld paa den pansrede automobil i hvilken han altid kjører.

Den sidste store Atlanterhavsdamper som tyskerne har maattet av-levere til de allierte. Det var den 18.000 ton store damper „Tirpitz“ som var under bygning ved Vulkan-verket i Stettin da freden blev slut-tet. Tyskerne maatte fuldføre den for avlevering. Den skal tilfalde Cunard-linjen som erstatning for „Lusitania“.

Stykke for stykke av det gamle Østerrike falder fra riket. Salz-burg har nu erklært at det ønsker enten at ville slutte sig til Tyskland eller at bli selvstændig. Hertugdømmet Salzburg med byen av sam-me navn ved Salzachelven har en utstrækning av ca. 9000 kv.-kilom. og 350.000 indb. Det er en av Østerrikes vakreste og rikeste provinser.

Det blev et storpolitisk besøk av vidtræk-kende betydning som Clemenceau avla i London kort for jul. Man fastslog ved dette principperne for den engelsk-franske alliance og for de diplomatiske forhandlinger som skal finde sted paa den nye fredskonferanse i Paris. Denne skulde ta sin begyndelse i første halv-del av indeværende maaned, og man har be-tegnet den som „den anden fredskonferanse“. Foruten spørsmålet om den engelsk-franske alliance videre utformning har denne konfe-ranse til opgave at behandle alle de av ver-denskrigen flytende spørsmål som ikke tidli-gere er avgjort — saasom fredstraktaten med Ungarn, det adriatiske spørsmål, freden med Tyrkiel etc.

Av adskilling nærmere og mer aktuell inter-esse end disse problemer er dog de mellem-europæiske spørsmål som efterhaanden har vakt voksende bekymring langt utenfor Centraleuropa og som nu er fuldt saa brændende som nogen-sinde. Naar disse linjer læses er formentlig fredstraktaten med Tyskland efter alle vider-værdighetene endelig traadt ikraft. Men det betyr som man vel ingenlunde at bekymringenes lid er tilende. Den tar snarere fat for alvor med det nye aar som man frygter vil bli endnu mørkere og mer trøstesløst end det som nys-gik over i historien med saa sørgelig en paa-skrift. Selv de mange entente-venner som i den-ne koalitions kamp saa en demokratiets frigjø-relseskamp overfor militarismens og imperial-ismens brutale, magtpolitik har, fundet det høie raads fredshelinger skjæbnesvangert haarde. Man merker had og hevnfølelse bak dem, og had og hevnfølelse darrer ogsaa bak den til-synelatende resignation hvormed det for saa mæg-

Et av verdens merkeligste monumenter, reist paa et hustak. For nogen tid siden landet som man vil erindre den franske flyver Vedrines paa ta-ket av modemagasinet Galleries Lafayette i Pa-riis, og det er til minde herom at den her gjengille stolte er reist paa det sted hvor den dristige landing foregik.

lige Tyskland nu maa spille den overvundnes, den undertryktes rolle. Den sønderrivelse av det politiske liv hvortil vekselvirkningen mel-lem det militære sammenbrudd og revolutionen førte er vistnok foreløbig helet paa sæt og vis, og den indre uro med streiker og andet er bortelim-neret gjennom regjeringens indre poliitk trods dens uerfarenhet og feilgrep i en yderst vans-kelig tid: der er faldt ro over arbeidermas-sene og arbeidslysten er vendt tilbake. Men krigen og fredstraktaten har fullstendig revet istykker den gjennomførte organisme som Tys-lands tidligere økonomiske liv dannet, og de nationale hjelpkilder er saa uttømt og vel mulig. Kommunikasjonsvesenet og raastof tilgan-gen er yderst betænkelig reducert, og valuta-forholdene er forfalle. Forholdene ligger i det hele tal saaledes an at man endog har karakteri-sert stillingen som haablos trods al arbeidsvil-lighet. Deres videre utvikling anses i væsent-lig grad at bero paa hvorledes det stiller sig med levnedsmiddelforsyningen fremover. Glip-per det her vil roen i landet neppe kunne bevares, er det uttalt fra regjeringshold. Lig-nende synspunkter gjør sig ogsaa gjældende med hensyn til Østerrike. Mellem forholdene i de to land er der i disse henseender neppe nogen væsensforskjel — bare en gradsforskjel. Kri-gen og den efterfølgende fredsslutning har bragt Østerrike til bellerstaven, store og værdifulde distrikter søker at løsrive sig fra det ulykkelige land og dets folk holder paa at ulukke innjel. Til al den elendighet som nu gaar over Mel-lemeuropa kommer saa den udmyerelse som lig-ger i seierherrenes krav om utlevering av „kriigs-forbryderne“ for at faa dem dømt og avstraffet.

I vaartiden.

Av
Effie Adelaide Rowlands.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Der er død i luften — godseieren ligger jo syk,” sa en tredje. „Og hor, hvor det regner! Et daarlig varsel for brudeparret!”

Pludselig hørtes en kvindestemme som dirret av lidenskap skrike:

„Her er et kjærlighetstegn til dig!”

Noget blev kastet like mot brudens bleke ansigt og faldt ned foran Richard Bramleighs fotter.

Det var en haandfuld nesler, ombundet med gaasegræs og giftige skarntyder.

Den haand som hadde kastet dette grep fat om brudgommens armer, og Lydia Dawes boide sig fremet stirret ind i Richards øine med et fordreiet ansigt og lynende blik.

„Richard Bramleigh, du har altså ikke aglet paa min advarsel. Vogt dig for det der vil komme! Vogt dig, sier jeg!”

Hun blev trukket tilbake med utrop som:

„Skam dig — skam dig — er du gal, pike?”

Men det lyktes hende dog endnu en gang at trænge sig frem til brudeparret og slaa bruden like i ansigtet.

En mørkerød stripe brændte paa Joans kind, da hun forte sit lommestykke over ansigtet likesom for at slette ut den fornærmelse der var tilføiet hende. Richard Bramleigh skyndte sig ut av kirken og ind i vognen, hans ansigt var kridthvitt av vrede, kanske av frygt, for han hadde hat flere voldsomme scener, med denne pike som han hadde lovet ægteskap, og da han kjendte hendes rasende skinsyke, hadde han haabet at hun vilde holde sig borte fra kirken. Da vognen kjørte gjennem æreporten, hvis blomster hang visne ned, holdt kirkeklokkene op med at ringe. Der blev en liten pause, saa begyndte de igjen, dog ikke for at kunne munter til bryllup, men for med langsomme, alvorlige slag at forkynde et dødsfald.

Sir John Pelham var død, og Glyn var nu arving til titlen. Døds klokke paa en bryllupsdag! Luften var fuld av mørke varsler, og Joan kunde ikke andet end synes at dette passet bedre til hendes bryllup end solskin, munter musik, glad klokkingning, latter og sang.

„Døden i luften — likesom døden i mit hjerte,” mumlet hun og sat sammensunken i et hjørne av vognen med den stille bøn at hendes mand ikke vilde røre hende.

Bramleigh var ikke lykkeligere til mote end hun. Han var oprevet av scenen med Lydia Dawes — og ræd for hvad der vilde bli sagt. Undres hvad Joan tenkte? Han kastet et undersøkende blik paa sin hustrus stille, bleke ansigt der intet sa og han ønsket, at hun vilde overvælde ham med bebreidelser, gjøre ham ærgerlige spørsmål — alt andet heller end denne fortvilede, næsten dødlignende ro.

Han hadde vundet hende, men nu, da hun var hans, vovet han ikke at ta hende i sine armer, vovet ikke at trykke et kys paa disse nydelige læber som han smægtet efter at berøre, han var ræd for hendes stolte kulde og blev skræmt tilbake fra hende likesom hun fra ham.

Det var et besynderlig bryllup — en besynderlig forening — for det var som om de var adskilt av en uoverstigelig skranke — av noget mørkt, ildevarslende og uigjennembrængelig. Var det mindet om stakkars Claude Pelham — eller hvad var det?

Da de kom til forpagtergaarden, blev de mottatt med den sorgelige meddelelse at Sir John Pelham var død. Gamle Sara plumpet straks ut med det og spurte, om persiennene paa forsiden av huset skulde ruller ned. Dick svarte hende med en ed og Joan gos ved at høre denne ed.

Godseierens sorgelige og pludselige død kastet en mørk skygge over bryllupsfestlighetene, og frokosten som forpagteren gav for nogen av sine bedste venner gik meget stille for sig. Under indflydelse av champagnen — en gave fra The Hall — blev Richard Bramleigh meget stoiende og høitallende og Joans hjerte blev tungere og tungere.

At skulle reise med denne mand, at være alene med ham i hans magt — aa, hvor frygtelig forekom det hende ikke nu, da øieblikket var kommet.

Hun klynget sig til sin onkel som hun var blit meget glad i og la sit vaate kind til hans.

„Du vil savne mig,” huket hun, „Aa, onkel, gid jeg kunde bli her, hvor du er!”

„Naa, min pike, hvad er et bryllup uten bryllupsreise? Du blir nok glad over sjøluften og den vil gjøre dig godt — den vil bringe rosene tilbake paa dine bleke kinder. Saa, saa, du skal ikke være bekymret for mig. Jeg skal nok klare mig, skjont jeg vil savne dig meget i huset, min pike,” sa forpagteren og gav sin svigerdatter et hjertelig kys.

Saa blev der vekslet haandtryk og sagt farvel, og dynger av risengryn blev kastet efter brud og brudgom, da de igjen steg ind i den avdøde godseiers vogn og hurtig kjørte bort under dæmpede hurrarop.

Nu var Dick ikke lenger forlegen og sky overfor sin hustru, og Joan maatte taale mange grove kjærtagn, skjont hun folte sig syk og uheldig over hans berøring.

Hadde Glyn bare ant at det var for hans skyld hun ofret sig. Men en saadan tanke dæmret ikke engang i hans hjerne, og da Joans sortelegram kom dagen efter og han læste de ord, der meldte hendes bryllupsdag, svor han at ville rive hende ut av sit hjerte og kaldte hende den mest falske og mest trolose av alle kvinder, uværdig til en hæderlig mands kjærlighet.

I de følgende dager var Glyn Pelham næsten ute av sig selv av vrede, men senere forsvandt vreden og bragte istedet sorg og sviddende smerte, og da han saa fik meddelelsen om sin fars død og sin søsters ensomhet, besluttet han at træ ut av hæren og ta bopæl paa Sir Johns gods som landadelsmand. Hvis han hadde tat hensyn til sine egne ønsker i denne sak, saa hadde han ikke gjort dette, for livet som officer tiltalte ham meget mer end livet ute paa landet, men Constance ønsket det og hans far hadde ønsket det saa meget, og der var ingen anden end ham som kunde ha opsyn med og styre den bedrift der hadde været hans fars stolthet og glæde.

Saaledes gik det til at mens Joan tilbragte dagene i Cromer, som paa denne tid av aaret var kald, trist og øde, saa litet som mulig skikket til hvetebrødsdager, medmindre der

var kjærlighet paa begge sider, forberedte Glyn Pelham sig paa hjemreisen for at ta opphold i Kesterton. Veiret var meget koldt, det syntes som om vinteren vilde komme tidlig med bitende frost og haglbyger, og den unge frue stod og stirret ut av vinduet i det pensionat, hvori de hadde tat ind, stirret med haablose øine og et hjerte saa tungt som bly over det triste scenerei der laa utbredt foran hende.

Bramleigh var gaat bort til det nærmeste hotel for at spille billard og drikke øl, og Joan som ikke hadde noget at gjøre sat ledig ved vinduet og saa ned paa bølgen som brotes mot kysten. I sin fortvilelse lukket hun øinene og lot sine tanker svæve bort fra nutiden tilbake til sin korte lykke, da Glyn hadde været hos hende. Hun kunde føle hans armer om sig, kunde høre hans stemme hviske i hendes øre: „I vaartiden, naar paaskeliljene blomstrer —” Da skulde de ha tat bryllup og altid ha været sammen. „Naar paaskeliljene blomstrer.” Hvor deilig og forgjættende det led om vaar og glæde!

Med en kvalt hulken aapnet Joan sine øine og helt sammen i sin sorg reiste den unge frue sig og gik ind i det næste værelse, soveværelset som støtte op til dagligstuen. Her tok hun paa sig en lang ulster, satte en uld lue paa sit gulbrune haar og gik ut for at trodse blaasten og regnet heller end at sitte indendørs og ruge over sine smertelige tanker.

Hun kjæmpet sig frem til stormen nedover den lille sti som forte til vandet, men luften var forfriskende og virket velgjørende paa hende.

Hvor det pene, lille sted laa øde! Joan syntes, hun hadde hele kysten for sig selv — nei, der stod dog en derborte ved dæmningen og saa ut over bølgen, en kvinde der likesom Joan hadde trodset elementene, og da vor heltinde nærmet sig og lyden av hendes fottrin naadde den anden kyndens ører, vendte hun sig om, og de to kvinder stod ansigt til ansigt.

„Miss Surtie!” utbrøt Joan.

„Aa, men det er jo Joan Keppel! Hvorledes ialverden kommer De hit?” utbrøt Diana Surtie og rystet varmt Joans haand, for hun blev virkelig glad over at se hende.

„Jeg — er her — paa min bryllupsreise,” sa Joan stammende.

„Paa Deres bryllupsreise? Spoker De? Hvad mener De?” spurte Diana og stirret paa Joan som om hun trodde, hun hadde tat skade paa sin forstand.

Saa strakte Joan armene ut over havet med en fortvilet gestus. En anden kvindens undren og sympati tok den sidste rest av hendes selvbeherskelse fra hende og hun brast i en voldsom graat.

„Det gjør mig saa ondt for Dem. Det er saa frygtelig at De ikke er lykkelig,” sa Diana, og da Joans hulken begyndte at stilne av, la hun sin arm i den unge frues og bad hende om at fortælle hende alt.

„Det kan jeg ikke,” svarte Joan og tørret sine øine. „Jeg er gift med min fætter, Richard Bramleigh.”

Miss Surtie saa forbauset ut.

„Er De gift med den mørke, unge manden, der saa ut som om han vilde myrde stakkars Claude Pelham? Jeg husker ham tydelig. Men, kjære Joan, hvad har faat Dem til at odelægge Deres liv paa denne maate?”

„Jeg maatte gjøre det — jeg hadde intet andet valg — det var en slags handel. Aa — men jeg kan ikke si mer. Spor mig ikke — aa — men jeg er saa uheldig!” huket Joan fortvilet.

„Allerede uheldig? Stakkars barn! Det gjør mig saa inderlig ondt for Dem. Naar det er saa galt nu, hvorledes skal det saa bli senere?”

„Aa, det kan ikke bli værre, det blir kanskje bedre, naar jeg kommer tilbake til Hallowgaarden. Der kan jeg arbeide — det kan

bringe mig litt glemsel — og der er min onkel. Vi reiser hjem i næste uke. Det var dumt av mig at jeg faldt saa helt sammen. Tilgi mig, Miss Surtie," sa Joan undskyldende.

„Der er intet at tilgi, kjære. Gid jeg kunde hjelpe Dem. Men, Joan, jeg trodde, De var glad i Glyn!"

Den unge frue gøs, idet hun rystet paa hodet, men hun sa ikke et ord.

„Saa tok jeg altsaa feil?"

„Det er forbi — nu. Jeg — skal prøve paa at glemme — hvis jeg kan," var det lave svar.

„Hm! — Reiser De hjem næste uke?"

„Ja."

„Saa kan De og jeg være sammen hver dag indtil da — ikke sandt, Joan? De maa komme op til Courtlands og se paa mine dyr."

Joan saa sporgende paa hende.

„Aa, det er sandt, De vet ikke at jeg studerer for at bli dyrlæge? Jeg blir nok snart en berømt dyrlæge, skal De se, og jeg tar undervisning paa Courtlands som elev av Mr. Winston, en bror av doktoren i Kesterton. Derfor træffer De mig her. Jeg skal senere ind til byen og ta eksamen og saadant, men jeg vil gjerne bli paa landet saa længe som mulig."

For en stund glemte Joan sine sorger av interesse for Miss Surties usedvanlige planer, og de to damer gik frem og tilbake paa strandbredden, fordypet i samtale.

Diana forklarte at skjønt hun hadde endel private inntægter, vilde hun gjerne forøke dem, og hendes kjærlighet til dyr hadde bragt hende paa den tanke at bli dyrlæge. Den mand, hvis elev hun var, var meget tilfreds med hendes dygtighet og mod, og hun følte sig lykkeligere, end hun hadde gjort paa længe.

„Det er arbeidet skyld i, det hindrer os kvinder fra at gaa og ruge over smaa sorger og bekymringer og i at falde sammen under de store."

Da de skiltes ved Joans dør, var begge de to unge damer tilmode som om de hadde kjendt hverandre hele sit liv, for de følte sympati for hverandre og droges mot hverandre i venskap. Siden Joan hadde forlatt Malta, hadde hun ikke talt med en kvinne av sin egen klasse og hun hadde straks følt sig tiltalt av Diana Surtie.

De gav hverandre haanden med løfte om at møtes næste dag, og da Joan var gaat ind og hadde lukket døren efter sig, fortsatte Diana sin vei langsmed klippene til Courtlands.

Da hun kom til enden av den ytterste lille allé som strakte sig langs den lange rad av pensionater, kom en mand hurtig om hjørnet — en stor, klodsete fyr som næsten før like mot hende.

Miss Surtie gik tilbake, men ikke før hun hadde gjenkjendt Richard Bramleighs mørke, skumle ansigt. Han hadde drukket meget, hans ansigt var rødt, hans øine let blodunderløpne og hans gang vaklende.

„Det er kanskje hemmeligheten i hendes egteskabelige liv? Undres om hun har solgt sig til ham for at forbedre ham? Gud hjelpe hende til det arbeide der forestaar hende! Stakkars Joan — stakkars Joan!" sukket Diana. Hun kunde ikke faa tankene bort fra det besynderlige egteskap og hun undret sig mer og mer over det. Hendes tanker gik ogsaa tilbake til stakkars Claudes død. Nu husket hun at Bramleigh hadde været skinskyk — meget skinskyk paa ham. Det var merkelig at dette slet ikke var blitt nævnt under forhøret.

Diana Surties hjerte banket sterkere ved disse tanker. Sæt nu, hun var paa rette vei til at opklare dette mysterium. Hun hadde aldrig hørt noget om at unge Bramleigh hadde hat tilbøielighet til at drikke. Undres om han var begyndt paa det i den senere tid? Hvad var naturligere, hvis han ønsket at drukne sine tanker? Men hvorfor — hvorfor hadde Joan giftet sig med ham? Hun hadde ingen rettesnor gjennom denne labyrint og det var

det mest forvirrede av altsammen. — Men efterhaanden som hun nærmet sig Courtlands og saa det lave, hvite hus med dets rummelige stalder og alle utbygningene som tilhørte George Winston droges hendes tanker til de dyr, som hun elsket go behandlet, og istedenfor at gaa ind av hovedindgangen gik hun rundt om bygningen og gjenem staldgaarden til et litet hospital, hvor tre hunder laa syke. En mand lukket netop op staldøren og hadde sat sin logt paa jorden, mens han gjorde det.

„Jeg kommer visst sent," sa Diana.

„Ja," svarte manden, „De har været længe borte."

„Jeg møtte en ven og vi spaserte sammen langsmed kysten. Vi hadde saa meget at si hverandre."

Mr. Winston saa skarpt paa hende. Hans øine var smaa, men kloke og lysende og kunde være meget milde. Nu saa de litt skarpt og inkvisitorisk paa hende.

„En ven?" gjentok han.

„Ja — har jeg kanskje ikke lov til at ha en ven?" spurte Miss Surtie og satte haken litt utfordrende tilveirs.

„Bevares. Det vedkommer jo ikke mig. De er aldeles uavhengig og kan spasere ved kysten i mørket med hvilken som helst mand, De behager," svarte lægen litt avfeidende.

„Det var forresten en veninde. Jeg kjender ingen mand her undtagen Dem og staldkarene og guttene. Saa da maatte jeg ha spaseret med en av dem!"

Haardheten forsvandt fra hans øine. Han saa lettet ut og smilte.

„Vil De ind i stalden?" spurte han og holdt døren aapen.

„Ja, naturligvis, jeg vil se til Jack," svarte hun og gik forbi ham.

Den nydelige terrier var blitt slemmt medtat i en kamp med en anden hund, men nu var den bedre og forsøkte at logre med halen, da Diana knælte ved siden av den.

„Den skal ha ny bandage paa. Her er den — kan jeg faa se Dem lægge den paa," sa lægen og bøide sig over sin elev for at iagttå hendes hender, mens hun gjorde dette arbeide.

Hvor øm og forsiktig hun var — og saa behændig! Han undret sig over hendes store behændighet og hurtighet, hunden klaget næsten ikke ved hendes berøring.

„Den er meget bedre nu," sa Diana og saa op i det ansigt der var boiet over hende.

„Ja — takket være Dem. De har pleiet den godt."

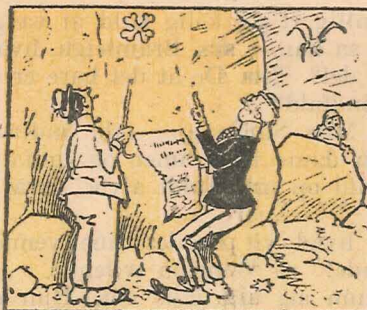
Hun reiste sig op fra sin knælende stilling og sa:

„Det er de første rosende ord, De har sagt mig. De er meget sparsom med Deres ros."

„Jeg smigrer aldrig og jeg har ikke været sikker paa at De har fortjent ros for; men De har gjort gode fremskritt i Deres arbeide og De er meget ihærdig og interessert i det, hvad der er en stor ting," svarte han.

„Har De begyndt at forsone Dem med at

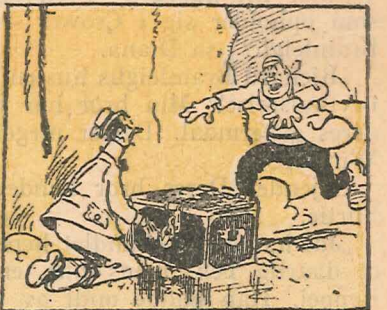
I sjørøvernes skatkammer.

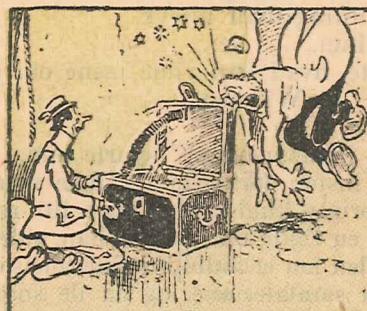
1. „Min ven og jeg hadde foreleden en meget interessant oplevelse. Ved et tilfælde var vi kommet i besiddelse av et dokument der gav anvisning paa hvor nogen sjørøvere hadde skjult en stor skat, og vi fandt snart stedet.

2. Jeg vil ikke paastaa, det var noget bekvemt sted de gode sjørøvere hadde valgt til skjulested, men det var naturligvis heller ikke meningen. Omsider naadde jeg op i klippehulen og begyndte at fire den tunge kisten ned.

3. Nedenfor stod min kammerat for at ta imot den. Men netop som kisten naadde jorden, sprang en skummel fyr — sikkert dog ikke nogen sjørøver — frem fra sit skjul bak en stor sten og ropte, at kisten var hans.

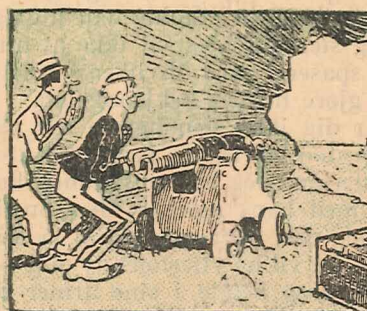
4. Nu er min kammerat ikke av dem som let lar sig forbløffe. Uten at miste fatningen aapnet han ganske rolig kisten, og vips! for loket op — det var forsynt med springmekanisme! — og rammet den skumle person.

5. Dermed var han foreløbig uskadeliggjort. Men han hadde hjulpet, og da disse begynte at rykke angrepsvis frem, ropte min kammerat op til mig, at det var bedst at hale kisten op igjen. Det gjorde jeg, og min ven fulgte med.

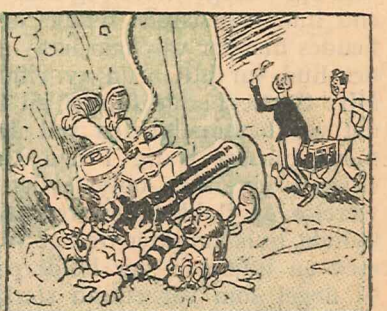
6. Saasart han og skatkisten var i sikkerhet oppe i hulen hos mig, firte jeg tauget ned igjen. Det var en fælde, og to av de skumle personer gik ogsaa i den, idet de begynte at klatre opover tauget for at komme op i hulen.

7. Nu var hulen heldigvis en riktig sjørøverhule, en hel fæstning, forsynt med en kanon og andet tilbehør. Vi kunde altsaa godt ha skutt paa de to rovere, hvis vi hadde villet, men vi noide os med at binde tauget i kanonen.

8. Saa lot vi ganske rolig kanonen staa, til fyrene var kommet næsten helt op. Da var øieblikket kommet: kanonen fik et puf og rullet ned i dypet, tagende to klippebestigere med sig paa sin vilde fari nedover.

9. Ankommet til jorden dannede kanon og skatterøvere en sammenfultret bundt, som det tok tid for dem at faa redet op igjen, og imens benyttet vi to andre anledningen til at forsvinde med kisten med alle skattene i." s

jeg deltar i Deres arbeide? I begynnelsen kunde De ikke utstaa mig. Det kunde jeg se paa Deres oine og Deres væsen var frygtelig," sa Diana aapenhjertig.

„Hvor stygt av mig! Men det skal ikke bli frygtelig mer."

„Lover De det?"

„Det lover jeg — medmindre —"

„Aa nei — ingen betingelser. La os gi hverandre haanden paa det," sa Diana Surtie og rakte ut sin haand der hadde været begravet i den store kaapelomme.

„Hvad betyr det?" spurte Winston.

„Venskap naturligvis," var svaret.

„Det sier meget — jeg slutter ikke venskap med nogen."

„Det glæder mig. Jeg liker godt mennesker som bare har faa venner — et saadant menneskes venskap er værd at ei!"

„Saa er vi venner fra denne time — i ond og godt," sa lægen med lav dyp stemme der skalv let av bevægelse.

Idet Diana Surtie la sin haand i hans store, brune næve, gjentok hun ordene:

„I godt og ondt!"

„Kommer dere ikke snart ind og drikker te?" led en stemme inde fra det av ilden oplyste værelse, hvortil doren stod paaklem.

„Ja — jeg smægter efter te!" svarte den unge pike, idet hun knappet op sin kaape og tok naalene ut av sin lue.

„Er det ikke koldt?" spurte Mrs. Winston.

„Det vet jeg ikke — jeg er blitt varm av blaesten, Mrs. Winston, jeg har blitt varm av Dem om. Kan jeg faa lov til at invitere en veninde hit imorgen — en ung, nygift frue som opholder sig i Crower — Mrs. Rishard Bramleigh?" sa Diana.

„Richard Bramleighs hustru! Er de her paa bryllupsreise? Min bror har fortalt mig om deres giftermal. Det er meget merkelig," sa Winston.

„Kjender Deres bror hende?" spurte Miss Surtie.

„Ja, han har behandlet hende en gang for et daarlig ben, mens hun endnu var Miss Feppel. Han hadde ondt av hende, han sa, hun var saa forskjellig fra sine omgivelser, og hna blev meget forbauset over at hore at hun var blitt forlovet med Bramleigh, han kunde slet ikke forstaa det. Det pinte ham næsten, for han kunde ikke tro at hun vilde bli lykkelig," svarte lægen.

„Hun er ikke lykkelig, og jeg er meget bedrovet av hende. Jeg møtte hende nede ved kysten, en sorgmodig, ensom, liten kvinde med et blekt, alvorlig ansigt. — Kan jeg faa ta hende med mig hit imorgen tidlig?"

„Saa tidlig. De vil, kjære barn, det behøver De ikke at spørre om. Enhver av Deres venner er velkomne paa Courtlands," sa Mrs. Winston gjestfrit, „er de ikke, George?" tilføide hun henvendt til sønnen.

„Jo, mor, det vet visst Miss Surtie."

Hvor hyggelig og hjemlig og forskjellig dette var fra Diana Surties tidligere liv, da hun opholdt sig i fornemme hjem paa landet eller gjorde toilette til middager og teatre inde i byen. Her sat hun ved det runde bord mellom som og søn og spiste tykke, store eplekiver som var Georges livret, og hun var lykkeligere, end hun nogensinde hadde været før, skjønt hendes hænder var haarde av arbeide og hendes hud var blitt brun av vind og veir. Men Miss Surtie hadde fundet sit kald i livet og det var hemmeligheten ved det hele. Flammene blusset lystig i den store kamin, og skjæret fra ilden oplyste det pent møblerte værelse og flakket henover ansigtet paa den kvinde, hvis karakter George Winston studerte med en interesse, der holdt paa at gaa over til noget som var endnu sterkere og dypere.

XIX.

Ja, det var sandt at Richard Bramleigh hadde begyndt at drikke, og han hadde ikke

den agtelse for Joan eller den selvbeherskelse at han kunde la det være i de korte hvetebrødsdager.

Han hadde faat den unge pike, han atraadde, til hustru, men det saa ikke ut til at han forsøkte paa at vinde hendes kjærlighet, og saaledes forvandlede Joans uvilje mot ham til likefrem avsky og foragt, og der var tider, da hun folte sig rent fortvilet og fristet til at flygte og opta kampen med livet alene. Saa møtte hun Diana Surtie og det gav hende nyt mot. Den følgende dag kom Miss Surtie for at hente hende, og da Dick erklærte at han agtet at gaa med en mand, han kjendte, til Norwich for at tilbringe dagen der, kunde Joan frit følge med sin nye veninde, og de to unge damer gik omkring paa eiendommen, gik ind i staldene og tilbragte en del av tiden sammen med lægen og en stund alene, og de forstod hverandre bedre og bedre og blev mer fortrolige, saa deres venskap allerede begynte at slaa dype røtter.

Mrs. Winston folte sig straks tiltalt av den unge frue og viste hende en sand moderlig omsorg. Hun bad hende ikke glemme at la dem vite, hvis hun syntes at trænge til en liten forandring, for der skulde altid staa et værelse parat til hende paa gaarden og hun skulde alltid være sikker paa en varm og kjærlig mottagelse.

Joan takket hjertelig disse mennesker for deres venlighet, og det var meget motstræbende at hun sent paa eftermiddagen vendte bakte til pensionatet. Mr. Winston fulgte hende, og mens de gik, talte de om Miss Surtie.

„Det er egentlig et merkelig kald at vælge for en dame," sa han. „Mrs. Bramleigh, hvad mener De om det? Tror De at det bare er et forbigaaende indfald?"

„Slet ikke. Miss Surtie gjør ikke indtryk av at være en dame med luner og indfald, hun tar sit kald op med fuldt alvor," svarte Joan.

„Hm. Men hvad vil hendes fine venner tænke om hende?" sa Winston tvilende.

„Det bryr hun sig slet ikke om. Hun er meget uavhengig og sier at hun er træt og kjed av den tomme tilværelse, hun hittil har fort og at hun er lykkeligere nu, end hun har været i hele sit liv," svarte Joan.

„Sier hun det?" Tonen var meget ivrig, og de øine som saa ned paa Joan hadde et spændt, forventningsfuldt uttrykk.

„Ja, det sa hun."

„Jeg gad vite, hvad hun vilde mene om et kompaniskap?" sa Winston.

Joan smilte.

„Hvad slags kompaniskap?" spurte hun.

Men Mr. Winston forklarte sig ikke nærmere. Hans brune kinder blev bare litt rødere. Han var en rigtig nar, tænkte han, siden han lot en anden faa et indblik i sine følelser og han skiftet samtaleemne, og da de snart etter var ved Joans dør, trykket han hendes haand og forlot hende.

Richard Bramleigh stod ved vinduet og saa dem skilles og han skulde morskt til Joan, da hun kom ind i den lille dagligstue.

„Hvad var det for en mand, du har samlet op paa veien?" spurte han hovmodig og uten at vente paa hendes svar tilføide han hidsig: „Hør, hvad jeg sier dig. Jeg vil ikke at min hustru skal spasere med hvilkensomhelst der ønsker at gjøre hendes bekjendtskap."

„Jeg forstaaer dig ikke, den herren der var Mr. George Winston, dyrlægen, bror av doktor Winston i Kesterton. Jeg har spist lunch hos ham sammen med hans mor og Miss Surtie som opholder sig der. Vær saa god at la mig komme forbi — jeg vil ha yttertoiet av mig —"

Han lo hæst, grep hende i sine armer og holdt hende som i en skruestik og han kysset hende heftig han tilfældigvis skiftet hendes bare fordi hun tilfældigvis skiftet hendes.

Skjælvende av skam og avsky slap Joan endelig ind i det næste værelse. Her lukket hun doren og satte slaaen for.

„Hvad skal jeg gjøre? Hvorledes skal jeg holde det ut?" mumlet hun. „Jeg foler mig nedværdiget — vanæret — jeg kan ikke holde det ut!"

Hun klynget sig til sengestolpen, for hun var tilmode som om al hendes kraft svigtet hende, og hun skalv fra isse til fot. Hun kastet et blik ind i speilet like overfor og folte avsky for sit eget ansigt der var blitt vanæret med hendes mands kys. Hun folte sig næsten sonderknust ved tanken paa denne omfavelse og gyste av rædsel ved at tænke paa at hun maatte underkaste sig den igjen — og stadig i fremtiden! — Undres hvad andre kvinder som ikke elsket sin mand gjorde? For der maatte da være andre der var likesaa ulykkelige som hun. Egteskapet er frygtelig, naar man ikke av hele sit hjerte elsker den mand, man har giftet sig med — saa — ja, da maatte det være det deiligste paa jorden.

En heftig banken paa doren vækket hende op av hendes tanker.

„Hvad er det?" spurte hun med haanden paa slaaen.

„Luk straks op, der er kommet telegram hjemmefra. Vi maa reise. Luk op, sier jeg, eller jeg sprænger doren!" skrek Bramleigh utenfor den lukkede dør.

„Et telegram!" gjentog Joan og slog slaaen fra.

„Hvad er meningen med at stenge dig inde? Jeg vil ikke vite av det og prøv ikke paa at gjøre det en gang til! — Far er syk — lungebetændelse. Se, telegrammet er fra doktoren, og vi maa reise med næste tog, der er ingen tid at spilde. Hvor er min reisevæske?"

Joan tok telegrammet ut av sin mands ry-stende haand og læste det:

„Kom straks. Deres far farlig syk — lungebetændelse. Reis oieblikkelig — kan ellers komme forsent — Winston."

Den sorgelige nyhet hadde gjort Richard Bramleigh ædru, han folte stor hengivenhet for sin far, og uten at spilde et oieblik hjalp Joan ham med at pakke sammen hendes saker. Om knapt en time gik der et tog fra Cromer til Norwich, hvor de skulde skilte. Kesterton laa bare en times reise fra Norwich, saa de kunde naa forpagtergaarden allerede om aftenen.

Joan fik slet ikke tid til at tænke for de sat i det. Saa begynte hun at studere paa hvad det vilde bety, hvis hendes onkel døde. Nu visste hun, i hvor høi grad hun hadde gjort regning paa hans nærvær i deres hjem, det hadde været hendes eneste trøst at tænke paa ham. Og nu — ak — hvad nu! Hun turde ikke tænke paa hvad hjemmet vilde bli for hende alene med sin mand og gamle Sara som aldri hadde likt hende, men som tilbød unge Bramleigh.

Men kanskje hendes onkel vilde bli frisk igjen. Hun kjendte litt til sykepleie — hun hadde pleiet sin mor. Hun vilde hjelpe ham til at gjenvinde sundheten, saa han kunde leve sammen med dem i deres hjem.

Den kjære, gamle mor! Han hadde alltid været snil og venlig mot hende. Gud kunde ikke være saa grusom at ta ham fra hende — han som var hendes eneste trøst og haab i det øde hus.

Gjennem det faldende mørke kjørte toget med dem til Kesterton. Joan stirret ut av vinduet ved den ene side, mens Dick røkte sin pipe ved det andet. Der var et par andre mænd i kupeen, og luften var tyk og tung av røk, for uten tanke paa sin hustrus velbefindende var Dick gaat ind med hende i den første den bedste kupe! Den tunge atmosfære i forening med hendes oprevne sindsstemning gav Joan en frygtelig hodepine, og da den smertende ham frygtelig hendes findinger blev næsten ulidelig lot hun vinduet gli ned og lot med velbehag den kolde aftenluft stryke henover sit ansigt.

Nu nærmet de sig Kesterton og gjennom mørket kunde hun se lysene i det fjerne glimte og blinke — og ovenover landsbyen kunde hun se lysene fra The Hall, Sir Glyn Pelhams hjem. Hvis forholdene hadde været anderledes, saa vilde hun en dag være blit herskerinde i det hjem. Aa — men det hadde ingen betydning for Joan, det, hun higet og smægtet efter, var den mands kjærlighet, hun hadde mistet!

„Hvorledes staar det til?” spurte Joan ivrig stationsmesteren som kom bort til dem, da de steg ut av kupeen.

Manden rystet alvorlig paa hodet.

„De sier, det gaar hurtig nedover bakke. Jeg er ræd for, dere ikke kommer tidnok. Vognen venter utenfor.”

Richard Bramleigh sa ikke et ord. Han elsket sin far inderlig og dette var et haardt slag for ham. Idet han grep tømmene, gav han den mand som hadde kjørt vognen til stationen, ordre til at sætte sig bak i vognen, og rakte Joan haanden for at hjelpe hende op. Det mindet hende om den dag, da hun kom til den lille station første gang, da han hadde tat imot hende og kjørt hende til det hus som var hendes hjem — og det eneste hjem, hun eide.

Hvor litet ante hun den gang alt som skulde hende! Glyns kjærlighet — og Claudes ogsaa — og Richards vilde forelskelse — den frygtelige begivenhet — og hendes egteskap!

Taarene kom op i hendes øine og blændet hendes syn, og da hun lukket øinene, trillet der klare taarer nedover hendes kinder, mens de kjørte bortover landeveien til Hallow-gaarden i dyp taushet. Da de kjørte ind paa tunet, bødde Joan sig ængstelig frem og saa op mot vinduene i huset.

„Der brænder lys i din fars værelse,” sa hun til Bramleigh. „Gud være lovet, vi kommer tidnok.”

Han kastet tømmene til manden og sprang ut og overlot til Joan selv at følge efter, for han kunde ikke gi sig tid til at hjelpe hende.

Det tilgav hun ham gjerne, for hendes hjerte var tungt ogsaa for hans skyld. Han gik ind av bakdøren for at komme hurtigere ind, og hundene sprang frem fra sine huser, raslet med lænker og gjødde til velkomst.

„Hysch, hysch!” utbrot Joan. — „Vær rolige, snille dyr!”

Da lød der pludselig i hendes ører en langtrukken hylen fra forpagterens yndlingshund — en irsk terrier som sprang frit omkring. Den stod like ved huset, dens hode var løftet, dens sorgfulde øine var hævet mot den mørke himmel og den gav sin sorg luft i denne klagende hylen.

„Det varsler død,” sa en staldgut som netop gik forbi Joan.

XX.

Gamle Sara møtte sin unge frue i den sparsomt oplyste gang, hun vred sine hænder.

„Det er forbi, dere kommer forsent!” sa hun.

Joan vaklet og støttet sig mot muren.

„Hvis De ikke hadde været, saa hadde hans søn været hos ham — stakkars gut — stakkars gut! At tænke sig at han ikke skulde være hos sin far i hans sidste stund. Nu er han derinde, og hvis jeg var Dem, vilde jeg ikke gaa ind og forstyrre ham — for han tar slik paa vei og graater som et barn. Sykepleiersken har forlatt værelset, for, sa hun, en saadan sorg er der ingen trøst for! Hun har netop gjort den døde istand og han ser saa pen ut, og hvis det ikke var for de graa haar, saa ser Herren aldeles ut som den gang, jeg kom hit, for døden har utslettet alle rynker og alle furer.”

Joan gik forbi hende og opover trappen, og det gamle tjenestetyende saa misbilligende efter hende.

Oppe i korridoren stanset hun. Vilde hendes mand anse hende for paastrængende? Men nu i denne pludselige, store sorg maatte han sikkert være blotgjort og mildnet, og kanskje de ved hans fars døde legeme kunde gi hverandre haanden og love at bli snillere mot hverandre, for Joan folte at hun var skyld i mangt og meget og glemte det faktum at hun var denne mands hustru.

Hun gik bort til døren og tok i haandtakket, men døren var stengt. Hendes mand vilde være alene med sin sorg.

Med tungt hjerte vendte Joan sig om og gik til det værelse som hun visste var gjort istand til hende og Richard — det store værelse som laa ved enden av trappen. Ja, der stod den store himmelseng med de røde gardiner og de hvite lakener, parat til de gjester som kom til forpagtergaarden. Det lugtet fugtig i værelset. Sara hadde ikke villet aapne vinduene eller hadde glemst det, og Joan skyndte sig at aapne dem paa vid gap, saa en kjølign luftstrom blaaste ind i værelset.

Da hun hadde tat av sig yttertøiet og vasket sit ansigt for at forfriske sig, gik hun gjennom korridoren bort til dødsværelset og lyttet utenfor døren.

Ja, hun kunde høre en lav, smertelig hulken. Aa — hun maatte ind til ham — stakkars Richard! Skjønt hun ikke kunde gi ham sin kjærlighet, saa kunde hun gi ham sin inderlige medfølelse og det burde hun gjøre. Saa kom hun til at tænke paa at der var en anden indgang til soveværelset gjennom garderoben, og Joan famlet sig frem i mørket til døren, foran hvilken der var hængt op en tyk portiere. Hun løftet den tilside og gik ind gjennom den aapne dør.

Ved skjæret fra de flakkende lys kunde hun se sin mand knæle ved sengen. Han ante ikke at hun var der, for hun var kommet ganske lydlost, og han var fordypet i sin sorg.

„Vet de døde noget om os? — Far — jeg — kunde ikke la det være — det skedde i et øieblik. Jeg var vanvittig av skinsyke. Tilgi mig, far. Jeg har ikke hat et øiebliks fred siden. Jeg har set ham ved dag og ved nat — hans blaa øine, hans friske, freidige ansigt — og jeg hører hans skrik, da han faldt og saa — saa bar jeg hans legeme ned til dammen, indtil jeg folte mig syk og svak og ikke kunde mer. Far, far — vaagn op og si mig om du har tilgit mig. Mit liv er forbandet, forbandet!”

Disse halvkvarte ord, avbrutt av en hæs hulken, naadde klart og tydelig den unge frues ører. Hun stod med haanden knuget om portierens folder, næsten forstenet av skræk.

Hun var kommet for at trøste, men hun flygtet gjennom mørket tilbake den vei, hun var kommet, og derpaa nedover den lange gang til det lille værelse som engang hadde været hendes eget. Bare her kunde hun føle sig sikker for den mand, hun hadde giftet sig med. Hun vilde tænke — vilde gjenta de ord, hun hadde hort og prøve paa at forstaa deres betydning. Hun maatte være alene, ganske alene.

Det var mørkt inde i det lille værelse, hun kunde ikke se en haand for sig og hun støtte mot de møbler som stod iveien for hende. Hun pleide at ha sine fyrstikker paa den lille hylde ved vinduet. Undres om de stod der endnu?

Hun trak gardinene tilside og rullet op persiennen. Nu kom der et svakt lys ind i værelset, for maanen stod netop op bak de drivende skyer — og jo, der stod fyrstikæskan, og ved siden av den stod en lysestake med en lysestump i. Det var dog en trøst at ha lys — det fik hende til at føle sig mindre ensom og ængstelig. Saa husket hun igjen de frygtelige ord og saa Richards skrækjagende ansigt — og den ubevægelige skikkelse paa sengen med de stivnede lemmer under det hvite laken. Atter og atter hørte hun den hæs stemme som tryglet den døde om tilgivelse.

„Hvad har jeg gjort?” spurte Joan sig selv. „Aa, min Gud, jeg blir vanvittig!” og idet hun sank paa knæ ved sengen, bad hun til Gud om at faa beholde sin forstand.

Litt senere ut paa dagen blev der søkt efter hende. Først søkte sykepleiersken efter hende, saa gamle Sara og tilsidst hendes mand som med opsvulmede øine og et bedrovet ansigt kom ut fra den dødes værelse. Han længtet efter Joan — længtet efter hendes armer om kring sin hals, hun vilde være venlig mot ham i denne sorg, og han vilde prøve paa at være mildere imot hende og holde sig fra det stygge drikkeri der gjorde ham til et vildt dyr.

„Vi kan ikke finde hende noget sted,” sa gamle Sara. „Hun gik op til Dem, skjont jeg sa til hende at jeg visste De helst vilde være alene, men hun fandt døren stengt og saa hørte jeg hende gaa bort til soveværelset — det brune værelse som jeg har sat istand til Dem. Master Dick. Men der er hun ikke og vinduet staar aapent, saa alting blaaser omkring derinde. Vi har set efter hende i dagligstuen og spisestuen, men der er hun heller ikke.”

„Hun er naturligvis i sit eget værelse — det, hun hadde for. Hvorfor har dere ikke set efter hende der?” sa Richard Bramleigh, og idet han skjov de to kvinder tilside, gik han med lange skritt nedover gangen til Joans lille værelse som laa ved enden av den. Naturligvis var hun der — han kunde se lyset gjennom nøkkelhullet og han rev døren op og ropte paa sin hustru.

Der kom intet svar. Værelset var tomt, lyset brændte endnu, men holdt paa at gaa ut og flakket urolig frem og tilbake i blaasten.

„Joan! Joan!” ropte han igjen — men der kom ikke noget svar paa hans rop og utenfor hylte hunden ustanselig i mørket.

Richard Bramleigh stod og saa sig hjelpelest omkring. Hvor var hun gaat hen? Hvor kunde hun være? Var hun, som nogen mennesker var det, ræd for døden? Var hun gaat bort til en nabo for at søke tilflugt der? Men nei — Joan var altfor stolt, altfor selvsikker til at gjøre noget saadant.

„Kom nu og spis aften. Hun kommer nok snart tilbake. Bekymre Dem ikke om hende, Master Dick, ellers blir ogsaa De syk. Kom ind i spisestuen,” bad gamle Sara ængstelig.

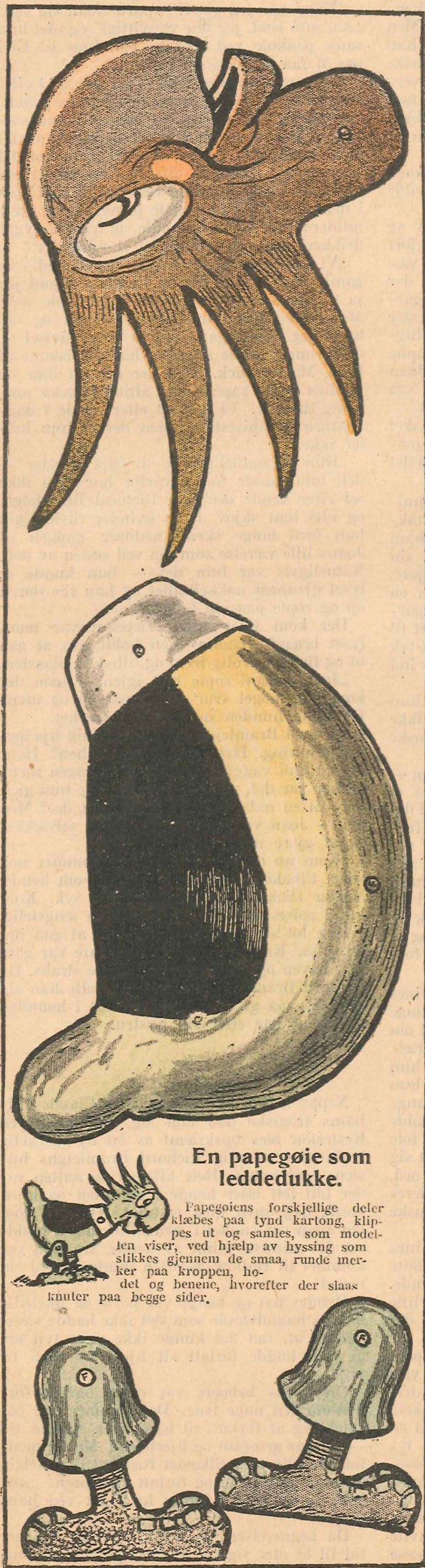
Han lot sig endelig overtale til at gaa ind og spise. Kanske Joan virkelig bare var gaat ut i haven og vilde komme tilbake straks. Da Richard Bramleigh hadde spist, folte han sig roligere, saa gik han med en løgt i haanden ut for at lete efter sin hustru.

Neppe hadde bevegelsen efter Claude Pelhams tragiske død lagt sig, for landsbyen Kesterton blev opskræmt av en ny merkelig begivenhet, nemlig Richard Bramleighs hustrus forsvinden. Hele aftenen og natten var der blit lett efter hende i omegnen og igjen næste dag, men uten resultat. Det var som om Joan var sunket i jorden, for ingen hadde set det mindste glimt av hende, fra hun var kommet til Hallow-gaarden sammen med sin mand.

Hendes hat og kaape var borte og likeledes hendes haandvæske som slet ikke hadde været pakket ut, saa der kunde ikke være tvil om at hun hadde forlatt sit hjem av egen fri vilje.

Omegnens beboere var enige om at fordomme den unge frue. Det var mer end besynderlig at forlate sit hjem i en saadan tid — det var grusomt og hjerteløst! Mange medlidende blik blev tilkastet Richard Bramleigh, da han stod alene og forlatt ved farens grav, hvor hans hustru burde ha staat ved hans side.

Da begravelsen var forbi, og han fik mer tid til at ofre sig for at faa opklart sin hustrus merkelige flugt, mente folk at Bramleigh

En papegøie som leddedukke.

Papegoiens forskjellige deler klæbes paa tynd kartong, klippes ut og samles, som modellen viser, ved hjelp av hyssing som stikkes gjennom de smaa, runde merker paa kroppen, hodet og benene, hvorefter der slaas knuter paa begge sider.

vilde gjøre alle mulige forsok paa at finde hende, at han vilde engagere opdagere og ikke hvile, for han kunde bringe hende død eller evende tilbake til Hallow-gaarden. Men man tok feil. Den unge mand stængte sig inde i huset og blev sjelden set utenfor. Folkene gjorde sit arbejde og fik sin løn, men eieren av gaarden viste ingen interesse for bedriften og tok sig ikke av noget — og hvad der var det merkeligste av det hele: han søkte ikke efter sin hustru.

Hvad gjorde han da? Rygtet gik fra mund til mund at han stængte sig inde for at drikke og at gamle Sara drak sammen med ham, at hun oppmuntret ham til at drikke og at hun alltid hadde drukket i smug — og nu hadde hun fundet sig en deltager i denne stygge last, og herre og tjenestetyende drak sig selv ihjel.

Haven forfalt helt, vinduerne var uigjennemtrængelige av støv og smuds, den en gang saa pene og hyggelige gaard saa nu helt øde og forlatt ut, og alle som gikk forbi den, gøs ved synet av den.

Der var ingen som visste at Richard Bramleigh hadde faat et brev fra sin hustru paa farens begravelsesdag. Adressen var skrevet med fordreiet haandskrift og brevet bar Londons poststempel. Det var paa grund av dette brev, han hadde stanset alle efterforskninger efter hende. Det var det sidste avgjørende slag for denne mand som halvt avsendig av anger allerede hadde forsøkt at drukne sine kvaler paa bunden av flasken.

Saaledes lod det brev som han hadde tilintetgjort etterat ha læst det:

„Nu kjender jeg sandheten — jeg hørte den av dine egne læber ved din kjære fars avsjælede legeme. Jeg vet at du ved en løgn tvang mig til at bli din hustru — et av de styggeste og mest fordommelige bedragerier, man kan begaa mot hverandre. Nu har jeg faat visshet for at det er dig og ikke den, du anklaget for det, som myrdet Claude Pelham, og jeg vil aldrig mer se dit ansigt. Jeg avskyr mig selv, fordi jeg har været din hustru i denne korte tid, men jeg ofret mig for den mands skyld, jeg elsket, og som er uskyldig i den forbrydelse, du anklaget ham for. Din straf blir haard nok, derfor behøver jeg ikke at si dig at jeg ikke skal nævne et ord om din brode for noget menneske. Gud være barmhjertig imot dig. Joan.”

„Jeg behreider hende det ikke — hvorledes var det mulig at hun kunde leve sammen med dette raa, simple menneske! Man behøver jo bare at kaste et blik paa hans ansigt for at se at han er en mand som en kvinne som Joan umulig kan leve sammen med. Han stod under hende, ikke alene i stand, men i alt, og ingen kvinne har ret til at nedværdige sig ved at række en saadan mand sin haand.” Saaledes uttalte Diana Surtie sig da hun fikk høre nyheten om Joans forsvinden.

„De har ret. Enhver kvinne burde holde sig til sin egen klasse. Det blir aldrig til lykke, hvis en kvinne gifter sig under sin stand.” svarte Winston, og han undertrykte et suk, for hvorledes kunde det nytte for ham at tænke paa denne friske, indtagende pike med hendes aristokratiske forfædre og fornemme fødsel?

Bitterheten i hans tone opfangedes av Di's skarpe ører og hun saa hurtig op i hans brune ansigt og møtte hans øine, hvilket fikk en dyp rødme til at stige op i hendes kinder. „Der gives selvfølgelig undtagelsestilfælder,” sa hun.

„Min mening er at den stakkars unge frue ikke burde ha forlatt sin mand, hvor mange feil han end hadde,” sa Mrs. Winston. „Hun visste hvorledes han var, før hun giftet sig med ham. Hun hadde ingen ret til at forlate ham, og jeg dadler hende likesaa meget som jeg synes synd i hende.”

„Hun burde ialfald være blit, til hendes onkels begravelse var forbi,” sa Winston.

„Det tilkommer ikke os at domme hende. Der kan ha været en frygtelig scene og i sin nød og fortvilelse har hun saa forlatt huset for ikke mer at vende tilbake,” sa Miss Surtie undskyldende. Hun var meget ulykkelig for Joans skyld — og hun forsøkte at komme i forbindelse med hende. I mange aviser rykket hun ind følgende linjer:

„Kjære Joan — la mig høre hvor du er. Jeg vil hjelpe dig og gi dig kjærlighet og jeg sverger taushet. Di.”

Men skjont denne notis atter og atter blev rykket ind i avisene, mottok Diana Surtie ingen etterretning om den unge frue som var forsvundet saa fuldstændig, og litt efter litt la oprøret i landsbyen sig og folk faldt til ro og holdt op med at læse om det, og man sukket bare, naar hendes navn blev nævnt og undret sig over at man slet ikke hørte noget om hende. Bare gamle Peggy i sit ensomme hjem sørget over Joan og blev vred og næsten ute av sig selv, naar hun hørte nogen dadle den unge frue. Da kunde hendes gamle kinder blusse og hendes øine straale, naar hun forsvarte sin unge veninde. En gang begav hun sig paa vei op til gaarden for at tale med Sara og spørre hende, om hun ikke hadde hørt noget fra den unge frue, men den gamle pike som hadde drukket, for imot hende og erklærte at det bare var en lykke og en lettelse at være blit kvit den fine dame, og at hun og hendes unge herre hadde det meget bedre uten hende. Efter den mottagelse satte den gamle zigoinerske aldrig mer sine ben i forpagtergaarden. Men hun sørget fremdeles over Joan.

„Hvorfor kom du ikke til mig, stakkars barn, for at si mig alt? Min vakre, kjære frøken! Mit stakkars barn! Hun maa ha lidt frygtelig for at kunne gjøre dette — for at kunne forlate ham,” mumlet hun ofte.

En dag, mens hun samlet kvister til at tænde ild med for at koke sin mat, kom portnerdatteren op til hende. Lydia var et vrak av sig selv, hendes skjønhet var borte, hun var blit mager og hadde indfaldne kinder og sorgfulde øine. Hun hadde sørget og sørget over tapet av sin forlovede og hendes gode humør var helt borte. Hun gjorde sit arbejde i farens hus, men brydde sig ikke om noget andet.

Gamle Peggy hadde aldrig likt Lydia, men da hun saa hende saa forandret, blev hun grepet av medlidenhet. Den unge pike stanset nu under et hosteanfald som var saa voldsomt at hun maatte læne sig til et træ, gispende efter pusten.

„Har du talt med en doktor om hosten din?” spurte gamle Peggy.

„Nei, jeg bryr mig ikke om læger. Mor døde av en saadan hoste. Og jeg følger hendes eksempel,” var det likegyldige svar.

Zigoinerinden rystet paa hodet.

„Det er leit!” sa hun, „det er meget leit.” Saa tilføide hun med et skarpt blik fra sine indsunkne øine: „Ser du aldrig noget til eieren av forpagtergaarden — Richard Bramleigh?”

„Jeg se ham. Hvad vedkommer han mig? Han har faat hvad han fortjener og hun — men hun har faat sin løn! Det skulde glæde mig, hvis jeg visste at hun led og var uheldig. Hun stjal Dick Bramleigh fra mig, Gipsy Peggy — vet du det? Derfor haante jeg hende den dag, da hun kom fra kirken og gav hende en buket tidsler og skarntyder. Jeg kunde været en lykkelig kone, hvis hun ikke hadde krydset min vei,” sa Lydia heftig.

„Han hadde allikevel aldrig giftet sig med dig,” sa Peggy med foragt.

Den unge pikes stemme brast.

„Han svor at han elsket mig — og jeg trodde ham. Jeg var stolt av ham — jeg elsket ham — aa, hvor stort elsket ham! Men nu er kjærligheten vendt til had, og jeg er glad over at hun forlot ham, for nu kan han faa merke hvad jeg har lidt. Jeg skulde ønske, jeg kunde glemme ham, men jeg kan ikke, det er det værste av alt, og jeg gaar stadig paa den vei, vi spaserte sammen og — og — men hvad kan det nytte at tale om det! Han dræpte min kjærlighet og han vil vel ogsaa dræpe mig, for jeg tænker ofte at jeg skal dø — med den hosten og den smerte i mit bryst — og jeg er ogsaa likeglad og ønsker bare at jeg snart maa dø. Jo for, desto bedre,” sluttet den unge pike træt.

„Lydia Dawes, du skulde be din far, om du kunde faa reise bort — det skulde du gjøre. Se at faa dit humor tilbake. Dræp mindet om Richard Bramleigh. Ta dig sammen og kjæmp for dig selv. Se at faa en plads i London, mange unge piker er kommet godt frem derinde — mange som er kommet dit med næsten knust hjerte. Lyd mit raad. Det er forandring, du trenger til — gi mig din haand — la mig se hvad linjene i den sier.”

Den gamle kone tok pikens haand og boide sig over den og læste saa godt hun kunde, fremtiden i alle de krydsede linjer.

„Det avhænger av dig selv hvorledes dit liv vil bli. Hvis du vil, kan du glemme fortiden — men det er vilje, du mangler. Hvad er det? Aa ja — jeg ser egteskapslinjer, Lydia Dawes, du vil ikke dø av kjærlighet til den mand der har forsmaadd dig. Jeg tror, han er soldat, for jeg ser den røde snoren paa hans uniform og du skal møte ham i det fjerne, i en fremmed by — nei, min pike, tal ikke mer om at dø, for du blir gift, for du gaar i din grav, likesaa sikkert som jeg er spaakonen Peggy.”

Den gamle konen slap haanden som laa i hendes og humpet nedover trappen som førte til taarnet, og Lydia Dawes gik hjem med hurtigere skritt end for og med et svakt, vidunderlig haab spirende i sit hjerte. Om aften fortalte hun sin far at hun hadde besluttet at reise til London til sin tante som bodde der og bli hos hende, til hun kunde faa en plads. Hun trængte til forandring, sa hun, og hadde lyst til at arbeide blandt fremmede, og kanske det gik hende godt, kanskje ikke, men hun vilde ialfald forsøke.

Faren var glad over hendes beslutning, for alt var bedre end at se hende gaa omkring i huset med det bedrøvede ansigt og den sammensunkne skikkelse og at høre paa den hule, frygtelige hosten, der gjorde ham saa ængstelig for at hun skulde gaa bort av samme sygdom som moren.

Saa reiste Lydia og hendes liv og forstand blev reddet ved at følge gamle Peggys raad. Bare faa dager etterat hun var reist kom der røre i landsbyen ved den etterretning at Sir Glyn Pelham ventedes hjem. Det var i sandhet gode nyheter, for der hadde alltid været en herre paa The Hall — en herre som kunde ha opsyn med sine forpagtere, og siden Sir Johns død var det som om det ikke var det samme sted. Alle var derfor glade over at høre at officeren opgav sin militære løpebane for at bli landmand og ta sig av sine folks interesser. Ikke alene landsbyboerne og forpagterne blev glade, men deres glæde deltes

av hele egnen — av mødre som hadde giftefærdige døtre, av de unge piker som med et visst velbehag mindedes Glyns staalende oine og indtagende væsen. Naturligvis vilde han gifte sig — det var jo hans pligt, der var overflod av vakre og elskverdige piker som var villige til at bli „Mylady” og frue paa Kesterton Hall.

Men det var en ganske anden Glyn end for som nu kom tilbake til det gamle hjem. Hans ansigt var alvorlig, næsten strengt, hans glade, muntre væsen var borte — det var som om han hadde latt det bli tilbake i sit regimente, og skjønt han færdedes blandt sine forpagtere og paa sine jorder og viste interesse for sine folk, var det dog som om hans tanker var langt borte og til sine tider var han rent aandsfraværende. Naturligvis var denne forandring der hadde foregaaet med ham en følge av hans tvillingbrors tragiske død og tapet av faren, som fulgte like efter den sorgelige begivenhet, men man haabet jo at han med tiden vilde overvinde sorgen og at hans vakre ansigt igjen vilde faa sit glade, freidige uttrykk. Glyn hadde endnu ikke hørt om Joans forsvinden og undgik at nævne hendes navn i den tro at hun naturligvis bodde paa Hallow-gaarden med sin mand. Det gik en uke, for sandheten blev aabenbart for ham. Hver gang han gik utenfor parken, var han ræd for at møte hende, ræd for at høre hendes stemme, hendes skritt, han skalv, naar han i det fjerne saa en kvindelig skikkelse, for han kunde ikke rive hende ut av sit hjerte, hvor ærlig han end forsøkte paa det, og hans visste at hans hjerte vilde banke av glæde ved at se hende igjen. Men ak — hun var en anden mands hustru, det vilde være synd at la sine tanker dvæle ved hende — en synd at se ind i hendes deilige oine med hele hans sjæls heftige, attraaende længsel.

Det var Diana Surtie som først uttalte hendes navn og som læste Glyns hemmelighet i hans skjælvende stemme og det forvilede blik i hans oine.

Constance hadde skrevet til den unge dame og bedt hende om at rive sig los et par dager fra sine dyr og komme til Kesterton for at ønske Glyn velkommen, og hun hadde bedt saa indtrængende at Diana ikke hadde hjerte til at avslaa hendes bon, skjønt hun skrev at hun maatte vente over julen, da hun hadde lovet at tilbringe julen sammen med Winstons — mor og søn — og „mine kjære dyr”.

„La os haabe at det er dyrene og ikke deres herre der utøver denne tiltrækning,” tænkte Constance, som straks moret sig over sin venindes latterlige lyst til at bli dyrlæge, men senere ærgret sig over det. Sir Glyn lo av denne idé og sa, at naar først „den rette” kom, saa opgav nok Diana sine dyr.

„Hun vil bli en brilliant hustru for enhver mand, hun blev glad i. Hun har fodselsstilling, men ikke mange penger. Men i nogen tilfælder gjør det ikke saa meget, gjør det vel, Glyn?” sa Constance med et betydningsfuldt smil. Hun hadde altid ønsket sig Miss Surtie til svigerinde, og da Glyn jo engang maatte gifte sig — hvorfor saa ikke gjøre det med hendes veninde.

„Constance, er du saa ivrig efter at faa mig gift?” spurte hendes bror med et halvt suk. „Nuvel,” tnækte han, „hvis jeg absolut skal gifte mig, og Diana tror, jeg er god nok, saa kan saken kanskje gaa i orden.”

Joan var tapt for ham — og derfor — et skulderstræk betegnet hans sindsstemning. Da var det jo uten betydning hvem der blev frue paa Kesterton Hall.

Saa bod han med varme Miss Surtie velkommen, og de red sammen, saaledes som hun hadde redet med hans bror, og folk hvisket om dem og ventet og iagttok dem.

En dag hadde de foretat en lang ridetur og de vendte hjem sent ut paa eftermiddagen, behagelig trøtte og fulde av støv og sole og talte ivrig om at gjenta disse utflugter, da

de ved at dreie om et hjørne pludselig befandt sig like ved Hallowgaarden.

Fra sit sæte paa hesten kunde Glyn se ned i den forsømte have, hvor ukrudd og vilde planter vokste i vild forvirring. Hans blik svævet uvilkaarlig op til vinduene, som var lukket og uten gardiner og hvis ruter var matte av støv og smuds og han utstøtte et rop av forbauselse.

„Ja,” sa Diana Surtie, „der er meget forandret siden den gamle forpagters død — ikke sandt? Halvparten av folkene har gaat fra gaarden. Eiendommen holder paa at forfalde. Det er sorgelig, ikke sandt?”

„Hvorledes er den blitt saaledes?” spurte han høst.

„Man sier at den unge Bramleigh drikker, at han begynte paa det efter farens død og hans hustrus forsvinden. Nogen dadler hende, fordi hun flyttet fra ham, men —”

„Hvad i himlens navn taler De om?” avbrøt Glyn hende og stirret forbauset ind i hendes ansigt.

„Visste De det ikke? Har ingen fortalt Dem om stakkars Joan?”

Sir Glyn blev blek.

„Jeg vet intet. Hvad er det for en besynderlig historie? Bor ikke Joan der — sammen med sin mand?”

„Der? Nei,” svarte Miss Surtie. „Hun har ikke villet bo der som Bramleighs hustru, men forlot gaarden samme aften, den gamle forpagter døde. Det ser saa hjerteløst ut at forlate sin mand i hans sorg, men — naa ja, jeg kjender litt til hvad Joan har lidt og jeg kan forstaa at hun blev drevet til at gjøre det, hun gjorde, lille stakkar!”

„Men hvor er hun da?” spurte Glyn Pelham, hvis stemme rystet av sindsbevægelse og ophidselse.

„Det er der ingen som vet, og det synes heller ikke som om der er nogen der bryr sig om at faa vite det. Hendes mand har bare gjort nogen faa forsok paa at opspore hende, og det er somom hun er død!”

„Død!” gjentok han.

„Jeg har avertert efter hende i alle de største aviser og bedt hende om at sætte sig i forbindelse med mig, men hun har ikke git noget livstegn fra sig.”

„Det var pent av Dem — men hvorfor har De gjort det? De kjendte jo ikke noget til Joan Keppel — gjorde De vel, Diana?”

„Aa jo, jeg kjender Joan meget godt. Vi traf hverandre en gang, da jeg var paa The Hall, kort før De kom hjem. Vi spiste frokost sammen nede paa strandbredden — hun, stakkars Claude og jeg — og jeg tænkte den gang at — at Clude var glad i hende — og jeg tænkte ogsaa noget andet — faar jeg lov til at si det, Glyn?” Hun nølte og saa ham oppmerksomt ind i ansigtet i det svindende lys.

„Si hvad De vil,” sa han.

„Nuvel — jeg tænkte — at hun hadde git sit hjerte til Dem.”

„Det hadde hun,” svarte han barskt, „men det later til at hun hadde et hjerte at gi til enhver der bad om det. Hvorfor giftet hun sig ellers med Bramleigh?”

„Vent litt,” sa Miss Surtie hurtig. „Kanske jeg kan kaste lys over denne sak. Jeg møtte hende i Cromes. Hun var der paa bryllupsreise og hun hentydet til at hun var blitt tvunget til at indgaa dette egteskap — at det var en handel. Ja, hun brukte det uttrykk, men saa vilde hun ikke si mer. Hun var grenselos uheldig, det kunde enhver se.”

„Jeg forstaaer det aldeles ikke. Hvorledes skal man faa vite sandheten? Diana, jeg elsket denne pike — vi var forlovet, og jeg kunde ha svoret paa at hun vilde være mig tro til min dødsdag, men neppe var jeg borte, for hun tok imot sin fætters oppmerksomheter — han som hun hadde latt mig tro at hun

avskydde. Der var falskhed over det hele, jeg bad Bramleigh om at la mig faa vite hvorledes det stod til med hende — hun var saa syk, da jeg reiste, at jeg ikke fik lov til at komme ind til hende, og det var meget haardt for mig at maatte reise uten at se hende eller faa tale med hende, men jeg hadde mine ordrer og var tvungen til at reise. Bramleigh lovet at skrive, men jeg har aldrig hørt et ord fra ham — jeg visste intet, for Constance i et brev til mig omtalte forlovelsen mellem Jaon Keppel og Dick Bramleigh. Jeg vilde ikke tro det, jeg var sikker paa, det var en skjændig løgn — og jeg telegrafererte til Joan selv for at faa vite sandheten. Hendes svar kom — hans stemme brast, og Miss Surtie boide sig frem for sin hest og tok deltagende hans haand. „Hun svarte, at det var sandt og at — det var hendes bryllupsdag. Efter det faldt jeg helt sammen.”

Hans stemme sank ned til en hvisken og saa taug han. Mens de nu red gjennom den halvmørke vei, hortest ingen anden lyd end ders hesters hovslag.

Diana Surtie tænkte over hver enkelthet i Sir Glyns historie. Der maatte være nogen falskhed med i spillet. Ja, det var hun sikker paa, og Joan var blit et offer for uærlighet og usandhet. Kanske det var blit sagt hende at Glyn hadde været trolos mot hende, hadde sviglet hende.

„Hvorfor skrev De ikke til hende, da hun var syk? Hvorfor skrev De ikke?” spurte hun næsten skarpt, da de kom til indgangen til parken.

„Jeg skrev tre ganger, men jeg fik ikke noget svar paa mine brever,” sa han.

„Saa har hun aldrig faat dem. Nogen maa ha holdt dem tilbake. Hun har selvfølgelig ikke faat dem,” sa Diana ærgerlig.

„Ved Gud — denne mand skal staa mig til regnskap — jeg vil tale med ham straks,” utbrøt Glyn og kastet sin hest saa pludselig om til siden at dyret steilet og slog bakut av angst.

„Det maa De ikke gjøre! De maa ikke møte Richard Bramleigh i den ophidsete sindsstemning, hvori De befinner Dem nu, vi har hat sorg og ulykker nok. Hor paa mig, Glyn. Vi maa tale sammen om tingene og overveie hvad der bedst kan gjøres. De utretter ikke noget godt ved at opsoke Richard Bramleigh nu — det kan tvertimot gjøre skade. Bli med mig hjem — tænk paa Joan. Det vil plette hendes navn, hvis det blev til en skandale mellem Dem og hendes mand. Gaa ikke til ham iaften — for hendes skyld. Senere — naar De har faat vite litt mer, naar De kanske kan møte ham med større selvbeherskelse — ja, det var riktig, følg med mig hjem nu.”

Motstræbende vendte han sin hest og red sammen med sin ledsagerinde op til The Hall, men hevnen arbeidet i ham i forening med den brændende længsel efter Joan og efter at faa vite at hun ialfald var i sikkerhet.

Hvilke lidelser maatte hun ikke ha gjennomgaat for at flygte bort en vinteraften i

kulde og mørke! Hvilke grusomheter var der blit begaet imot hende?

Den vrede, Glyn hadde felt mot den elskede der hadde været trolos mot ham gav plads for den dypeste sorg og medlidenhet. Hvad Diana angik — da foltte han den inderligste taknemlighet imot hende, for han visste, hun var Joans sande ven. Da han den aften sa godnat til hende ute i hallen og gav hende hendes lysesstake, holdt han hendes haand længe i sin og sa lavt:

„Di, vil De hjelpe mig med at finde hende?”

„Jeg skal hjelpe Dem saa godt, jeg kan, Glyn, De kan stole paa mig. Og — hvis De finder hende, saa be hende om at komme til mig,” svarte hun med sine straalende oine loftet op mot ham.

„Gud velsigne Dem, kjære Di,” sa Glyn Pelham, idet han boide sig over den vakre haand, han holdt i sin, og kysset den.

Constance stod øverst paa trappen og boide sig over rækverket og smilte ved tanken paa hvor godt hendes plan om at bringe disse to sammen syntest at lykkes. Det ser ut til at gaa godt, tænkte hun.

XXII.

Og Joan — hvor skjulte hun sig i disse dager — dager som blev til uker? Høsten blev til vinter — det blev ogsaa mørke, triste dager, lange, mørke nætter, timer som syntest endeløse.

Den frygtelige nat, da hun hadde hørt sandheten av sin mands egne læber, hadde hendes eneste tanke været at komme bort fra ham for enhver pris. Det var lyktes hende at komme uset tilbake til det værelse der var gjort istand til hende og Dick, og her tok hun sit yttertoi og sin reisevæske og listet sig nedover trappen uten at møte nogen paa veien.

Hun turde ikke gaa til Kesterton stationen, hun maatte gaa i den motsatte retning og vandret den lange vei til Cragstones. Der fik hun vite, at der ikke gik noget tog til London den aften, ikke før klokken seks næste morgen.

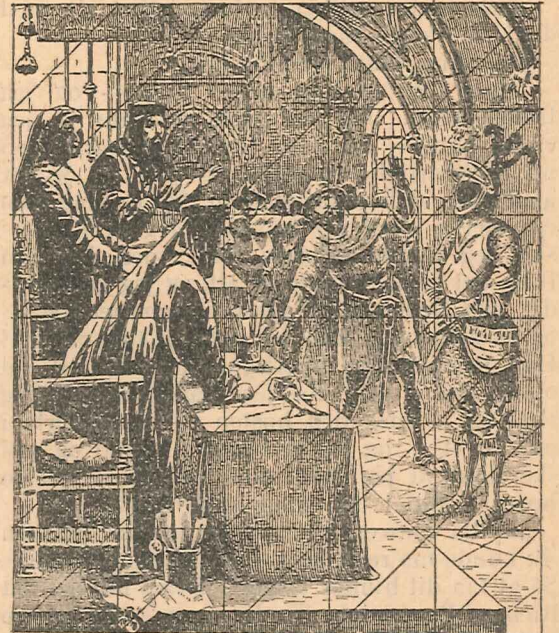
Hun var ikke kjendt i Cragstones og gik fra stationen i mørket ned til kysten. Her tilbragte hun natten i ly av en gammel baat, hvor hun krop sammen, og hun iagtok dagens frembrud med brændende og smertende oine, men den smerte var intet mot den skjærende smerte i hendes hjerte.

Hun visste endnu ikke hvad hun vilde gjøre. Hun hadde ingen planer for fremtiden, bare nogen taakete forestillinger om at hun maatte arbeide for sit brod og gjemme sig i den store by, hvor Dick ikke kunde finde hende. Hendes sorgmodige ansigt og det haabløse uttrykk i hendes oine vakte interesse hos en middelaldrende kvinde, som sat like overfor hende i kupeen — en kvinde i en slitt, sort dragt og med et ansigt som

var merket av sorger. Hun tænkte paa hvad det vel kunde være for sorger der hadde bragt dette fortvilede uttrykk i et saa ungt ansigt.

(Sluttet.)

Løsning paa mosaikoppgaven paa side 24 i nr. 52:

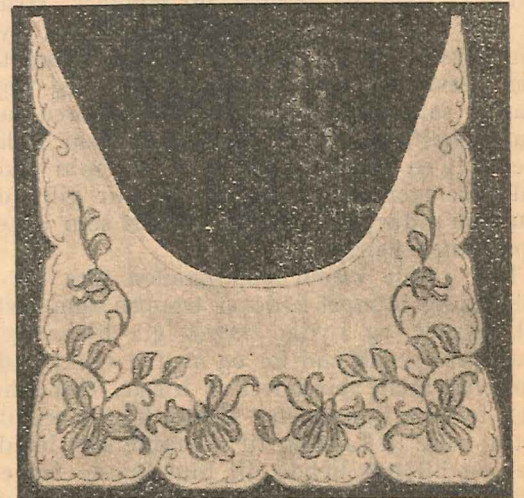

Det overraskende moment var, at da visiret blev slaat tilbake var rustningen — tom.

3die haandarbeide.

B. 234. Krave med sort eller blaåt broderi paa hvit linon.

Et pent broderi som gaar let og hurtig fra haanden pynter denne pene krave. Det syes med platson og kontursling med sort eller blaåt garn, og blomstene samt bladfigurere trækkes igjennem i vandrette

rader med strekting. I kanten knaphultunger. Kraven er 40 cm. bred tvers over ryggen og har paa midten en høide av 18 cm.

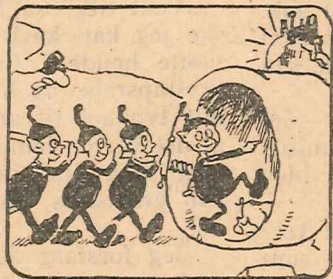
Materiale: Paategnet linon og garn, pris kr. 3,30 gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Besillingseddelen findes i „Raadgiveren“ paa side 36.

Da de smaa hustroid vilde storme kjæmpenes borg gjennom den hemmelige, underjordiske gang.

„Alle mand, fremad marsj!” sa anføreren for de smaa hustroid. „Nu stormer vi kjæmpenes borg deroppe paa fjeldtoppen! Men pas paa at dere ikke skjærer dere paa den store sabel og pas endelig paa takten: En — to!

Hurra! Her skal dere se, kamerater! Der har vi den hemmelige, underjordiske gang som fører like op til borgen. Den er bygget av den mægtige kjæmpe Magog. — jeg har læst om den i en stor bok! Kom bare! Dere skal ikke være reddede!

Men det var ikke en underjordisk gang de smaa hustroid var kommet ind i, men en av kjæmpenes store skaffstøvler. Da kjæmpen tok sin støvel for at trække den paa, hortest han spæde, smaa rop inde fra støvlens mørke dyp.

„Det er vist kommet maur ned i min støvel!” sa han og trak den paa. „Det kiler litt, men hvad gjør det!” Da hortest han fine, spinkle rop om hjelp trængte ut fra støveln. „Hvad, sa han, „kan mauren tale?”

Denslags „maur” vilde han gjerne se nærmere paa og trak atter støveln av. Da myldret de smaa hustroid ut av sit trange fængsel og løp i en fart sin vei. „Derind gaar vi ikke mer!” sa anføreren. „Aldrig!” lod det i kor.

De skibbrudne paa Sydhavsøen.

Av H. Escott-Inman.

Skildring av deres oplevelser, bygget paa meddelelser fra en av de overlevende, Charles Eyre, fra Dulwich, London.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Denne fortælling — sier forfatteren i sit forord — er en sand beretning om de oplevelser et skibsmandskap hadde paa Disappointmentøen, en av Aucklandøene i Sydhavet, hvor deres skib, firemasteren „Dundonald“, forliste en uveirsnat i 1907. Det er en nødtvungen gjengivelse av den skildring en av de overlevende, Charles Eyre fra Dulwich, London, har gitt forfatteren av de 16 måneders liv paa den nakne klippeø langt utenfor de vanlige skibsvæier, henviset til sig selv og sine egne tomme hender under kampen for at redde sig fra en ynkelig død. Indledningsvis gir fortælleren en liten skildring av en yderst farefull reise med skibet „Commonwealth“. Denne uhyggelige hendelse virket ikke avskrekkende paa den unge mand som tillikemed noen kamerater fra dette skib tok hyre med „Dundonald“. Han fortæller derefter i korte drag om „Dundonald's“ hurtige reise paa firti dager til Sidney, og saa følger en spændende skildring av „Dundonald's“ forlis den 6. mars, da det prægtige skib i storm og oprørt hav drev ind paa Disappointmentøens klippe-ryv, mistet roret og laa der dødsdømt, mens kapteinen, hans lille søn og besetningen samledes forut i den mørke, kalde nat og ventet paa sin skjæbne. Da skibet sank omkring kapteinen og hans søn samt flere av mandskapet, Sekssten mand fik reddet sig iland under det største besvær og stadig livsfare. Forfrosne, daarlig klædt, uten mat og drikke krøp de indover den øde Sydhavsø, mens storm og regn pisket dem. For at oppholde livet tok de stormsvæler og spiste, og takket være en fyrstikrøske med nogen tørre stikker lyktes det dem å gjøre op et baal, som de stadig holdt vedlike. Senere fikk de hatt iland et seil og daunet sig et telt. De vansmegtet imidlertid av tørst, men saa fandt ei parti av de skibbrudne en liten pyt med ferskt vand. Noen av regjeringens depoter var ikke at oppdage paa denne klippeø som de skibbrudne kaldte „Skuffelsen“. Derimot mente de at et slikt maatte findes paa nabøen 6 sjømil undav hvortil deres higen slo — men hvorledes komme dit naar de manglet båter? Førstestyrmand Peters var etterhaanden blitt dødsyk av stabsdøse, og de øvrige var mangen gang mer døde end levende. De gav dog ikke op sin overmenneskelige kamp for livet.

Endelig en dag kom to ynkelige personer travende i regnveiret til vor leir. De faldt, reiste sig op igjen eller krøp paa fire som smaa barn. Den ene av av dem var andenstyrmand som hittil alltid hadde været ved godt mod. Aa, hvor medtat, mager og uttært han saa ut; han syntes at være skind og ben. Den slemme kulden hadde isnet hans legeme og febergysninger avkræftet ham. Det var allikevel lyktes disse to å kjempe sig frem tversover øen, for de vilde prøve at finde os.

De fortalte at de andre kammerater ogsaa hadde fundet drikkevand paa et sted midt imellem vraket og vor første leirplads, men at alle var i en saa ynkelig tilstand at de næsten ikke kunde røre sig. Deres ild var gaat ut, og de hadde ikke været istand til å faa tændt en ny; de var derfor drat bort fra leiren og gaat avsted etter os opover den forfærdelig bratte fjeldside. Det grøsset i os naar vi tænkte paa den anstrængende færd. En kraftig mand med ordentlig skotøi vilde fundet en slik tur bare fornøielig, men for folk som os — ingen kan tænke sig hvad ein slik fjeldskrånt er at komme over.

„Mr. Peters er blitt daarligere og daarligere,” sa de. „Da vi bestemte os til å følge efter dere, haabet vi at han vilde være saa bra at han kunde gaa med, om vi gikk korte stykker av gangen, men han orket det ikke. Vi fikk ført ham ham halvveis opover fjeldsiden, men saa kunde han ikke lenger. Jeg vet ikke hvad vi skulde gjøre, om Kvist ikke hadde været med; han er den sterkeste av os og har vist sig som en trofast ven mot Mr. Peters. Han og Santiago har gjort alt de har kunnet for ham, men det nytted slet ikke noget —”

Mer blev ikke sagt, men vi skjønnte meningen av noget som lignet en dyp hulken.

„Hvor er da Peters nu?” spurte vi.

De fortalte at de hadde opført en liten hytte til ham paa fjeldskraaningen og efterlatt ham der med en av de andre kammerater som heller ikke var istand til å gaa, og at de hadde latt dem beholde de fødemidler som fandtes. Alle de andre hadde slæpt sig avsted for å søke os op, og de haabet vi hadde ild.

Ja, Gud ske lov at vi hadde ild! Vi passet den godt saa den brændte lystig, og gjorde færdig et maaltid til kammeratene, om de skulde finde frem. Skildringen av hvad de hadde lidt syntes alt vi os nye kræfter, og vi vilde gjerne gjøre alt vi kunde for å hjelpe dem.

Snart kom den ene efter den anden av vore stakkars kammerater. De slæppte sig frem til vor leir, og der sank de kraf-tesløse, besvimmelte ned foran ilden. Den sidste som kom var den kjække nordmand Kvist. Han var blitt igjen hos Peters for å gjøre alt han var istand til for ham. Kvist var kjækkere end de fleste av os andre, for han hadde gode støvler, mens vi gikk

De hadde svøpt styrmandens lik ind i et stykke seilduk og lagt en stor haug græstovr over ham.

der med bare føtter, som var saare og forfrosne.

Derborte paa fjeldskrånten laa nu vor prægtige førstestyrmand næved at dø, omgitt av vinden som tutet, og snedrevet som pisket — uten ild og uten haab. Og vi som gjerne vilde ofret vort liv for ham eller for hverandre, vi var ikke istand til å gjøre noget for å hjelpe ham. Kvist sa at han hadde mistet evnen til å bruke sine ben og at det var umulig å faa bragt ham hit bort.

Det nytted heller ikke at noen blev hos ham, for det gjaldt livet for dem å faa føde og varme. Men endda Kvist var forfærdelig daarlig drog han igjen avsted og vandret den lange, møisommelige vei tilbake til styrmanden; han tok med sig stekte fugler til ham og hans ulykkeskammerater. Ja, Kvist var den av os, som hadde mest energi og flest kræfter. Han satte mod i os andre; Maclaghlan var ogsaa en kjæk og taalmodig kar, men han var saa medtat, saa nær døden som det er mulig å være uten å dø, og de fleste av os var likesaa elendige som han.

Den føde vi hadde faat hadde næsten gjort det forbi med os, og for førstestyrmanden hadde den fra første stund været den rene gift. Desuten hadde den nat han tilbragte paa vraket været næsten mer end han kunde taale.

Det var vanskelig å tænke sig, det nu var april! Hjemme i England stod hækker og busker dækket av nytsprungne fine, grønne blade, og fuglene kvadret i trærne. Vi maatte sitte her, under den graa himmel, ved det mørke hav og maatte nøie os med å tænke paa alt det skjønne og friske som findes i naturen, men som man mangen gang ellers ikke lægger merke til fordi man stadig har det for øie!

Klartænkt fast og urokkelig som fjeldene i sit fjerne norske hjemland kom Kvist tilbake til os. Mon nogensinde et menneske har vist lignende ihærdighet og troskap under et arbeide som syntes saa haabløst? For han visste at der intet haab var, det visste ogsaa de andre kammerater som var kommet til os. Vi som ikke hadde set Peters siden han blev saa forfærdelig daarlig kunde jo bare gjennom deres skildringer danne os en forestilling om hans tilstand.

„Vi er nødt til paa en eller anden maate å faa bragt ham hit,” sa Kvist. „Vi kan ikke la ham ligge der og dø. Den andre manden kommer sig en liten smule, men Peters kan ikke leve stort lenger.”

De sidste ord lød for vore ører som om vi hørte dødslokkene ringe. Ja, hvorledes skulde vel nogen av os kunne holde ut stort lenger? Maatte vi ikke alle forgaa, og den sidste av flokken vilde etter endu et forvilet blik mot Drømmenes ø synke ned ved sine kammeraters lik og bli liggende der. Kanskje efter aars forløp vilde vore knokler bli fundet, og man skulde faa en ny havets hemmelighet å grunde over.

Døden er nok under alle omstændigheter noget forfærdelig; men å ligge ensom paa en fjeldskrånt og dø, faa regn og taake til svøp, mens de skrikende natfuglene synger dødsmsen. —

Hvem kan undre sig over at Kvist bestemt erklærte at vi ikke kunde overlate Peters til en saadan skjæbne?

„Hvorledes er det egentlig med os?” stønnet Mickeys mens vi sat der ved ilden og hørte paa Kvists beretning.

Vi forstod hvad han mente. Vi vilde gjerne gaa og hente styrmanden, men vi kunde ikke; vi ra- vet som om vi var drukne, og vor hæderlige Mickey hulket som et barn.

Ja, hvorledes var det med os? Vi var utsultet, det var saken. Fuglen bekom os ikke vel, det lot ikke til at vi kunde fordøie denslags føde, men fugl og tang var den eneste næring vi hadde faat. Hunger og feber tæret paa vore kræfter, kulde og væte dag efter dag hjalp til. Det var ikke vanskelig å svare paa spørsmålet om hvorledes det var med os.

Men Kvist og Santiago tok tre av de kraftigste med sig — de som hadde støvler var de kjækkeste nu, for de kunde gaa paa marken uten å lide saa forfærdelige smerter som vi andre. De tok med sig et godt forraad av fugl og drog saa iveri. De tænkte paa en eller anden maate å faa ført Peters hit til vor leir, selv om de blev nødt til å bære ham hvert skritt.

Da de gikk avsted var det regn og tætt taake; men næste dag kom Kvist alene tilbake for å hente nyt forraad av føde.

„Vi kommer til å trænge meget,” sa han, „for det vil ta lang tid å faa bragt ham hit.”

„Hvorledes er det med ham?” spurte vi.

„Han er nær ved å dø,” svarte han og strøk sig over øinene med haanden og sa bestemt — „men vi vil bringe ham hit — skal sikkert gjøre det!”

Igjen drog han avsted med sin byrde for å samles med de andre som var blitt tilbake for å pleie Peters.

Vi ventet dag efter dag, det regnet uavbrutt, saa bort mot Drømmenes ø og længtet forgjæves dit. Nu var det den tolvte dag efterat vi kom som fanger til denne golde ø, tolv dager fulde av lidelse, kulde og forvilelse. Da kom Kvist tilbake — alene. Hans ansigt hadde et stivt uttrykk og vi forstod at hans møisommelige vandring hadde været til ingen nytte. Førstestyrmanden var død, hadde drat sit sidste suk om natten; hans lidelser og sorger var slut. Gud være os alle naadig! Kanskje han var lykkelig som var kommet til hvile. Og vi — hvor meget mer av disse pinsler vilde vi kunne bære?

„Vi gjorde alt vi kunde for ham,” sa trediestyrmanden, „men det hjalp ingenting. Han var dødsdømt allerede fra første dag vi kom hit, og nu er han død.”

Hvor underlig tomt det syntes å bli efter ham! En av os seksten var gaat bort! — den første. Hans død la sig som en blytung vekt over vort hjerte. Det var trist for os før, men nu var det blit ti ganger værre.

„Hvad har dere gjort med ham, Kvist?” spurte vi. Han fortalte hvad de hadde foretat. Selvfølgelig var det aldeles umulig å grave en grav.

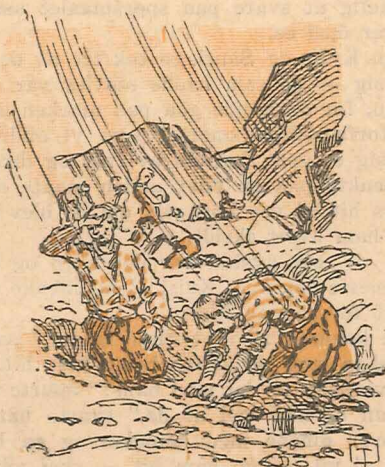
Først og fremst hadde ingen kræfter til saa store anstrængelser, og for det andet hadde vi intet å grave med. De maatte derfor nøie sig med å svøpe styrmandens lik ind i et stykke seilduk og hadde saa lagt en stor haug græstovr over ham. Det var alt de kunde gjøre. Senere, om vi nogensinde blev sterkere, vilde vi kanskje kunne faa begravet ham ordentlig.

Endelig en dag kom to ynkelige personer traskende i regnveiret til vor leir.

Efter den blandt sjøfolk gjældende lov skulde Maclaghlan være Mr. Peters efterfølger — vor befalingsmand. Men han, stakkars, var i en saadan tilstand at det ikke saa ut som han skulde kunne leve stort lenger. Vor stilling var virkelig rent forvilet, og veiret blev slettere dag for dag, aldrig gav det sig det forskrækkelige regn,

Man kan tænke sig hvorledes vi hadde det. De fleste av kammeratene hadde ikke bedre klær end jeg — det vil si et par tynde, istykkerrevne benklær, en tynd vest med mange huller, og en jakke, men ingen strømper eller sko. Det var en meget daarlig beskytter mot en kulde som man sjelden hjemme i England kjender make til. Dertil var hvert plagg vi hadde paa, stadig gjennomvaalt av regnet, og det var aldeles umulig at forsøke paa at faa klærne tørket igjen. Og saa var føde, det seige fuglekjøtt som smakte av fisk og som i bedste fald var daarlig stekt, og med tang eller græs som grøntret. Senger hadde vi jo ikke, men maatte ligge paa bare marken, og sank dypt ned i tyk søle. Over os hadde vi den vaate seilduk, hvor der laa store hauger halvsmeltet sne.

Vi begynde vort arbeide med at grave op et flere fot dypt hul.

Tænker man paa alt dette, faar man en idé om hvad besætningen paa det forliste skib led paa Disappointmentøen fra april til begyndelsen av januar 1917.

Men hvor forunderlig det end kan høres, syntes vi at bli bedre snarere end værre da mai maaned næsten var slut. Jeg kan ikke tænke mig nogen anden aarsak til dette end at vi nu begynde at vænne os til kosten og vort levesæt, som i begyndelsen holdt paa at gjøre ende paa os. Vi blev i hvert fald sterkere saa vi kunde foreta længere vandringer og utføre besværligere arbeider uten at bli saa forfærdelig overtrætte.

Vi blev dog utsat for en ny vanskelighet, for om vi selv var blitt bedre, saa blev veiret bestandig slettere, og vi indsaar godt at dersom vi ikke kunde skaffe os enslags bolig vilde vi alle fryse ihjel. Under seilduken kunde vi ikke ha ild, og naar vi om natten laa tæt indtil hverandre skalv vi av kulde. I vort stakkars gjennomfrosne legeme fandtes ikke varme til at holde vort stivnede blod i omløp.

Vi var nødt til at finde paa noget, og det straks, for den sydlige halvkules vinter vilde snart indfinde sig i sin hele styrke. Vil man helt sætte sig ind i vor tilstand maa man tænke sig at være i Nord-Skotland eller paa Shetlandsøene klædt i tynde, fillete og gjennomvaate klær, at tilbringe nættene ute paa den vaate mark midt om vinteren. Vi maatte utstaa forfærdelige lidelser i disse nætter, og vi samlet os omkring ilden og raadslog om vor stilling.

Noget maatte gjøres; spørsmålet var bare hvad det skulde være.

VI.

Vi bygger hytter.

En flok trætte, modløse mænd sat rundt et stort baal ved siden av etslags telt av seilduk, som var temmelig fillet og daarlig. Der var graa taake, graat hav og graa himmel. Langt borte — forfærdelig langt syntes det os! — skimtet vi omridsene av den anden ø, Drømmenes ø, hvori vi skulde finde tak over hodet, mat, klær og en baat, hvis vi bare kunde komme bort til den!

Saaledes sat vi dag efter dag paa Disappointmentøen og ventet paa vinteren, den sydlige halvkules vinter, og ventet paa døden.

Vi var en flok magre, fillete mennesker med uttærte, febermerkede ansigter, langt tafset haar og skjæg. Om vore venner hadde set os nu, vilde de ikke kjendt os igjen, saa fæle var vi blitt.

Dag efter dag sat vi og raadslog uten at komme til noget resultat. Paa vor ø fandtes intet som hadde likhet med tømmer; og selv om der hadde

vokset aldrig sa megen skog var vi allesammen for svake til at indlate os paa at bygge en ordentlig flaate, om vi hadde hat verktøi. Men vi eide jo hverken det ene eller det andet, og vore faa kniver begynde at bli sørgelig sløve og daarlige: de var jo blitt brukt til mange forskjellige ting.

Der kom ofte hagl og snestorm, og det syntes umulig at utholde den skarpe, bitende vind; endda vi stod tæt sammen om ilden, følte vi os næsten stivfrosne.

„Hvad kan vi gjøre?“ spurte vi hverandre, mens vi modløse sat og stirret frem for os.

Men ingen kunde svare paa det spørsmålet. „Noget maa vi allikevel gripe til,“ sa Kvist, trediestyrmanden, „for vi kan være sikre paa at maatte bli her mindst etpar maaneder. Selv om vi kunde bygge en flaate vilde vi ikke kunne reise over til øen saa oprørt som havet er nu. Vi er nødt til at vente til den værste del av vinteren er forbi.“

Naar den tid kommer er vi døde allesammen,“ mumlet en av mændene mismodig; Mickey stønnet og sa:

„Kunde vi bare finde en rummelig og hyggelig hule, saa skulde vi faa det rigtig bra.“

„Jeg tror ikke der findes en hule paa hele øen,“ svarte jeg, „uten kanskje den store grotten der skibet støtte.“

„Dit skulde jeg for min part ikke ha lyst til at dra hen,“ erklærte Mickey.

„Vi faar forsøke at bygge os en hytte av samme slags som de har hjemme i det gamle landet vort,“ sa John Judge.

Judge var irlænder, og det var ham som var sammen med mig paa raaen da skibet sank. Vi begynde nu at drøfte hans forslag; vi visste hvorledes disse hytter opførtes; men hvor enkle de end var trængtes der adskillige materialer, baade tømmer og torv. Og de irske hytter var ikke utsat for saadanne stormer som vor hytte vilde bli.

„Den maatte være svært rummelig, skulde vi faa plads i den,“ sukket Mickey. „Og hvor skulde vi faa noget at bygge den av, Judge?“

„Men idéen er god,“ erklærte Maclaghan ivrig. „Dere talte nylig om en hule, og det bragte mig til at tænke paa en ting. Vi faar gjøre som menneskene i gamle dager og bo i jordhuler.“

Kvist og Bob Ellis nikket, men flere av os vilde vite hvad styrmanden mente; og Maclaghan begynde at forklare hvorledes vilde folk i gamle dager hadde gravet huller i jorden og dækket dem med græs.

„Vi skulde i tilfælde trænge et stort hul og tillike en lang bjelke til at lægge over det, for at bære taket, som skulde bestaa av en mængde torv og græs.“

„Planen er nok meget god,“ bemerket jeg, men hvor skulde vi faa den lange bjelken fra? „Vi kan ikke let finde en gren paa omtrent seks fot. Vi vilde behøve en stang som var likesaa tyk og lang som toppen av en mast. Dere maa huske paa, at dersom man skal bruke torv til tak, vil den snart veie en hel ton.“

„Og hvorledes skulde vi faa gravet et slikt hul?“ spurte en anden. „Vi har slet ingen redskaper. Og om end jorden er oppbløtt av regnet øverst opp, blir det allikevel ingen let sak at grave hullet.“

„Vær bare rolige!“ sa Mickey. „Naar man har at vælge mellem at utføre en ting eller dø, er det merkelig hvad et menneske kan utrette. Vi maa ganske enkelt grave op jorden med hændene, som om vi var kaniner eller muldvarper, gutten min!“

„Jeg ønsker jeg hadde en kanin her,“ mumlet jeg, og Mickey utbrøt:

„Ti stille, Charlie; munden løper i vand naar jeg hører dig snakke om det.“

„La os ikke tale om ting vi ikke har,“ formante Kvist. „La os heller tænke paa hvad vi kan gjøre. Charlie sier at vi ikke kan finne nogen stang som duer til at bære taket, og det har han nok ogsaa ret i.“

„Da er jo planen med at bygge hytten ogsaa avgjort.“

„Nei, det er den slet ikke. Istedentfor at bygge én stor hytte kunde vi lage en hel del smaa. Jeg foreslaar at vi er to om hver hytte, og enhver faar da indrette sin hytte som de kan og vil. Dere faar ikke tape modet. Det ser nok ut til at bli et drøit arbeide at grave op seks eller syv fot jord med fingrene, men det er allikevel kanskje ikke for svært for os.“

„Hvorfor er vi ikke blitt født som metemmark,“

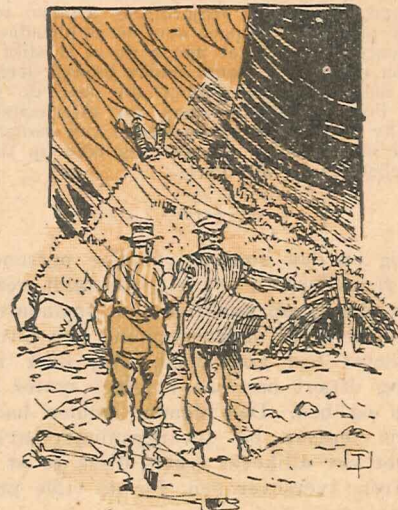
mumlet en, og disse ord fik os til at le, hvor be-
drøvelig end vor stilling var.

Tilslidst antok vi trediestyrmands forslag og sluttet os sammen parvis. Jeg fik John Judge til min kammerat, og en bedre kunde jeg ikke ønske mig, for Judge ansaa sig ikke for fin til at gjøre hvad det skulde være, og var altid villig til at ta sin part og kanskje mer til.

Men for et arbeide det blev! Først maalte vi ut en seks fot lang og tre fot bred plads. Vi mente det skulde bli tilstrækkelig rum for os; hytten skulde jo nærmest brukes til at sove i, og gjorde man den større vilde den være vanskeligere at holde varm. De andre kammerater nøide sig med omtrent samme plads, og saa begynde vi arbeidet. Skulde nogen ha lyst til at forsøke hvorledes dette arbeide føles, saa gaar det godt an. Man behøver bare at finde et sted hvor marken er haard, og forsøke at grave op med hændene et tre fot bredt, seks fot langt og flere fot dypt hul, saa vil man forstaa hvilket arbeide vi hadde. Man maa ogsaa huske paa hvor svake og daarlige vi var, og at der ikke skulde meget til, for vi kjendte os aldeles utmattet.

Men hvor svært vi end led, saa hadde vi ialfald noget at gjøre, og anstrengelsen holdt os varme. Vor tid var i disse dager altsaa helt optat, dels med at grave i jorden, og dels med at hente hjembrænde eller fange fugl og steke dem. Men aa, hvorledes vi saa ut; tilslølet av lere og gjennomvaate av regn; vore negler var brutte og blødende, og vore klær saa fillete at de holdt paa at falde av os.

„Charlie,“ sa min kammerat en dag, vi stod og saa paa resultatet av vort stræv; „vi kommer til at bli gamle gubber, naar vi er færdige med hytten, hvis vi fortsætter i samme tempo som hittil.“

Men hvor glade vi var da vort hus tilslidst var færdig!

Han syntes virkelig at ha ret, for vi var ikke kommet længer end til at ta bort det allerøverste jordlag, hvor ivrig vi end hadde strævet. Vi forstod det var nødvendig at la det gaa fortere.

„Om vi skulde skaffe os nogen stokker og drive dem ned i jorden, som arbeiderne i London gjør naar de bryter op grunden for at lægge ny vei,“ foreslog jeg, og Judge blev meget begeistret for idéen.

Da vi næste gang gik for at hente brænde søkte vi at finne nogen sterke og seige grener, som vi siden spidset litt, og de blev ganske godt skikket for vort bruk. Snart fulgte alle de andre eksempel.

Arbeidet gik nu litt lettere, og vore fingrer og negler blev mer skaanet. Vi drev stokkene ned, men ikke for dypt — vi var rædte for at bryte dem istykker; vi banket derefter paa dem fra siden, til jorden løsnet saa vi kunde løfte klumper op. Paa den maaten fortsatte vi taalmodig, og tilslidst fik vi hullet dypt nok.

Jeg maa erkjende at da vi hadde faat det færdig hadde det en uhyggelig likhet med en grav, men vi vilde ikke fæste os større ved det; vi maatte se at bli færdig før vinteren kom for alvor, og det begynde at se ut som om veiret skulde vinde over os.

Saasnaert hullet var gravet, gjaldt det at finne to sterke, tykke og noksaa lange stokker, som i den ene ende delte sig i to i form av en høigaffel. Den ene stok satte vi ned ved hovedenden, den anden ved fotenden av vor kommende bolig; og vi var meget nøie paa at faa dem til at staa fast

— det var jo dem som skulde bære tyngden av taket.

Nu skulde vi finde et stykke trø som var langt og sterkt nok til at brukes som støtte for og til at bære selve taket. Vi behøvde bare et seks fot langt stykke, men hvor meget vi end lette kunde vi ikke finde noget, og vi maatte tilsidst nøie os med to kortere, sterke kjepper og binde dem sammen med en snor fra vort forraad. Vi haabet at dette skulde holde, og la det i gaflene paa de to opretstaaende stænger.

Saa var det værste gjort; det som stod igjen var nok saa let. Vi skaffet os en hel mængde kjepper, som vi la paa skraa saa de hvilte paa kanten av hullet og takaasen. Paa den maaten dannede de et tæt sluttende tak. Siden tok vi tynde fliser og la tversover kjeppene, stak dem ut og ind likesom ved kurvfløtning. Derved fik vi et flatt tak over hullet.

Vi hadde nu bygget op skelettet til vor bolig, men det var jo ikke tilstrækkelig, selve taket stod endnu igjen. Vi rev op vædige masser av græs og la i et tykt lag paa takfløtningen; paa græsset la vi store tuer torv og derefter et nyt lag græs og torv. Allerøverst kom tilsidst en mængde kjepper, som skulde hindre vinden fra at blaase bort taket vort.

Det hele saa virkelig morsomt ut da vi hadde faat det op; det lignet en høistak. Vi mente der skulde et ordentlig regnskyl til, før det tykke tak blev saa gjennembløtt, at vandet randt ned. Det hadde tat os fjorten dager at bygge hytten, men vi var fornøide med resultatet.

Vor opgave var dog bare halvveis løst. Det ytre var færdig; nu skulde vi gaa igang med det indvendige. For øieblikket var bunden i en forfærdelig tilstand; vi sank ned til ankene i koldt flytende dynd, som nok kunde være bløtt at ligge i, men ikke behagelig.

Vi besluttet at klø hytten indvendig med græs, baade bunden og sidene, såmet ogsaa store torvstykker, og saa begyndte vi at drive fliser ind i tak og vægger. Ved hjælp av hyssing, som vi laget av tauget, fik vi tilsidst hytten klødt nok saa godt med torv.

Saasnaert var vi færdig med væggene, tok vi fat paa gulvet. Vi skaffet væk saa meget som mulig av den bløte dynd, la en hel del kvister paa gulvet og dækket dem med et tykt lag bregner, saa atter græs og bregneer; tilsidst et slikt lag endnu engang — og saa var vor bolig færdig.

Det var et besynderlig hus; meget mørkt var det derinde, og føttene sank dypt ned i torven. I den ene ende kunde man saavidt staa opreist, men taket lutet litt nede ved døren, saa vi maatte krype paa alle fire naar vi skulde ut eller ind. Dette var dog en absolut fordel — jo mindre aapningen var desto mindre kulde og vand vilde trænge ind.

Men hvor glade vi var da vort hus tilsidst var færdig! Det lønnet os virkelig for det besvær vi hadde hat. Ikke længer ligge paa vaat mark under det dryppende seil! Vi kunde krype ind og grave os ned i græsset, ligge varmt der sammenlignet med ute. Og bedst av alt tørt.

Saadanne var de hytter vi bygget, og jeg tænker de findes paa Disappointmentøen den dag idag.

Omtrent paa den tid vi var færdige med vore hytter, gjorde etpar av vore kammerater en opdagelse som blev av den største betydning for os. De hadde været ute for at sanke brønde, og under sine vandringer var de kommet til randen av et meget brat fjeld, som hævet sig op fra stran-

den. Fra den svimlende høide hadde de set noget — de visste ikke hvad det var — som rørte sig nede paa stranden mellem klippestykker og stæner, som var rast ned fra fjeldet.

De hadde staaet en lang stund og set paa disse levende væsener, men kunde ikke forstaa hvad slags dyr det var, eller hvorledes de var kommet dit. Matrosene holdt op at sanke ved og skyndte sig tilbake for at fortælle os hvad de hadde set.

De yngre og mer uerfarne gjettet frem og tilbake hvad slags dyr det kunde være, men de ældre, f. eks. Kvist og andenstyrmand, mente det maatte være sæler.

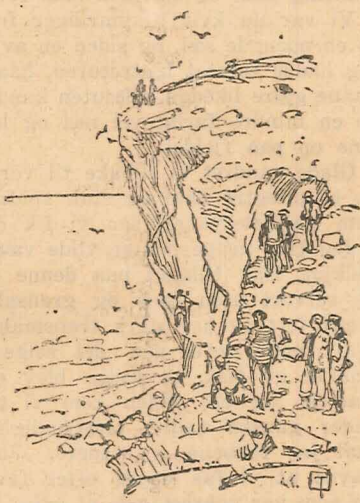
Vi haabet de hadde ret og blev aldeles henrykte, for var det sæl, vilde det være udmerket for os. Kjøttet er sundt og let fordøielig — langt bedre i hvert fald end fuglekjøttet vi spiste; desuten kan man faa gode klær av sælskind, og vi var nu paa det nærmeste nakne. Vi samlet os rundt ilden,

drøftet den nye opdagelse og talte om hvorledes vi skulde komme til den del av stranden hvor sælene hadde vist sig, og faa fat i dem hvis de kom tilbake. At de kom dit igjen, følte vi os temmelig sikre paa; de som kjendte til disse dyrs levested oplyste at de pleide holde sig paa samme sted like til der hændte noget som skræmte dem bort.

Denne nat blev vi sittende oppe og prate til det blev nok saa sent, og da vi tilslut hadde dækket over glørne for natten, besluttet vi at vi næste morgen vilde se efter om det var mulig at komme ned til stranden.

Paa denne tid hadde vi brukt op vore fyrstikker, saa vi var nødt til at passe godt paa at ilden ikke slukket. Vi holdt altid fem-seks baal i brand samtidig og dækket dem godt til for natten.

Det skedde paa følgende maate. Straks før skumringen begyndte skaffet vi os en vædlig haug med grønne kvister som vi tok fra buskene, og denne haug lot vi brænde helt ned, saa vi fik en stor mængde glør. Saa la vi to-tre armtykke vedstykker midt i glohaugen og øste glør og aske over dem. Det hele dækket vi med jordklumper, som tettet alle sprækker hvor røk kunde trænge ut. Man skulde tro at denne fremgangsmaate fuldstændig vilde slukke ilden, men det gjør den ikke; kulbrænderne ordner det paa lignende maate med milen. Naar vi om morgenen tok bort jorden saa vi bare en kold, graa askehaug, men saasnaert vi fjernet asken laa de store vedstykker rødgloedende, og vi behøvde bare lægge paa en liten smule drev, vi hadde plukket, og ovenpaa det smaa kvister. Tilslut blaa-ste vi paa det av alle kræfter, og snart hadde vi et lystig flammende baal.

Med stor opmerksomhet fulgte vore øine Pul, som langsomt og sikkert krøp nedover den farlige vei.

Nat og dag holdt vi vedlike vor ild, for vi visste, at hvis vi lot den slukke var det umulig for os at faa tændt baal igjen; og det kan forsikre at vissheten om en saadan ulykke gjør mennesker forsigtige.

Morgenen efterat vore kammerater hadde opdaget sælene stod vi alle tidlig op og gik til den klippe, hvorfra de hadde set dem. Men da vi kom frem til stedet sank vort mod betydelig. Kammeratene hadde nok sagt at det vilde være svært vanskelig at komme ned til stranden, men saa umulig hadde vi ikke tænkt os det.

Vi stod paa et høit fjeld som hævet sig steilt op fra havet i omtrent to hundre fots høide eller mer. Fjeldets øverste del strakte sig længer ut end den nedre, som vel var blit ført bort av bølgenes stadige angrep. Vi undersøkte nøie klippen, men kunde ikke finde noget sted hvor vi vilde være istand til at klatre ned til stranden. Tilsidst opdaget vi allikevel enslags vei, som en modig mand kanske kunde driste sig til at forsøke.

Men hvordan den veien saa ut! Den var bare enslags smal revne, saa ut som en rende nogen hadde hugget langs fjeldsiden, og gik skraat ned til den lille strandstrimmel; den var mosegrodd, meget løs og fugtig, for vandet silte stadig ned fra fjeldskrænten. Stien blev derfor i høieste grad farlig at gaa.

„Jeg er ræd, intet menneske kan vove sig ned til stranden den veien,” sa Bob Ellis. Vi andre rystet paa hodet og tænkte paa hvad Pul, Walters og Queerfelt hadde fortalt om stakkars Lows død. Det var vel ikke underlig om vi betænkte os.

„Se der er noget som rører sig,” hvisket Judge ivrig og pekte ned mot stranden, som var bestrødd med klippestykker.

Ja, han hadde ret. Der paa den smale strandstrimmel like nede ved havet saa vi noget bevæge sig med tunge, vrikkende ryk. Vi satte os paa huk og stirret interessert paa sælen, ønsket inderlig at vi kunde faa fat i den.

„Det er en hunsæl,” sa Ellis. „Se der kommer ungen efter hende! Jeg forsikrer dere, det var god mat det der, om vi bare kunde faa fanget nogen av dem.”

„Om — ja!” svarte jeg. Det er med dem som med øen derborte; den vilde ogsaa være meget bra, om vi bare kunde komme over til den.”

„Vi vil nok det engang, Charlie, vær ikke ræd! Vi har nu greid os her saa længe og skal nok naa frem tilsidst.”

Mens vi pratet hadde Michael Pul nøie undersøkt renden eller veien, lagt merke til hver omdreining og hvert trangt sted man maatte hoppe over, skulde man komme levende og helskindet ned til stranden. Tilsidst erklærte han at det var hans hensigt at vove forsøket.

„De kan ikke gjøre det, Pul! Det vilde være daarskap at prøve,” indvendte vi, men han lot sig ikke skræmme.

„Jeg vil ialfald forsøke. Dette sted er ikke saa slemt som det vi klatret opover fra vraket.”

De av kammeratene som hadde været med dengang bekræftet hans ord.

„Men husk hvorledes det gik Low,” sa andenstyrmand.

„Man kan ikke dø mer end én gang,” svarte Pul og trak paa skuldrene; „jeg tror ikke denne vei er saa farlig som den ser ut. I hvert fald agter jeg ikke at bli staaende heroppe og se paa sælen som venter paa os dernede, men jeg vil prøve at faa tak i en av dem.”

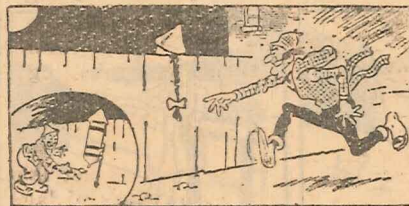
Hvorledes man blir kvit sin forfølger, naar man er kineser og har en raket ved haanden.

Den verdensberømte detektiv Jack Samuel er paa jagt efter en kineser som paa en sikkert ikke helt lovlig maate er kommet i besiddelse av en mægtig kjemperaket. Under det vilde kapløp haler detektiven mer og mer ind paa den skjøyede pikkebærer.

I en fart piler imidlertid kineseren rundt paa den anden side av et gjerde og da han paa jorden finder en laugstump, faar han en glimrende idé: Av laugel fletter han en „kineserpisk”, lik sin egen, binder den til raketten og stiller denne op til gjerdet.

Hæsblæsende kommer detektiven til, ser kineserpisken henge over gjerdet og den skjøyedes spidse hat ovenfor. Nu mangler bare et grep i pisen, og maalet er naadd. Flygtingen er fanget og kan i ro og mak føres i varetaegt under retfærdighetens haand!

I samme øieblik hadde kineseren antændt lunten, raketten susste tilveir, medtagende den verdensberømte detektiv, der som en meteor for utover havet paa en reise, der var likesaa eiendommelig som befordringsmidlet han benyttet. „Liung-tsching-tschang!” ropte kineseren. Det betydde „bravo!”

„Ja, gaar De ned, saa slaar jeg følge,” sa Walters.

Men det vilde ikke Pul høre tale om.

„Det behøves vel ikke! Det er nok at sætte et liv paa spil. Gaar det heldig for mig, kan andre klatre ned siden.”

„Det kan være sandt nok!” erklære Judge.

Men ingen av os syntes det var rigtig at Pul for vor skyld skulde utsætte sig for slik fare.

Klatringen vilde ikke været ufulg for en sterk og frisk mand; men det var ingen av os, om vi end var meget kjækkere end paa den tid førststyrmand føde.

„Jeg foreslaar vi trækker lod om, hvem som skal forsøke at gaa ned,” sa en.

Men Pul lot sig ikke rokke — han begyndte at stige ned, mens vi stod oppe paa fjeldet og saa efter ham. Hjertet sat i halsen paa os, vi var ængstelige for ham, men haabet inderlig at forsøket maatte lykkes.

Han klatret meget langsomt og forsigtig ned, for hvert skridt stanset han og undersøkte hvorledes fjeldet var, og hvor han kunde sætte foten. Han lot til at være meget roligere end vi, endda det var ham som satte livet paa spil.

„Sandelig findes der ikke en hel masse dyr dernede,” mumlet Mickey. „De kryper og kravler jo rundt overalt.”

„Saa meget bedre, Mickey,” svarte jeg. Desto bedre utsigter for Pul.”

„Men om han faar fanget et av dyrene, hvorledes skal han faa det herop?” spurte nu Mickey.

Det var et meget rimelig spørsmål. Kvist forstod ogsaa at det vilde bli svært vanskelig, og sendte derfor en avsted til leiren for at hente et taug. Hvor ofte vi hadde været taknemlig, fordi vi hadde faat bjerget dem, inden vraket blev slaat helt istykker. Mange ganger hadde vi hat god nytte av dem.

Med stor opmerksomhet fulgte vi Pul med øinene, som langsomt og sikkert vandret nedover den farlige vei. Imellem tapte vi ham avsyne naar et litet fremspring i fjeldet skjulte ham. Saa kunde vi atter se ham sitte som en flue paa en fjeldkna. En gang grøsset det ordentlig i os, for han gled paa mosen og vaklet inden han fik faste igjen.

„Det gaar allikevel bra for ham, skal dere se!” mumlet Ellis; Santiago Marino var enig og sa: „Det skal nok gaa — han er en kjæk kar!”

Men nu skraanet fjeldveggen saa sterkt indover, at vi ikke længer kunde holde øie med vor kammerat, hvor langt vi end strakte halsen. Vi kunde ikke gjøre andet end at vente og stirre ned til det sted han igjen vilde komme tilsyne, hvis han hadde lykken med sig.

Aa, hvor lange disse minutter forekom os! „Er han rammet av en ulykke? Er han kanske kommet tilskade og ligger hjelpeløs dernede paa fjeldet?”

Vi ventet og ventet. Saa sa Ellis kort:

„Jeg klatrer ned efter ham! Han burde være naadd til stranden nu, men endda er han ikke at se. Der maa være hendt noget.”

„Nei, det er det nok ikke!” utbrøt Mickey. „Se bare, der er han ved foten av fjeldet. Hurra for Pul! Han er en kjernekar.”

Vi andre saa ham ogsaa nu. Han vinket op til os.

Sælerne løftet paa hodet og stirret forundret paa Pul, som om de aldrig hadde set et menneske før — hvad de heller ikke hadde gjort.

Michael Pul var fin og hadde nok hat med sæl at gjøre før, saa han visste hvorledes han skulde gripe saken an. Han gik forbi de store hannene og skyndte sig isteden langs stranden

for at se efter en av de mindre. Den vilde være lettere at bære opover fjeldet.

Han fik snart øie paa en ung sæl, som forsøkte at bane sig en anden vei ned til vandet. Den bevæget sig med utrolig hastighet frem, mens den lot høre en smeldende lyd. Pul stod mellem sælen og vandet og vendte sig raskt, men forsiktig, for hvis han snublet, eller dyret hadde anfaldt og slaat ham overende, vilde det være forsvundet inden Pul var kommet paa benene igjen.

Tilslidst kronedes hans anstrengelser med held — og da han stod der med sælen i favnen, hørte han kammeratene rope hurra. Kvist ropte:

„Han har fanget den!”

„Forsøk ikke at bære den op, vi har sendt bud efter et taug!” ropte vi.

Han vinket til os, men hadde ikke oppfattet hvad vi ropte og ventet altsaa ikke til manden kom med tauget, men begyndte at klatre opover med sit bytte. Vi tok imot ham med hurrarop, samlet os omkring ham og befridde ham for hans byrde.

Vi var nu kvit bekymringer for mat, der var jo en mengde sæl, og siden en av os allerede heldig hadde foretat klatreturen, haabet vi andre at kunne gjøre likedan. Desuten kunde vi kanskje finde en mindre farlig vei ned og lettere heise sælene op paa fjeldet.

Glade vandret vi tilbake til vore hytter, gjorde op et prægtig baal og stak spidse kjepper gjennem sælkjøtstykker, saa vi fik dem godt stekt.

Jeg tror neppe mange vilde være begeistret for sælkjøt, især tillaget paa denne primitive maate og servert uten saus og grønnsaker. Kjøttet er svært fett og har sterk transmak; men vi hadde saa længe levd paa det seige fuglekjøt, som smakte av fisk, at sælen blev et rigtig herremaa tid for os. Siden om vi til at spise det under ganske andre omstændigheter, men det skal jeg fortælle om senere. Jeg vil bare her nævne at vi faa dager efter fandt etslags røtter som var nok saa gode at spise til kjøttet. Idag hadde vi dog ikke andre grønnsaker end tang.

I aftenskumringen sat vi sammen og følte os mer haabefulde end vi hadde gjort paa længe. Vi takket Gud for hans store naade mot os under de mange farer og vanskeligheter.

Just nu var veiret skrækkelig, men vi hadde varme og tørre hytter at sove i, og efterat vi hadde truffet sælene var det tankelig at vi kunde skaffe os bedre klær, om de end vilde komme til at ligne de klær Robinson laget til sig. Vi hadde ingen modejournaler at studere, men det brydde vi os ikke om, bare vi kunde holde kulden ute.

„Vi kan skaffe os traad av seilduken,” sa Ellis, da vi drøftet saken; det var akkurat som om vi alt hadde et rikt forraad av sælskind.

Men Mickey rystet paa hodet.

„Det er bra nok, men hvorfra skal vi faa naaler?”

Da lo Ellis. „Hør!” sa han, og vi hørte et gjennemtrængende skrik, som lød ute fra mørket. Dette skrik skræmte os ikke mer, for vi visste hvad det var.

„Der har vi svaret paa Deres spørsmåal, Mickey. „Fra den kant skal vi nok faa naaler.” Jeg skal forklare hvad han mente.

VII.

To fund.

Det skrik Bob Ellis gjorde os opmerksom paa, var vi nu blit sa vant til at vi ikke pleide bry os om det; men i den første tid hadde det næsten skræmt os, til vi fik greie paa aarsaken.

Første gang vi hørte det var en nat straks efter skibbruddet, da det var lyktes os at bjerge seilet iland. Vi var krøpet ind under det for at finde ly og sove, saa godt det lot sig gjøre, mens vinden tutet og havet drønet; da blev vi vækket av underlige lyd som mindet om maakeskrik, men var meget sterkere.

Vi reiste os op og stirret paa hverandre — det vil si, jeg tænker mig vi stirret, for det var bægsmørkt saa vi ikke kunde se hverandre. Jeg hørte Mickey si:

„Hvad er dette for noget?”

„Høres som fugleskrik!”

„Tøv! Fugler er ikke ute paa denne tid av natten.”

„Kanske det er ugler.”

„Eller kanske æsler! Ugler har sin egen maate at være paa, det vet jeg. Men forresten maatte her være aldeles fuldt av ugler, hvis de skulde kunne gjøre slikt spektakkel.”

Vi gik saa ut, men kunde ingenting se. Før vi visste ord av det hørte vi en av kammeratene skrike i, og saa tumlet han overende.

„Hvem var det som slog til mig?” spurte han.

Alle forsikret at ingen av os hadde spørt ham.

„Det var nogen eller noget som gav mig en kilevink, saa jeg faldt,” paastod han.

Saa skrek en anden i og holdt haanden for øinene.

„Dette er jo farlig! Jeg fik et slag paa øiet, og det var ikke langt fra at jeg stupte.”

Saa blev en tredje ogsaa slaat. Hele tiden hørte vi skrikene oppe i luften, og en besynderlig surrende lyd.

Vi gik tilbake til teltet og drøftet saken. De fleste mente det var en eller anden slags fugl. Men hvad slags? Ingensteds kunde vi opdage spor av dem. Der lot ikke til at findes andre fugler end stormsvaleene paa øen, og det var sikkert ikke dem som hadde baaret sig slik.

Næste nat blev vi ikke forstyrret. Jeg husker det var maaneskin den nat; men den følgende nat var det taaket og næsten mørkt, og da blev der samme spektakkel — skrik, surrende lyd, og hvis nogen voget sig ut blev han slaat av usynlige væsener.

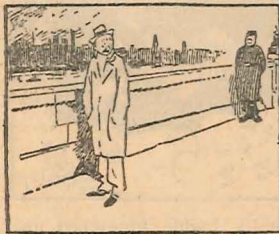
Vi opdaget snart aarsaken til uvæsenet, og siden la vi ikke videre vekt paa det, men voget os saa litet som mulig ut efterat det var blit mørkt, vi var bange for at faa øinene fordærvet.

Der fandtes virkelig andre fugler end stormsvaleene paa øen, store skarer, om jeg end ikke kjendte deres navn. Vi kalde dem natfugler. De var omtrent av en dues størrelse, bygget ikke rede men bodde i huller i jorden som kaniner gjør. Om dagen kommer de ikke ut, heller ikke om natten naar det er riktig maanelyst. Men er det bare litt maaneskin, da kredser de rundt i hundrevis, utstøter høie skrik og flakser med vingene saa den surrende lyd fremkom. Under flugten holder de sig fem-seks fot over jorden, og de flyver saa hurtig, at de er rent farlige, for de kan slaa en mand overende, om de kommer flyvende like i ansigtet paa ham.

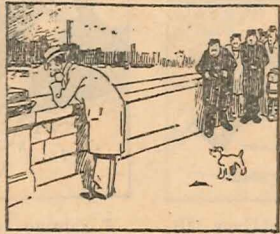
Man synes vel det er underlig at vi ikke brukte disse fugler til føde. Vi vilde kanske gjort det, hvis vi ikke hadde hat stormsvale; men for det ene var natfuglene vanskeligere at fange, da det jo først gjaldt at faa rede paa deres jordhuler, og for det andet var de saa smaa, at der ikke vilde være stort igjen av dem naar de var flaadde og gjort færdige til at spises. Derfor lot vi dem være ifred og holdt os til stormsvaleene.

(Forts.)

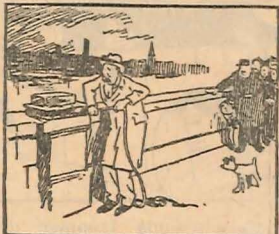
Hvorledes man kan bli misforstaat, naar man er broingenior.

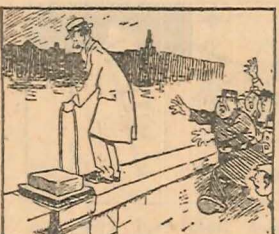
Konstablens opmerksomhet vækkes. Skulde den herren derborte kanskje ongsaa med selvmordslanker? Vil han styrte sig ut fra broen?

Konstablens mistanke deles av andre. Nu stirrer herren tungsindig ned i elvens mudrede vand. Det er ingen tvil, — det er en selvmorder!

Men hvad er nu det? Binder han ikke et taug omkring en av stenene i rækverket? Er han rødt? Tor han ikke hoppe ut...?

Aa! Nu kryper han op paa rækverket! Nu er øieblikket kommet til at gripe ind. Bare det ikke er forsent! La os skynde os!

I næste øieblikk firer den underlige mand sig nedover taugel. Publikum roper: „Red ham dog!” Konstablene er lammet av rædsel.

„En meter! To meter og en halv!” sier den fremmede høit for sig selv. „Aa, vi er blit narret roper mengden. „Han maaler bare broen!” s

De smaa mænd.

En historie om hvad der hændte en liten pike.

Der var engang en liten pike som het Else, og hun hadde en slem stedmor. Hun kunde ikke like Else, fordi den lille pike var penere end stedmors egen datter.

En vinterdag, da sneen laa høit over marken og elven var frosset, laget stedmors en kjole av papir, ropte paa Else og sa:

„Ta paa dig denne kjolen og gaa ut i skogen og pluk en kurv fuld av jordbær til mig!“

„Det er meget koldt ute,“ sa Else venlig, „og paa denne aarstid kan jeg ikke finde jordbær.“

„Det er nok av dem at finde, men du er for doven til at lete efter dem!“ ropte stedmors ærgerlig. „Her er et stykke tørt brød til dig til middagsmat og husk paa at du ikke maa komme hjem før du bringer mig jordbærene.“

Saa tok stakkars Else papirkjolen paa sig og gik ut i kulden med kurven paa armen. Markene var dækket av sne, og ikke saa meget som et grønt græsstraa var at se. Men ute i skogen fik hun se en liten hytte, og tre smaa dverger kikket forsigtig ut av vinduet. Hun banket paa døren og spurte:

„Aa, kan jeg ikke faa varme mig litt ved ilden deres, for jeg fryser saa!“

„Du kan gjerne hvile dig her i vor hytte,“ svarte dvergene venlig.

Else satte sig ned ved ilden og begynte at spise sit brød. Dvergene sa:

„Aa, vil du ikke gi os litt av dit brød, vi er saa sultne!“

„Jo, det vil jeg gjerne,“ sa Else.

Hun skar sit brød mit over og gav dvergene halvdelen.

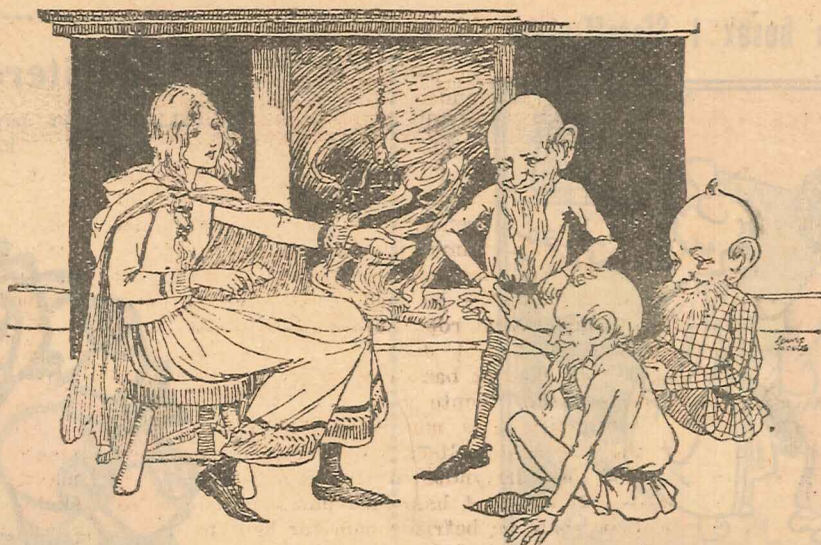
„Hvorfor er du gaat ut i skogen i denne kulden med en slik tynd kjole paa dig?“ spurte de smaa mænd nysgjerrig.

„Jeg leter efter jordbær til min stedmor og jeg tør ikke gaa hjem før jeg har fundet nogen.“

Da Else hadde spist sin tarvelige mat, gav dvergene hende en kost og sa:

„Vil du nu til gjensjæld gjøre os den tjeneste at feie sneen bort fra bakdøren?“

„Jeg er meget glad over at faa an-

Hun skar sit brød mit over og gav dvergene halvdelen.

ledning til at gjøre noget for dere,“ svarte Else.

Saa snart hun hadde forlatt det lille værelse, sa de tre dverger til hverandre:

„Hvorledes skal vi belønne hende, fordi hun delte sit brød med os?“

„Jeg skjænker hende, at hun for hver dag blir penere og penere,“ sa den første dverg.

„Jeg gir hende, at hver gang hun taler et ord falder der et guldstykke ut av munden paa hende,“ sa den anden dverg.

„Og jeg skjænker hende, at en konge skal komme og gjøre hende til sin brud,“ lovet den tredje.

Imens hadde Else feiet sneen bort fra bakdøren. Men hvor blev hun ikke overrasket, da hun fandt fullt op av modne jordbær ved trinet. Glad faldte hun kurven, takket dvergene for deres venlighet og sprang hjem med bærene. Da Else sa godaften til sin stedmor faldt der et guldstykke ut av munden paa hende.

Det blev stedmors meget forundret over, og piken maatte fortælle alt hvad

som var hændt hende i skogen. Da hun var færdig med at fortælle, var hele gulvet dækket av guldstykker.

Nu vilde hendes sledsøster ogsaa meget gjerne gaa ut i skogen, men hendes mor sa:

„Du maa vente til veiret blir mildere, kjære! Nu vilde du fryse ihjel.“

Men piken plaget stadig sin mor og bad om lov til at besøke dvergenes hytte. Tilslidst sydde mors hende en deilig pelskaape og gav hende lækre smørrebrød og julekake med sig. Hun naadde snart skogen.

Dvergene kikket ut av vinduet fra sin hytte, men hun bad ikke om lov til at komme ind. Hun gik like bort til ilden og satte sig ned, saa begynte hun at spise sin mat. De smaa mænd saa paa hende mens hun spiste, og de spurte: „Aa, gi os litt med av dit lækre smørrebrød og kaken din. Vi faar ikke slik fin mat hver dag.“

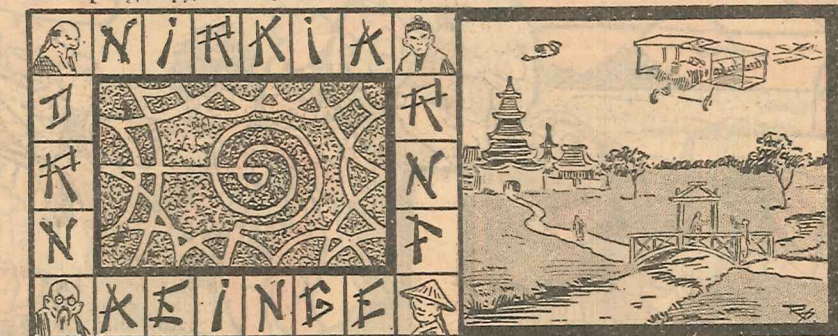
„Det er litet nok til mig selv,“ svarte piken graadig. „Hvorledes kan jeg saa gi dere noget?“

Da hun hadde spist, rakte de smaa mænd hende en kost og sa:

ut, hvormeget hele fisken efter konens opgivende kostet?

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme-penger 5 kroner og de følgende 2 kroner hver.

Lomme-penge-opgave nr. 8.

Hvem kan læse hvad der staar i randen av den kinesiske labyrinth?

En av dr. X' gode venner er flyver. Og han søker sin like i dristig vove-mot og utholdenhet. Hans specialitet er langfarter, som de fleste andre vilde gyse tilbake for. En tur til Ny Guinea er for ham som en søndageftermiddags-fornoielse. Forleden søndag var han i sin todæcker inde over Kina og tok underveis en mængde luftfotografier. Et av dem var av den keiserlige labyrinth i Tschingtufu, og da dr. X saa det, fik han oieblikkelig ideen til en liten op-

gave. Ovenstaaende ses en gjengivelse av den keiserlige labyrinth, og utenom har fire av dr. X' kinesiske venner an-bragt dels sine egne portrætter, dels nogen av sit hjemlands skrifttegn. Spørsmålet er nu: Er det nogen av læserne som kan tyde disse skrifttegn og stille dem sammen, saa de gir mening?

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme-penger 5 kroner og de følgende 2 kroner hver.

Lomme-penge-opgave nr. 9.

Logograf.

3. 5. 1. 2.

Saa ofte i verden vor lod blev dette. Et held da, om nogen vor byrde vil lette.

1. 2. 3. 2.

Gjør dette med andre, da vinder du glæde. Mens de, som tar alt, saa ofte maa græde.

6. 5.

Et tal iblandt mange man her vil finde. Men mer at si dig jeg ei har isinde.

4. 5. 3.

Et redskap er denne, av staalet maa det være, for ellers jeg tror ei, det duger, min kjære.

6. 5. 3. 2. 6.

Og her har en elv vi, som alle vist kjender, for navnet har gjenlydt til Jorderiks ender.

4. 3. 5. 1.

At utvisse dette man regner til pligter.

Foragt man kun har for den som her svikter.

4. 5. 6.

Hvem vil ikke gjerne de tre her være, i ytre som indre, og hädres med ærel

4. 5. 6. 1. 2.

Man leter saa ofte og vil gjerne dette. Og leter man rigtig, da naas nok det rette.

6. 5. 1.

Bær aldrig til andre, hvad her staaer skrevet. Med 6. 5. 1. blev vist ingens adelsbrev skrevet.

1. 2. 3. 4. 5. 6.

Mig maa man nok søke i havets bolger, de salte vover min vandring dölger.

Dog ofte man ser mig et enkelt minut, naar jeg over havflaten slaar mine smut.

Dr. X tilstiller indsenderen av den først uttagne, rigtige løsning lomme-penger 5 kroner og de to følgende 2 kroner hver.

Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 51 findes i dette nummer av bladet side 33.

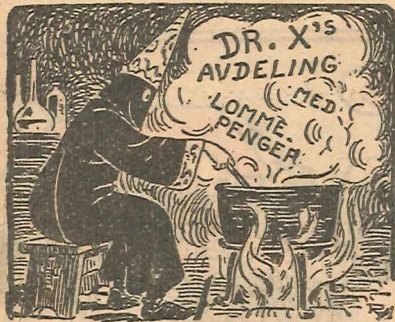
Løsningene paa opgavene i dette nr. offentliggøres sammen med navnene paa mottagerne av lomme-penger i bladet nr. 6.

Besvarningene maa være dr. X ihænde inden 26. januar og bre- ver med løsninger adresseres saa edes:

Til dr. X., (nr. 3).

„Allers Familie-Journal“.

Kristiania.

Lomme-penge-opgave nr. 7.

Hvormeget koster hele denne store fisk?

Der stod en kone og solgte fisk. Og blandt de mange gode fisk hun hadde tilsalgs var det især en ualmindelig stor og lækker torsk som mange spurte om prisen paa. Men konen gav saa underlige svar paa deres spørsmaal at folk gik igjen uten at kjøpe av hende. Hvad sa hun da? Hun svarte gjerne saaledes: Halestykket av torsken veier nøi-agtig 4 1/2 kilogram. Hodet veier like-saa meget som halen plus halvdelen av kroppen, og kroppen veier præcis likesaa meget som hode og hale tilsammen. Og naar man saa dividerer fiskens sam-lede vekt i 72 kroner, faar man prisen

Da Hans og Grete var paa besøk i Slaraffenland.

1. „Der skal du se, Grete!“ sa Hans, da de en dag kom ned til stranden og saa et merkelig dyr stikke hodet op av vandet. „Det er vist sjormen!“ „Riktig gjettet, min lille ven!“ sa dyret noksaar venlig.

2. „Hvis dere har lyst til det,“ fortsatte sjormen, „saa kan dere faa bli med en tur til Slaraffenland. Færgen gaar straks, — jeg er nemlig selv færgen! Sæt dere bare op paa min hale, saa seiler vi!“

3. „Dere ser vel at klippene er laget av sukkerstenger!“ sa sjormen, da de hadde naadd Slaraffenland. „Nu kan dere slikke litt paa dem, og naar dere er trøtte av det, kan dere gaa op til det huset der.“

4. Det hus sjormen hadde pekt paa, laa like ved stranden, og barna fandt snart derop. Det var ogsaa laget av sukker, og folkene som bodde der hadde lange sukkerstang-fingerer som barna smakte paa.

5. I nærheten var der et stort tre. Blomstene paa det var konditorkaker og det dryppet med sylteloi saa det blev en hel sjø nedenunder. „Det maa være noget for dere at komme ut at seie i!“ sa folkene.

6. Saa lot de Hans og Grete sætte sig i en sausekop og med en kompot-ske som aare rodde de hjem gjennem sylteloihavet. „Og endda sier folk at det ikke eksisterer hverken sjormer eller noget Slaraffenland!“ sa Hans og Grete.

Immiteret glasmosaik.

Et vakkert, litet papirsloidarbeide som ogsaa barn kan utføre

En blomsterkurv, utført i immitert glasmosaik. Kurven, som her gjengis, i sterkt forminsket størrelse, er beregnet til at stilles ind mellem de dobbelte vinduer for med sine glade og livlige farver at gjenkalde lidt av sommerens svundne farvepragt. Virkningen av denne transparentmosaik er saa vakker at man vanskelig kan forslaa, at det er mulig at opnaa den med saa enkle midler, som der i virkeligheten utkræves, og som vi paa side 2 gir en nærmere anvisning paa.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Tie og bie.

Av Katherine Tynan.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Det var længe siden, Bridget Finn og Miss Meave hadde forlatt Castle Dermot; men da de forlot det, nærer de ikke mindste tvil om at de vilde komme tilbake igjen.

Selv om ogsaa Miss Meaves far, Sir Roderick Mac Dermot, var død og hans hustru med ham, og Master Anthony var gaat under paa havet og Master Dick dræpt i krigen, og slottet var blitt saagodtsom en ruin, saa vilde de sikkert komme tilbake.

En ting som hadde trøstet Miss Meave, da de hadde maattet forlate hendes hjem, fordi prioritetsrentene ikke var blitt betalt var, at hun endnu trodde at hendes forlovede, Theobald Buttler var i god behold, mens Bridget Finn visste at han var blitt tatt tilfange av afghanerne under grensekrigen og at ingen kunde være sikker paa at han var ilive. Der var en mand som hadde sagt til Bridget at det hadde været bedre for kaptein Toby Buttler, hvis han var død av sine saar, end om han var faldt i hændene paa de barbariske afghanere.

Saa megen sorg hadde paa engang hjemsøkt den ganske unge Miss Meave, at det ikke var saa merkelig om hun var blitt litt egen og anderledes end andre mennesker, da de hadde forlatt Castle Dermot.

Bridget Finn husket saa tydelig hvorledes hun stille og rolig var fulgt med hende, og hvorledes hun i toget under reisen til Dublin hadde tatt om bortreisen som det bare gjaldt en utflugt til Kilkee eller Lidovana og ikke en avreise fra Castle Dermot for alltid.

Men hendes sindsforvirring var ellers saa ubetydelig at fremmede vanskelig kunde merke den. Frasel den mangel paa hukommelse som gjorde Miss Meave saa lykkelig som et barn var der egentlig intet usedvanlig ved hende.

Bridget hadde ikke tenkt at dra længer bort med sin myndling end til Dublin; for her var hun kjendt, og her kunde de alltid træffe gode venner som hadde kjendt dem i deres velmagsdager og som var blitt mottatt med gjestfrihet paa Castle Dermot.

Men disse planer blev hindret av den ubetænksomme læge som Bridget konsulterte for at faa et raad mot Miss Meaves daarlige hode.

„Deres unge frøken er ikke rigtig —“ han hadde stanset et øieblik for at finde et passende ord; men saa hadde Bridget med værdighet svart ham:

„Det er bare sorger og bekymringer som gjør hende egen ellers er hun likesaa klar og fornuftig som De eller jeg.“

„Det kan jo hænde at det gaar over,“ sa han og vendte sig bort fra hende. „Men for øieblikket er hun ikke rigtig der.“ — han gjorde en betegnende bevægelse op til panden. „For-

staar De? Hun burde være under opsyn av nogen som forstaar slike tilfælder.“

I sin enfoldighet kunde Bridget ikke faa anden mening ut av lægens ord end at Miss Meave burde sendes paa en sindssykeanstalt. Ialfald vilde han at hun skulde tas fra Bridget, og hun var nu engang stjernen paa Bridgets himmel.

„Der skal nok bli passet paa hende, Sir,“ sa hun skjælvende. „Det kan De være overbevist om.“

Bridget Finn eide nogen sparepenger; hun hadde tjent paa Castle Dermot siden hun var tolv aar, og da hun forlot det med Miss Meave var hun næsten seksti. Hun hadde været opvaskpike, kokkepik og husjomfru, og i det sidste, da tjenerholdet blev sterkt indskrænket og huset blev lukket med undtagelse av den fløi hvor herskapet bodde hadde hun saa at si maattet være alting, kok, stuepik og tjener, kammerpik og barnepike ovenikjøpet.

Men hun hadde altsaa lagt sig op litt penger.

De vilde allesammen ha gaat med, hvis ikke den sidste ulykke var kommet saa brautt paa, men nu var der tilbake etpar hundre pund som var indsat i sparebanken, og hendes planer var nu at kjøpe et hus, møblere det og holde pensionærer.

Hun var paa det rene med, hvilke folk hun vilde ta imot; det skulde være fine damer og ældre gentlemen.

Hun vilde tilfulde ha forstaat, hvorledes hun skulde ha startet pensionatet i Dublin; men i London, hvor hun knapt nok forstod, hvad folk sa, og de heller ikke forstod hendes sprog, var hun rent forvildet.

Det første forsøk paa at leie et hus og samle pensionærer faldt saa uheldig ut, at det tok næsten halvdelen av hendes spareskillinger. Heldigvis var hun istand til at bli kvit huset og flytte ut i ytterkanten av London, hvor der var sundere for Miss Meave og hende selv. Fra Castle Dermot hadde de medbragt nogen gode, gammeldagse møbler som pyntet slik op i værelsene i den lille, røde villa, at den første person som kom for at se paa leiligheten øieblikkelig leide sig ind hos dem. Istedenfor et helt hus fuldt av pensionærer maatte Bridget altsaa nu nøie sig med en enkelt; for Miss Kennedy leide alle tre værelser for at kunne være sikker paa at bo rolig og fredelig. Hun var en litterær dame som betalte punktlig den første i maaned, og saa længe hun bodde hos dem, gik alting stille og godt.

I de aar som fulgte saa Bridget da ogsaa tilbake paa tiden i den lille, røde villa med

en følelse somom det var et tappt paradys, et eden som hun kunde ha beholdt og hat sit gode utkomme av, hvis hun ikke hadde latt dr. Tristram drive sig ut i ørkenen.

Tiden kom, da det eksperiment at holde pensionat tilsidst maatte opgis. Nu kunde folk komme hurtig og let ut med motoremnibusser og undergrundsbaner, og derfor blev forstædene som hittil hadde hat en landlig karakter snart aldeles lik den øvrige by. Hvor der før hadde været villaer med store haver imellem og en grøn mark hist og her, reiste der sig nu lange rader av arbeiderboliger som lignet hverandre som to draaper vand.

Hver for sig saa de dog ganske indbydende ut med sine smaa altaner og smale forhaver, og skjönt de blev kaldt arbeiderboliger blev de fleste bebodd av kontorfunktionærer og bestillingsmænd; for da de var nye var de nemlig utstyret med enkelte av den nyeste tids bekvemmeligheter: smaa badeværelser, havestuedører og en liten altan.

Poppelly var havnet paa det lille hus som Bridget Finn satte sine penger i. Selv om det var et av hundre som alle var lik hverandre laa det dog halvveis paa landet, og denne beliggenhet vilde det sikker beholde længe; for Themsens som løp like nedenfor hadde her tilbøielighet til at gaa over sine bredder, og dens vand naadde da næsten op til fyldestenene paa de smaa huser. Men paa golfbanene over paa den anden side av elven var der lerker i tusensvis, og der var ingen fare for at banene for det første skulde bli lagt ut til byggepladser; for golfklubbene hadde endnu 21 aar tilbake av sit leiemaal.

I begyndelsen følte de sig ogsaa meget lykkelig i Poppelly; men lang tid var der ikke gaat før træet i dørene og vinduene slog sig. Tapetet fik muggflekker og løsnet sig fra væggen, og det regnet ned gjennom lofttaket slik at der blev skjolder av fugtigheten. Gulvene gyngtet naar man gik over dem, skorstenen slog revner, og kakkelovnen røk ved nordenvind. Det var som om alting paa en gang sammensvor sig om at volde dem fortrædeligheter.

Det værste av det hele var dog at Miss Meave da vinteren kom blev angrepet av en slem leddgigt. Det samme blev da Bridget Finn for den saks skyld ogsaa; men hun talte ikke om det, og mens hun holdt Miss Meave i sengen og passet hende, skæpte hun sig selv op og ned av trappene, mens det rev og slet i hendes gamle lemmer, saa hun holdt paa at skrike av smerte; men aldrig nævnte hun et ord til nogen om sine lidelser.

Det var nær ved at Miss Meave hadde faat gigtfeber, og den unge læge som tilsaa hende, sa ved sit første besøk:

„Hvad kunde De vel vente Dem andet. Tror De, at De ustraffet kan flytte ind i et slikt elendig skur som tilmed er opført paa en sump, uten at sætte Deres helbred paa spil. Saasart Deres unge patient kan taale at flyttes, maa De se at komme ut av dette hul med hende, min gode kone. Hvis jeg fik raade, skulde hele dette kvartal jevnes med jorden.“

Det gik stadig nedover bakke for Bridget Finn og Miss Meave, indtil en julehøitid fandte dem øverst oppe under taket i en stor kaserne, beliggende i en av Londons fattigste gater. Miss

„Det kan jo være at det kan gaa over,“ sa han. „Men for øieblikket er hun ikke rigtig der.“ — han gjorde en betegnende bevægelse op til panden.

Et originalt middel til at bli kvit besværlige gjester.

To landstrykeragtige personer hadde fundet vei ind til byens fineste restaurasjon, hvor de ved deres uslepe sæder og frie optræden vakte saavel bejningens som de øvrige gjesters misliag. Under utfoldelse av en hel pipekoncert, sekundært av næveslag i bordet, krævet de høirostet at faa servert en flaske champagne av bedste merke — helst „ekstra dry“!

Overtjeneren var en mand med praktisk erfaring, vel bevandret i behandlingen av slike gentlemen. Men ved denne anledning syntes ganske vist hans evner at svikte. Da kom tilfældet ham tilhjelpe. Gjennem ruten saa han en gut staa ute paa gaten og leke med en leketoislange som sprang frem av sit skjul naar man aapnet kassen. Den slangen „laante“ tjeneren et øieblik.

Man saa derefter tjeneren nogen øietumle med en tomt champagnflaske, — hvad han gjorde med den, kunde man ikke rigtig se, — hvorefter han gik bort til de to gentlemen og sa at nu var champagnen der, — det hadde vart litt, for den kom, fordi de først maatte ha bud i byen efter dette merke. De to herrer sendte længselsfulde blik til den deilige drik.

Da gik korken med et smæld, og op av flaskehalsen for pludselig, ikke den skummende champagne, men ... den hvislende leketoislange. Op i ansigtet paa de to landstrykere for den, og disse blev saa forskrækket, at de skyndsomst tok benene paa nakken og forsvandt den nærmeste vei — gjennom vinduet. Dermed var „beleiringen“ hævet, alle pustet lettet.

Meave hadde aldrig rigtig overvundet den gift, hun hadde paadraget sig, og denne jul hadde hun allerede maattet gennemgaa mange smelter; for vinteren var kommet tidlig og var meget streng.

Det var netop ti aar siden, de hadde forlatt Castle Dermot og akkurat fem aar siden Bridget Finn hadde opdaget at Miss Meaves forstand ikke laenger var omtaaket. Hun hadde hjulpet til at dække det lille julebord, og da hun saa op, saa hun at Miss Meaves blik hvilte paa hende. Den jul hadde hendes unge myndling ogsaa været syk og svak; men hun hadde set saa uskyldig og barnslig ut som hun sat der i lænestolen i sin pene blaa uldkjole med et halsbaand av blaa perler og med to lyse, lyse fletter nedover ryggen. Hun lignet akkurat en av Albrecht Dürers hellige jomfruer.

„Bridget,“ hadde Miss Meave sagt, „jeg tror, jeg har sovet i lang, lang tid. Det har været Gud som i sin barmhjertighet har latt mig sove. Men nu er det nogen tid siden jeg vaaknet, og nu er jeg lysvaaken. Hvor længe kan det være siden vi forlot Castle Dermot?“

„Det er fem aar siden, Miss Meave,“ sa Bridget Finn.

„Og hvor længe er det siden vi sidst hørte fra kaptein Buttler?“

„Jeg tror det var det De læste i avisen like før vi forlot Castle Dermot. Det var disse her afghaner som gjorde Dem helt ute av sig selv; for jeg læste jo for Dem at han var tat tilfange av dem.“

„Men er han ikke kommet tilbake?“

„Nei, han er aldrig kommet tilbake. Det er ikke saa længe siden jeg læste i avisen at de trodde han var død.“

„Jeg tror, jeg vilde føle det hos mig selv, hvis han var død,“ sa Miss Meave. „Jeg tror bestemt at han lever endnu.“ —

Seks aar derefter var det at de flyttet ind i den store kaserne. Den laa som sagt i et fattigkvarter, men ikke saa langt fra det fine West End. Huset laa like ved jernbanelinjen, og efter at der var blit elektrisk drift var græsset begyndt at gro frodig paa skraaningene av gjennomgravningene som de hadde utsigt til fra huset, og om vaaren spiret der en mængde blomster

frem paa skraaningene. Det var en av de glæder som Gud sendte de to enslige kvinder.

Alle Bridget Finns spareskillinger var nu gaat med, og den trofaste sjæl hadde begyndt at gaa ut og arbeide i herskaphusene i West End. I de daarlige perioder kunde hun tjene femten shillings om uken; men undertiden, naar en kokkepiké var blit syk og hun maatte træ i hendes sted, kunde hun ha en fortjeneste av et pund eller endog fem og tyve shillings. Flere ganger hadde man tilbudt hende fast arbeide; men det kunde hun ikke ta imot, for hun vilde og turde ikke la Miss Meave være alene længe ad gangen.

Efterat Miss Meave var kommet rigtig til sig selv, hadde hun hjulpet med at arbeide for deres utkomme. Hun broderie meget pent og kunde ogsaa kniple, og hvad hun forarbeidet avsatte hun til et broderimagasin i West End.

Men det var et arbeide som bødte Miss Meaves skuldrer og tok paa hendes vakre øine, og derfor kunde ikke Bridget Finn fordra at hun gjorde dette; men da hun selv blev gammel og kreftene begyndte at svigte, saa at det, hun kunde tjene, ikke strakte til, var hun nødt til at finde sig i det mundaelige.

Den jul var Miss Meave omtrent tredive aar gammel; men det vilde ingen ha kunnet se paa hende. Aarene var gaat temmelig sporlost henover hende; for hun hadde endnu den første ungdoms uskyldighet over sig; den som hadde gjort hende saa vakker og yndefuld i de længst forsvundne dager.

Nu holdt de altsaa jul i de fattige omgivelser. Veiret var fugtig med blaast og regnskurer. Vinden pep gjennom skorstenene i den store kaserne, og da deres leilighet laa like oppe under taket, spruttet regnen engang imellem i kaminilden.

Meave hadde været ute i West End for at hente betaling for sit sidste arbeide og hadde bragt to guinear med sig hjem. Bridget Finn var kommet hjem tidligere, hadde tændt ild i kaminen, sat kjelen med vand paa og dækket tebordet. Det lille værelse saa meget hyggelig ut i lyset fra lampen og kaminilden, især naar man som Miss Meave kom ute fra kulden, træt, vaat og forskræmt som hun alltid var av at færdes i den store trængsel paa gaten.

Hun satte sig ned, tok sko og strømper av sig og varmet de forfrosne føtter, mens Bridget hjalp hende at faa tørre sko paa.

„Du ødelægger mig, Bridget,“ sa hun, idet hun saa ned i de gamle, kjærlige øine.

„Kan det da ikke pine mit hjerte,“ sa Bridget Finn, „at se Dem, Miss Meave Dermot, løpe om i disse mørke London-gater, hvor ikke en sjæl har noget tilovers for Dem? Og var det saa ikke for mig, De gik ut? Undres hvad Sir Roderick vilde si, hvis han kunde se sin kjære

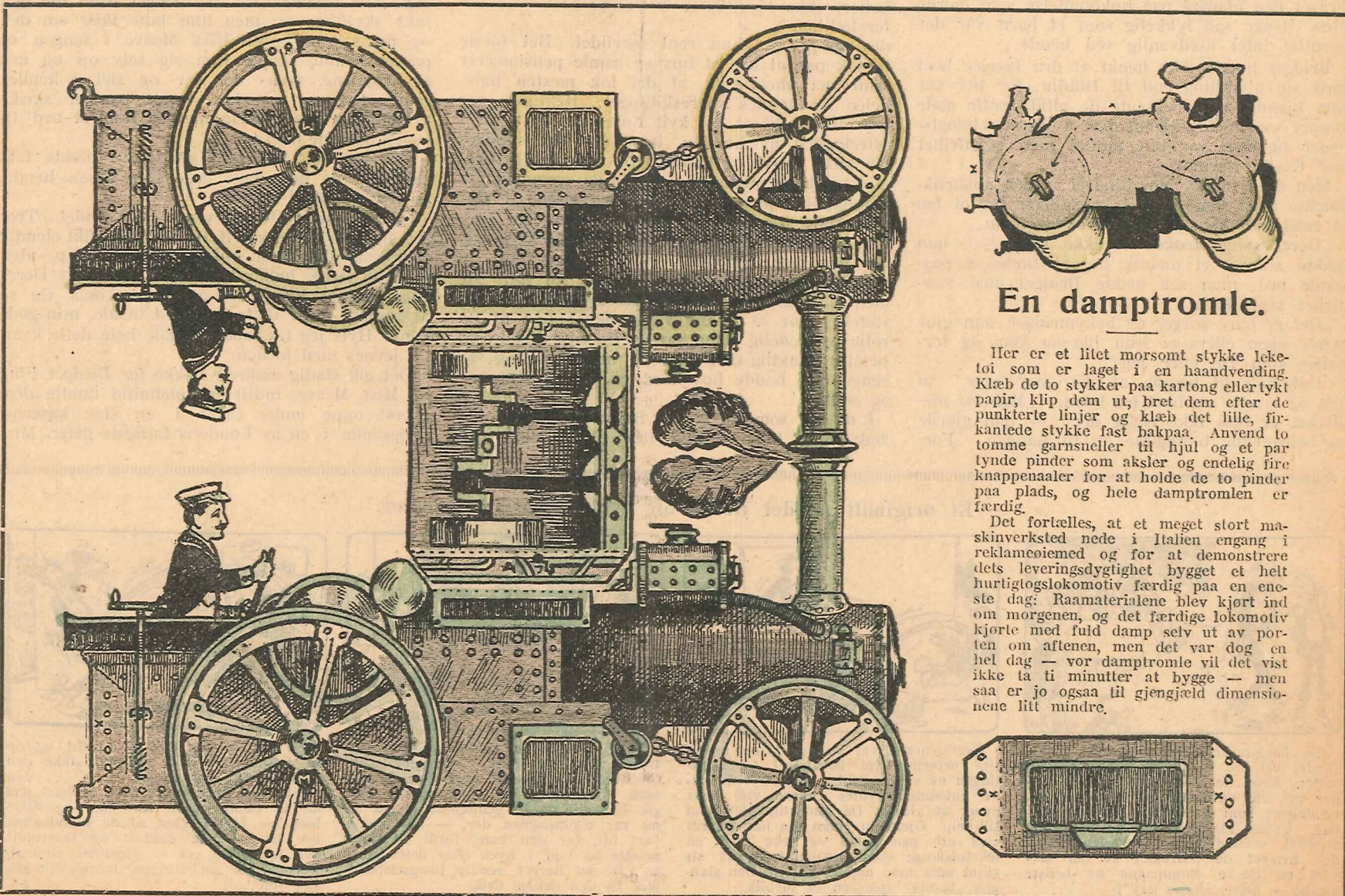

„De skulde heller gaa hjem, gamle, og sende en yngre i Deres sted. Slik trængsel er ikke noget for Dem.“

datter, eller hendes naade, eller de prægtige gutter som nu er døde og borte — eller Master Theobald som syntes at himlens vinde var for simple til at blaase i Deres ansigt.“

„Det er dig som har ødelagt dig selv for mig, Bridget. I alle disse aar har du jo slitt for mig og git mig husly og gjort alt det haarde arbeidet selv. Oppe i himlen vet de besked om det altsammen. Og hvad Theobald Buttler angaar, tror jeg sikkert at han lever endnu; for hvis han var død, vilde jeg merke det paa mig selv.“

Det var anden gang hun hadde sagt det. Sidste gang hun hadde sagt det var hin juleaften

En damptrømler.

Her er et litet morsomt stykke leketøy som er laget i en haandvending. Klæb de to stykker paa kartong eller tykt papir, klip dem ut, bret dem efter de punktete stykker og klæb dem til, fir-kantede stykke fast klæb paa. Livend to tomme garnsneller til hjul og et par tynde pinder som aksler og endelig fire knappenaaler for at holde de to pinder paa plads, og hele damptrømlen er færdig.

Det fortælles, at et meget stort maskinverksted nede i Italien engang i reklameøiemed og for at demonstrere dets leveringsdygtighet bygget et helt hurtiglokslokomotiv færdig paa en eneste dag: Raamaterialene blev kjørt ind om morgenen, og det færdige lokomotiv kjørt med fuld damp selv ut av porten om aftenen, men det var dog en hel dag — vor damptrømler vil det vist ikke ta ti minutter at bygge — men saa er jo ogsaa til gjengjæld dimensionene litt mindre.

for fem aar siden da hun var vaaknet op av sin aandelige søvn. Men i alle de mellemliggende aar hadde hun ikke en eneste gang nævnt Theobald Buttler.

Denne aften lot det imidlertid til at hun gjerne vilde tale om ham. Bridget hadde lagt usedvanlig rikelig i kaminen, Miss Meave hadde lagt sig tilbake i lenestolen og nippet til teen. Hun begynte at tale om Castle Dermot som hun aldrig mer skulde se.

Det var leit at Bridget igjen skulde ut i det vaate veir for at gjøre nogen indkjøp til juleaften. Men hun var nødt til det; for nu skulde butikkene være stengt i flere dager, og derfor maatte hun forsyne sig mens de endnu var aapne.

For hun gik la hun ti shillings paa kaminhylden, det var ukens husleie, og den vilde viceverten komme efter en av de første dager. Resten av pengene tok hun med sig. Der var saa mange ting at kjøpe, og hun vilde gjerne ha byttet sine penger i smaamynt; for hun likte ikke at ha en saa stor sum bundet i en eneste mynt.

Der var forferdelig mange folk i butikkene saa det var næsten ikke mulig at komme til. Hun blev skjovet og støtt, alle de støiende stemmer lod ind i hendes øren fra alle sider, og lysel fra glødelampene skar hende i øinene, saa hun tilslutt blev ganske or og fortumlet.

Ute paa gaten blev hun puffet omkring, og hun følte sig saa gammel og svak og længtet inderlig efter igjen at sitte i god behold oppe i kasernen.

Men i det samme begynte hun at dadle sig selv. Kunde det gaa an at hun blev gammel for tiden? Hun var jo ikke mer end bortimot syvti. Hvis hun virkelig nu lot sig forskrække av litt trængsel paa gaten, hvad skulde der saa i fremtiden bli av hende og Miss Meave? Hun var jo Miss Meaves eneste bolverk mot denne ubarmhjertige og hensynsløse verden som vilde behandle hende likesaa haardt og egenkjaerlig som hun, Bridget Finn, blev behandlet iaften.

Hun prøvde at trøste sig frem gjennom svarmen; men der var en som skjov fra sig med albuen og rammte hende like under hjertet. Det sortnet for hendes øine, og det var somom hun faldt ned — ned i det uendelige fra en umaadelig høide. Men hele tiden holdt hun krampagtig fast paa den lille papirpakke, hvori hendes penger var indsvopt.

Da hun kom til sig selv igjen, hørte hun en venlig stemme.

„De skulde heller gaa hjem, gamle mor, og sende en yngre i Deres sted. En slik trængsel er ikke noget for Dem. Er det ikke litt bedre nu — hvad?“

Jo, nu hadde hun det litt bedre.

„Jeg har min forretning at passe,“ lod det fra den godmodige stemme, „saa jeg maa se at komme avsted igjen. Jeg kunde jo se at folk var haarde mot Dem! Jeg har selv en gammel mor, og derfor kunde jeg ikke se at De var i knipe uten at hjelpe Dem. De har vel ikke mistet noget — hvad?“

Det venlige spørsmål fik det pludselig til at gaa op for Bridget at hendes penger var borte — sandsynligvis stjaalet fra hende i trængselen.

Hun utstøtte et suk saa dypt og klagende, at en herre som neip skraadde over gaten stanset for at spørre hvad der feilet hende. Hun var nu kommet ind i en stille sidegate; men menneskemængden summet endnu tæt forbi dem ute i hovedgaten.

„Den stakkars gamle sier at hendes penger er stjaalet fra hende,“ sa den venlige manden. „Hvor mange penger hadde De i papiret, min gode kone? Hvis en shilling kunde hjelpe Dem —“

„Der var jo to pund og fem shilling i papiret,“ sukket Bridget. „Det var alle de penger vi hadde.“

„Ja, de soverigns ser De sikkert aldrig mer,“ sa den venlige manden.

Der kom et skarpt vindpust som sendte herrens floskat ned gjennom den vaate gaten. Den venlige manden løp straks avsted efter den, fik ogsaa fal paa den og bragte den tilbake til herren, idet han paa veien tørret den av med frakkeærmet.

„De kommer nok til at gi den en liten avstrykning, Sir,“ sa han. „I juletiden kan De ikke la Dem se med den i den tilstand.“

„Gi dem til den gamle konen,“ vedblev han, idet han slog avvergende ad den drikkeskilling som herren tilbød ham, hvorpaa han gik videre nedover gaten.

Bridget Finn stod og stirret paa herren i vantrø haab og frygt.

„Det er da vel aldrig Dem, Master Theobald?“ spurte hun. „For De skal jo være død og borte for mange aar siden — og hvorledes kan De være kommet tilbake fra de døde?“

„Hvem er De?“ spurte herren og saa stivt paa hende. „Jeg er ganske rigtig Theobald Buttler. Ved Guds barmhjertighet er jeg sluppet fra djævlene dernede. Men jeg var syk i lang tid efterpaa, og mine venner vil knapt tro det er mig naar de ser mig. Hvorfra har De kjendt mig?“

Bridget Finn brast pludselig i graat.

„Jeg har jo kjendt Dem fra Castle Dermot, Master Theobald.“

Hun saa at hans læber begynte at dirre, og der kom et smertelig uttrykk i hans ansigt. Hun saa tillike at han var kommet til at se meget ældre ut end han skulde efter sin alder som ikke var meget over tredive aar.

„Castle Dermot,“ sa han, og der kom en smertelig klang i hans stemme. „Jeg kom hjem og fandt Castle Dermot i ruiner, og ikke en sjæl kunde si mig noget om Miss Meave Mac Dermot. Nu har jeg søkt efter hende i to aar, og jeg er næsten sikker paa at hun er død. Jeg kom altsaa allikevel forsent.“

„Nei, Gud ske lov, De er ikke kommet forsent,“ utbrøt Bridget. „Følg mig, Master Theobald. Hun er i god behold, takket være Gud. Men jeg maa først forberede hende paa det, for ellers er jeg ræd for at hun dør av glede.“

„Jeg visste jo du vilde komme engang,“ utbrøt hun „men jeg hadde ikke ventet en slik julegave.“

De gik tilbake til kasernen, opover den lange trap, hvor adskillige fallige skikkelser passerte dem. Et par fillite smaagutter sat paa et av trappetrinnene og frøs.

„Deres smaagutter kan faa være med op og sove i kjøkkenet inat,“ sa Bridget og tok en ved hver haand. „Gud forlate den mor som lar dere sitte saaledes. Dere skal ikke være rædde for at følge mig.“

Somom hun kunde læse tankene ut av Theobald Buttlers øine, vedblev hun:

„De behøver ikke at være ræd for hende, Sir. Jeg har passet paa hende somom hun var mit eget barn. Jeg var bare saa ræd for at Vorherre skulde la mig fra hende.“

Hun lukket op døren med smæklaasnøklen og skjov de to barn foran sig ind i kjøkkenet, hvorfra ilden i komfuren sendte sit skjær ut til dem, mens Theobald Buttler blev staaende i korridoren. Der hang nogen faa billeder i vandfarve paa væggen. De var malt av Miss Meave; men hun hadde ikke faat solgt dem, dertil var de ikke av tilstrækkelig kunstnerisk værd. Døren til dagligstuen stod aapen, og der hang flere billeder som han kunde se. Han kunde ogsaa se, at værelset var oplyst av en lampe med en rød skjerm.

Bridget Finn gik forbi ham, og en stemme lod ut til dem.

„Hvem er det, du har bragt hjem med dig, Bridget Finn? Hvem er det Kristusbarnet har sendt mig til jule?“

Der behøvedes nu i gen forberedelse. Meave Mac Dermot laa i hans armer, leende og graalende paa en gang, men ikke det mindste forbauset.

„Jeg visste jo, du vilde komme engang,“ utbrøt hun. „Men jeg hadde ikke ventet slik en julegave.“

„Jeg har søkt efter dig i to aar,“ sa han. „Du aner vist ikke at det var dit ansigt der som en blek stjerne skinte for mig og bragte mig mer død end levende tilbake til de britiske linjer. Hadde jeg ikke ha dit ansigt til at lede mig, vilde jeg aldrig ha kunnet holde ut de pinsler det voldte mig.“

„Se,“ sa hun, idet hun førte ham bort til en liten krybbe foran hvilken hun hadde tændt to lys, og der var noget engleaglig og barnslig over hendes lyse skikkelse. „Da jeg tændte disse lys tænkte jeg netop paa dig og paa hvor du vel nu kunde være. Saaledes har jeg tændt lysene den ene jul efter den anden, saa længe du har været borte.“

„Det er det som har bragt mig tilbake,“ sa han. „Og det vil ogsaa bringe os hjem. Mit gamle hjem er nu mit igjen. Men nu er jeg det lykkeligste menneske av alle de mennesker som holder jul, og det er dog ikke mange timer siden jeg syntes, jeg var det ulykkeligste menneske paa hele Jorden.“

I det samme kom han til at huske paa de penger som Bridget Finn hadde mistet, og det gik op for ham at de to kvinder ikke hadde noget at holde jul for. Likesaa litet som de hadde noget at gi de stakkars smaabarn som sat og krøp sammen ute i kjøkkenet.

Derfor lot han nu Bridget Finn sørge for julebordet, mens han tillike med sin elskede gik ut til butikkene i West End for at kjøpe ind til deres glade julefest.

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 52.

182. Indskriften i korset: Naar man sætter oiet næsten helt ned til papiret og læser langs korskets gren, først paa den ene kant og saa i retningen tversover, vil man let kunne se at det staar: „Kommer alle hit, det er juletid.“

183. De fire julestjerner: Man kunde muligvis føle sig fristet til straks at besvare det stillede spørsmål med, at avstanden er størst mellem stjerne 3 og stjerne 4. Men et øieblikks overveielse vil betære en om, at den største avstand naturligvis er mellem stjerne 1 og stjerne 4.

184. Veddeløpet mellem julemanden og julekaken: Julemanden tar 60 skridt i minuttet, og da hvert skridt er 70 centimeter, kommer han altsaa 4,20 meter frem hvert minut, julekaken tar 50 skridt i minuttet, og da hvert av dens skridt er 80 centimeter, kommer den bare 4 meter frem hvert minut. Følgelig løper julemanden hurtigst og vil altsaa komme først til maalet, og jo længere dette er borte, desto fler sekunder vil han komme tidligere end julekaken, idet han hvert minut øker avstanden mellem sig og julekaken med 20 centimeter.

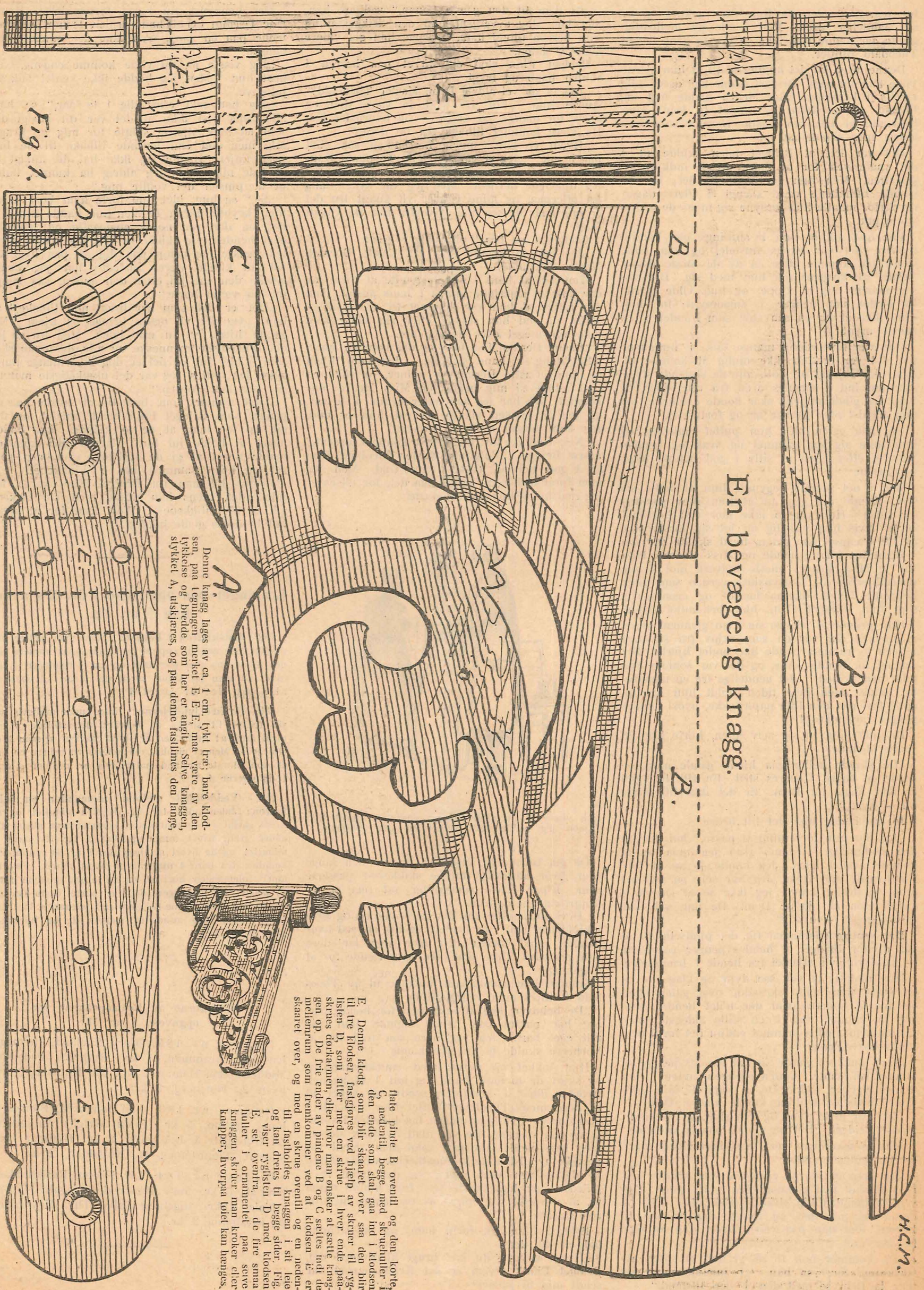
Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 52:

Opgave nr. 182: Mary Ekeland, Havnegaten 108, Drammen, 5 kr. Kathrine Pedersen, Middelskolen, Hamar, 2 kr. Ole Knutsen, Nordbyen 2, Tønsberg, 2 kr.

Opgave nr. 183: Leif Johansen, Blommenholm station, 5 kr. Ellen Wright Amundsen, St. Olavsgate 6, Kristiania, 2 kr. Hjalmar Haakonsen, Tjennesmoen 41, Notodden, 2 kr.

Opgave nr. 184: Liv Nilsen, Raakeløkken, Drøbak, 5 kr. Sara Glæserud, Oslogate 14, Kristiania, 2 kr. Ingeborg Solie, Thv. Meyersgate 26, Kristiania, 2 kr.

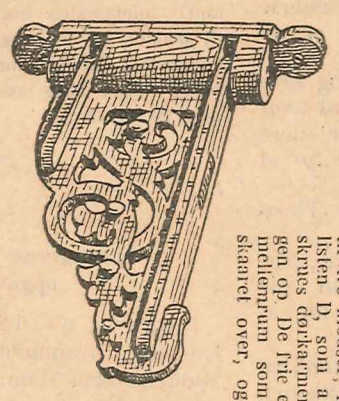
En bevægelig knagg.

H.C.M.

Fig. 1.

Denne knagg lages av ca. 1 cm. lykt træ; have klodsens, paa legningen merket E E F., maa være av den tykkelse og bredde som her er angitt. Selve knaggen, stykket A, afskjæres, og paa denne fastlimes den lange,

E. Denne klods som blir skaaret over saa den blir til tre klodser fastsættes ved hjælp av skrue til ryglisten D, som attet med en skrue i hver ende påskrues dørkarmen, eller hvor man ønsker at sette knaggen op. De fire ender av pindene B og C sættes ind i de mellemrum som fremkommer ved at klodsen E er skaaret over, og med en skrue ovenpå og en neden-

til. Fastholdes knaggen i sit leie og kan dreies til begge sider. Fig. 1 viser ryglisten D med klodsen E, set ovenfra. I de fire smaa huller i ornamentet paa sive knaggen skrues man kroket eller knapper, hvorpaa tølet kan hænges.

Lilleborg

Kjerne-sæpe
tilfredsstiller selv den mest kræsne husmoders fordringer til en god vaskesæpe.

Is sikrer mod INDBRUDS-TYVERI paa gode Betingelser. Hurtigt og greit Opgjør.
Storthingsgd. 2. Tlf. 3601.

Christiania Olfmagasin
Grundlagt - 1739.
Reiseartikler
Fær- og Skindvarer.

Vademecum
giver stærke, sunde Tænder
Tuber à 1,00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Kalypin-pastiller
A. L.
er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk.
Faaes paa Apotekerne.
Apothekernes Laboratorium.

Uhrmaker VERLI
Armbaandsuhre. Lommeuhre.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Alf Bierckes MALERVARER

Tangin mot Gigt
Tangin mot Jschias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Barberknive
fabrikeres og selges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

Husmødre kjøp
Frødr. Hvedings norske pudsemiddel
Blankolin
bedste eksisterende pudsemiddel for messing og alle blanke metaller.
Under overskriften "Et udmerket pudsemiddel" skriver bladet "Urd": Sjelden har kobber- og messingtoilet skinnet som nu, da vi bruker Frødr. Hvedings flytende pudsemiddel Blankolin. En tube er rigtig drøi.

"Hvorledes falder det dig pludselig ind at du vil gifte dig? Det har du aldrig talt om før."
"Nei... ser du... jeg er kommet i det tilfælde at jeg kan faa en 3 værelses leilighet til leie... og det synes jeg jo, jeg bør benytte!"

Gigt i benene.
Et fortrinlig middel.
En anseet videnskapsmand og professor i Chicago har fremskaffet elektriske indlægssaaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende virkning for gigt i føtter og ben. — Elektriciteten faar ved disse saaler anledning til at virke paa de følsomme nerver under fotsaalen og meddeler derved en behagelig varme i føtterne samt raskere blodcirkulation, hvorved gigtten forsvinder. Saalerne beskytter ogsaa mot forkjølelse og mange slags andre sykdommer. — Vi er Eneforhandlere for Skandinavia for disse saaler og fører dem i alle a'mendelige nummere. — Pris kr. 4.20 pr. par. Sendes mot forskutsbetaling, utenbys ogsaa mot postoprav fra Morse-Agenturet, Rusløkveien 12, Kristiania. (Oppgi fotens længde).

Reparationer av **trækspil** og **talemaskiner** utføres paa vort verksted av førsteklasses fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
(No. ges største specialforretning i trækspil og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og franko.

I ETHVERT HJEM
vil „HOMO“ Haar-Klippemaskine være en kjær ven. „HOMO“ er overordentlig praktisk til bruk baade for børn og voksne. „Homo“ klipper haaret hurtigt, jævnt og smukt. Den er stilbar, kan klippe haaret 3—7 eller 10 m/m længde. „Homo“ er helt igjennem precist arbeidet, er slepen samt smukt og extra godt fornicket. Pris kr. 8.50 pr. stk. Sendes utenbys m. postoprav. el. forskudsbetal. + porto fra **L. HANDBERG & CO., Rusløkveien 12, Kristiania.**

Fedora Sæpen
gjør teinten ren og klar, hals og hænder hvite og myke!
Parfumerie
Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

„NORSKE FOLK“
Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

Sportsfolk!
Skriv til Frithjof B. Aaberg og forlang Prislister over
Ski, Skipaabindinger, Skoiter, Kjøelker, Lommelykter m. m.
„Smart“ Cyklefabrik.
Møllertgt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.
Telegr. adr. Smartcyklen.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske Sæber
Exemsebe

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post paa frit, motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Underkjole til piker paa 4—6 aar.

Underkjolen har fine læg, hvortil man maa lægge ekstra stof, den forlænges med en bred, let rynket, brodert kappe. Rundt om halsutringningen og armene syes broderte feston. Knappe i ryggen.

Der medgaar 1.10 m. stof av 70 cm.s bredde. Mønsteret bestaar som bill. viser av 2 deler.

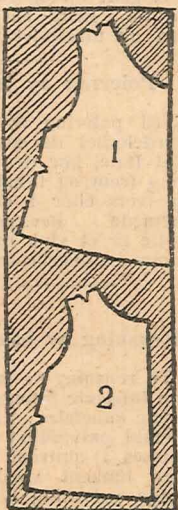
Fig. 1. Forstykke.
2. Ryg.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forstykket langsmed stoffets bred.

Symaskinens pasning.

I det mindste en gang om uken smører man de deler der skal dryppes med olje, med petroleum eller benzin som paasmøres med en pensel; begge disse vædsker opløser nemlig olie- og støvmassen; derpaa tørrer man alt smudset bort og drypper først da med oljen; under denne sidste proces dreier man hjulet paa maskinen godt, for at oljen kan bli jævnt fordelt.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 3. Pris 15 øre.

TØJETS FOLD

N.B. Utydelig skrift volder fejlbeskedning!

Om at „ta tiltakke“.

„Ta tiltakke med som vi har det og kom, naar du har lyst.“ Dette er sand gjestfrihet. Da kan man komme til frokost, til middag eller til aften uten at føle at man kommer til uleilighet eller, at husmøren skammer sig over at maatte servere et farvelig maaltid for en, hvilket jo i virkeligheten bare er hvad man behøver. I det hele tat er det en falsk stolthet ikke at ville være sig bekjendt av sit daglige levesæt. Hvad nytter det mig eller mine paarørende at gi det utseende av at vi lever paa denne eller hin maate, kanskje langt over evne? Det fylder saa litet i pungen og saa en vakker dag, naar man mindst aner det, blir man kanskje overrasket av et uventet besøk, hvor akkurat det motsatte av hvad man ønsket at vise frem, kommer tilsyne. Nei, naar huset er rent og ordentlig, klærne rene og propre og maten, selv om den er farvelig, er veltillaget og servert pent paa en ren duk med blankpudsete kniver og tallerkener, saa

behøver man ikke at skamme sig eller gjøre ekstra foranstaltninger for at gi det utseende av at man lever paa en større fot. Heller ikke behøver man ved slike anledninger at ræsonnere som saa; vi fik det saaledes eller saaledes der og der, derfor maa vi ha det likedan eller kanske endnu litt bedre. Det er en tarvelig lyst dette at ville overtrumfe, og de besøkende som har litt følelse for hjemlig hygge vil ogsaa sætte meget mer pris paa at der ikke gjøres ekstra foranstaltninger, naar man ber dem om at ta tiltakke med det, saaledes som man har det.

Akkuratess og hurtighet.

„Dagen gaar med raske fjed, dagens barn maa ile,“ staar der i en av vore gamle salmer. Her er der vel ikke bare tænkt paa at skynde sig og ile med at faa det materielle arbeide utført som paahviler enhver av os i vor dagsgjærning, for det er aften, men meget mer paa at faa fuldført den aandens gjærning som ogsaa er paalagt en-

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**

Filialer: **Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.**

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Spar
skotøiet

ved at indgni overlær og saaler med

PINGVIN LÆDEROLJE.

Det Norske Livsforsikringselskap
FRAM A/S
overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling.

Franske Parfumer,
Sæper, Crêmer og
Pudder.

Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grænsen 17, Kristiania.

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra
9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes.
Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. H. **Einar Lehn** Trondhjem.

Specialitet:
**Bedre
Harmonikaer.**

Wilhelm Lanka,
Gera Reu-s. Iyskl. 7.
Harmonika fabrik.
Katalog mot indsen-
delse av 1 krone.

Det gaar! Det gaar! Det er gaat!

Brük **Bibrin** itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin er det mest effektive middel mot Haar.

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

hver av os, at vi kan slaa rede og være færdige, naar døden kalder os. Man vil dog let se at disse to, haandens og aandens gjerning, hører sammen, og at den som pligetro utfylder sin dagsgjerning, ogsaa er naar det gjælder aandens gjerning rede til at udføre denne saa godt og hurtig han formaar. — Hurtighet er tidens løsen. Hurtig skal det gaa over stök og sten. Oecandamperens ydeevne blir spændt til det ytterste for hurtig at bringe den over havet. Farten paa maskinene blir sat op for at bringe mer og billigere arbeide fra haanden, og alt dette er rigtig og godt, hvis det bare ikke gaar ut over det utførte arbeides akkuratesse, men det gjør det saa sørgelig ofte. Og dog kan disse to ting, akkuratesse og hurtighet, saa udmerket godt forenes. Ja, de hører næsten uvægerlig sammen.

Tænk Dem f. eks. en snekker ifærd med at udføre et arbeide. Han har kanske stemmet et hul i et stykke træ og skaaret en tap til paa et andet stykke, men har ikke utført den sidste med akkuratesse, den er kanske blit for stor eller for liten efter hullet, eller kanske den er blit skjæv. Nu skal disse to stykker træ forenes. Han ser at hullet og tappen ikke passer saa ganske, men tænker at det nok gaar. Og ak. Resultatet blir enten at træet slaar revner eller at stykkene kommer til at sitte i en skjæv stilling for hverandre. Den tid som nu gaar

lapt ved at forandre dette eller kanske lage nye stykker, vilde være indvundet mange ganger ved at lage det akkurat fra begyndelsen av. De samme forhold gjør sig gjældende overalt ved søm, ved smiearbeide o. s. v. Med akkuratesse følger hurtighet. Naar tingene er laget som de bør, varer det ikke paa langt nær saa længe at sætte dem sammen, de svarer meget mer til sit formaal og har ikke det sjaskete utseende som alt daarlig utført arbeide har. Av hvilken grund skulde det forresten ikke være likesaa hurtig at lage tingene noigtlige som ikke at gjøre det? De samme bevægelser av haand og arm skal dog gjøres, enten forfærdigelsen falder godt eller daarlig ut, hvorfor saa ikke likesaa godt lage den rigtig som forkjert. Har man først vænnet sig til at udføre sit arbeide med akkuratesse, kommer hurtigheten av sig selv. Naturligvis kan der være arbeider, hvor det er av mindre betydning om det er saa overdrevent akkurat. Det betyr saaledes ikke noget ved en pakke, om hysingen sitter en centimeter eller to mer til den ene siden end til den anden, og allikevel kan man ogsaa ved daglig øvelse i slike arbeider erhverve sig temmelig stor akkuratesse og gjøre det hurtig, men selvfølgelig maa man med hensyn til akkuratesse skjelne mellem væsentlig og uvæsentlig arbeide.

Barber Dem selv med „HANOTT“ sikkerhetsbarbermaskine. — „HANOTT“, der har boiet og stilbart blad (noigtlige som „Gillette“), er den bedste, fineste og eleganteste barbermaskine i handelen og aldeles delikat i bruk. — At skjære sig med den er utelukket. — „HANOTT“ er av hel messing og ekstra forsolvet. — Bladene er tveeggede og av prima fjerstaal. — Trods sin prisbillighet overtræffer „HANOTT“ baade i godhet og utstyr selv de dyreste barberapparater. — Koster med 6 blade og i elegant etui kun kr. 9.00 pr. stk. — Leveres ogsaa i stort elegant etui med spill, smuk, forniklet sæpekest og sæpehylse for kr. 11.50 pr. stk. (10 stk. reserveblade kr. 2.80). — Sendes utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto fra:

L. HANDBERG & CO. :: Ruslökveien 12 :: Kristiania.

Norsk Lotteri-Tidende

utkommer i Kristiania en gang hver maaned og koster kr. 3.00 pr. aar frit tilsendt. Bladet vil inta trekningslisterne for alle av politiet tillatte utlodninger. Abonnenterne vil gjennem bladets „Spørsmåalside“ faa alle oplysninger ang. utlodninger. Har De lodder om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørgsel og De vil faa alle oplysninger. Bladet kan bestilles gjennem alle postanstalter i Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6.00, 8.00, 10.00, 12.00, 14.00 og 16.00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre ifrim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Sportsartikler

for vinter- og sommersport.

Geværer og Ammunition.

Fabrikation av de anerkjendte

Thor- og Diamant-Cykler.

Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der

interesserer Dem.

A. GRESVIG

CYKELFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Livsforsikrings-Selskabet
BRAGE

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
Gode ved alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Hjemmet.

Siden, hvor man slap.

Enhver vil vist ha gjort den erfaring at det kan være vanskelig at huske sidetallet i boken, hvor man holdt op at læse. Mange har derfor en skik at brette som man sier „æselører“ paa bladet. Dette bør man ikke gjøre, det skjæmmer boken. Hvis man derimot efter endt læsning noterer tallet op paa en liten seddel og lægger denne foran i boken ved det første blad, vet man alltid hvor man skal begynde, og skulde ogsaa dette stykke papir bli borte, saa vil denne opnotering i ni av ti tilfælder bidra til at man husker sidetallet.

Stivelse.

En udmerket stivelse til snipper, mansjetter o. l. kan fremstilles av en halv teskefuld borax, en spiseskefuld stivelse og en halv kop vand. Gjenstanden dyppes i denne blanding, vris godt op og ruller ind i et stykke tui. Efter en times tid strykes den og utseendet blir pent.

Polering av sølvgenstande.

Ved polering av sølvgenstande, i særdeleshed de som har en stor og glat flate, bør der gnis i samme retning frem og tilbake, ikke paa kryds og tvers eller i cirkelformede bevægelser. Dette er et vink fra en gammel sølvarbeider.

Rensning av baand.

Til rensning av baand kan følgende fremgangsmaate anbefales. En teskefuld pulverisert alun opløses i omtrent 1 1/2 liter lunkent vand. I denne opløsning lægges baandene ibløt en halv times tid. Derpaa va-

skes de med Marseille-saape i dette vand og skylles efterpaa med lunkent vand. Det overflødige vand presses ut med haendene, idet man passer paa ikke at sno baandene. Naar det er omtrent tørt, presses det med et ikke for varmt strykejern.

At holde blomster friske.

Blomster som er avskaaret holder sig længe friske, hvis man lægger et litet stykke kamfer i blomsterglasset og fornyer dette tillikemed vandet. Selv blomster som har begyndt at visne lever hurtig op ved denne fremgangsmaate.

Grytekulter.

Gamle, slitte skindhandsker kan i almindelighet bare anvendes ved smaa saar eller rifter paa fingrene, idet man benytter de avklypte hanskefingerer til at beskytte saarene med. Undertiden brukes gamle hansker ogsaa naar komfyren og kakkelovnen skal børstes, men ellers er de for de fleste helt værdiløse. Endnu en anvendelse kan de dog finde og dette er til fremstilling av grytekulter og til lapper til at strykehaandaket med, dette kan undertiden være meget varmt. Naar fingrene er klippet av et par gamle hansker, blir det et par forholdsvis store stykker skind av resten av hanskene, og to à tre lag slike skind overtrukket med flo-nel eller et andet stof er udmerket godt til grytekulter eller til at strykejernet med, idet de er daarligere varmeledere. Og saa har de gamle hansker fundet en ny anvendelse.

Fra „Nordisk Monster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. 3.

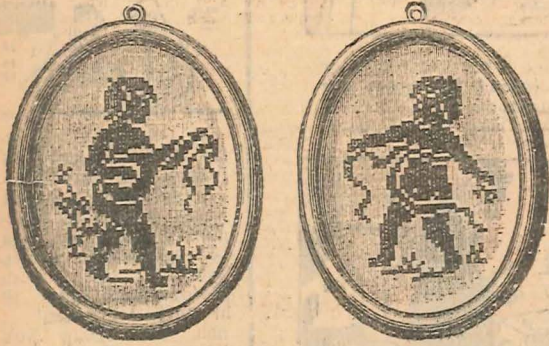
Pris. _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

Hvad der interesserer damerne.

To smaa, ovale vægbilleder med silhuetter af spillende og dansende amoriner.
(Hertil hører bill. 1-4.)

Disse to nydelige silhouetbilleder, som er anvendelige som jule- eller fødselsdagsgaver, er 13 cm. høje, 10 cm. brede, maalt lige indenfor rammen. Man broderer dem med sort, glansfuldt perlegarn paa gulagtig kongressstof, hvorav 4 korssting fylder 1 cm., og udfører

1. Litet, ovalt vægbillede med silhouet (mandolinspillende amorin). (Hertil hører bill. 2.)
3. Litet, ovalt vægbillede med silhouet (dansende amorin). (Hertil hører bill. 4.)

det morsomme arbejde efter typemønstrene bill. 2 og 4. Den ovale kontur viser rammens indvendige kant, men der maa naturligvis staa endel stof udenom. Man bør spænde det broderede stykke paa en oval papform og brette stoffet om kanten paa denne. Hvis man ikke kan faa rammer i den opgivne størrelse, kan man la saa meget mer stof staa udenom billedene, slik at de passer de rammer som er at faa.

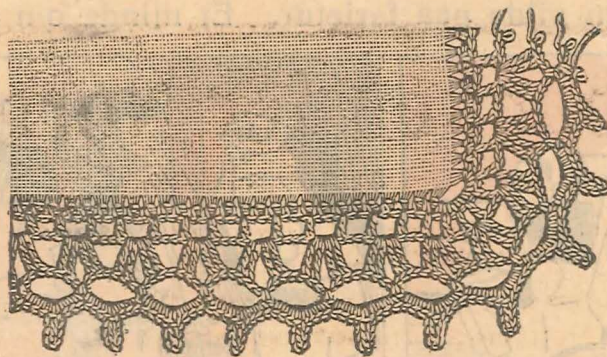
Lommetørklær med heklet kant.

(Hertil hører bill. 5 og 6.)

Lommetørklædet bestaar av et stykke hvit batist eller fint, hvitt lerret, som er 31 cm. stort i kvadrat, 1/2 cm. fra kanten syr man en hulfald, bretter kanten lige utenfor hulfalden om paa vrangen og hekler 1ste rad i hulfalden. Senere klipper man den trevlede kant bort.

5. Lommetørklær med heklet kant. (Hertil hører bill. 6.)

6. Heklet kant i virkelig størrelse til lommetørklædet bill. 5.

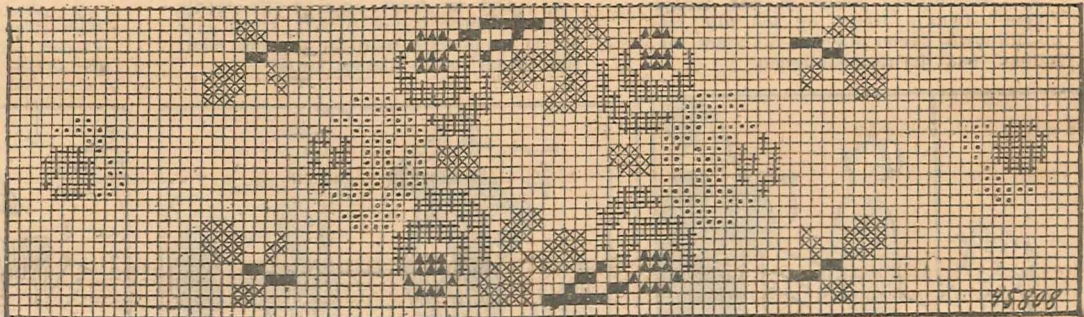
Blonden hekles paalangs paa følgende maate: 1ste rad: 1 f. m. (fast maske) om hvert hul i hulfalden; i hjørnehullet hekles 5 f. m.; tilsidst slynges masken paa naalen til den 1ste f. m.

2den rad: 5 l. (luftmasker), derpaa stedse avvekslende 1 st. (stangmaske eller pinde) om den næstnæste f. m., 2 l.; i hjørnene hekler man i hver f. m.; de sidste 2 l. i raden slynges til den 3. je av de før t: 5 l.

3die rad: 1 f. m. om den næste l., istedetfor 1 dbt. st. (dobbel stangmaske eller pinde) hekles 4 l., 1 dbt. st. ved siden av, 3 l., 2 dbt. st. om de samme 2 l., derpaa stedse avvekslende 1 l., 4 dbt. st. (den 2den og 3die dbt. st. adskilles ved 3 l.), de hekles om de næstnæste 2 l., den sidste l. i raden slynges til den 4de av de første 4 l., derpaa hekles f. k. (faste kjedemasker) bort til de næste 3 l.

4de rad: 1 f. m. om midten av de 3 l., derpaa stadig avvekslende 6 l., 1 f. m. om de 3 l. mellem de næste 4 dbt. st.; tilsidst slynges til den 1ste m. i raden.

5te rad: Om hver luftmaskebue, bestaaende av 6 l., hekles 4 f. m., 1 pct. (picot, som bestaar av 5 l., 1 f. m. i den sidste f. m.), 4 f. m.; tilsidst slynges den sidste m. til den 1ste, og der heftes ende.

7. Typemønster til et belte- eller hattebaand med korsstingbroderi. Forklaring av tegnene: \circ lys rosa, \square mellem rosa, \triangle rød, \blacksquare mørkegrøn.

Korsstingsmønster til et brodert bælte- eller hattebaand.

(Hertil hører bill. 7)

Paa hvite eller kulørte, lyse silkebaand udfører man det nydelige korsstingbroderi med silke eller glansfuldt perlegarn i de kulører som er angit ved tegnforklaringen. Man traakler stramaa over,

som er av en slik finhet at 3 korssting kommer til at fylde 1 cm.

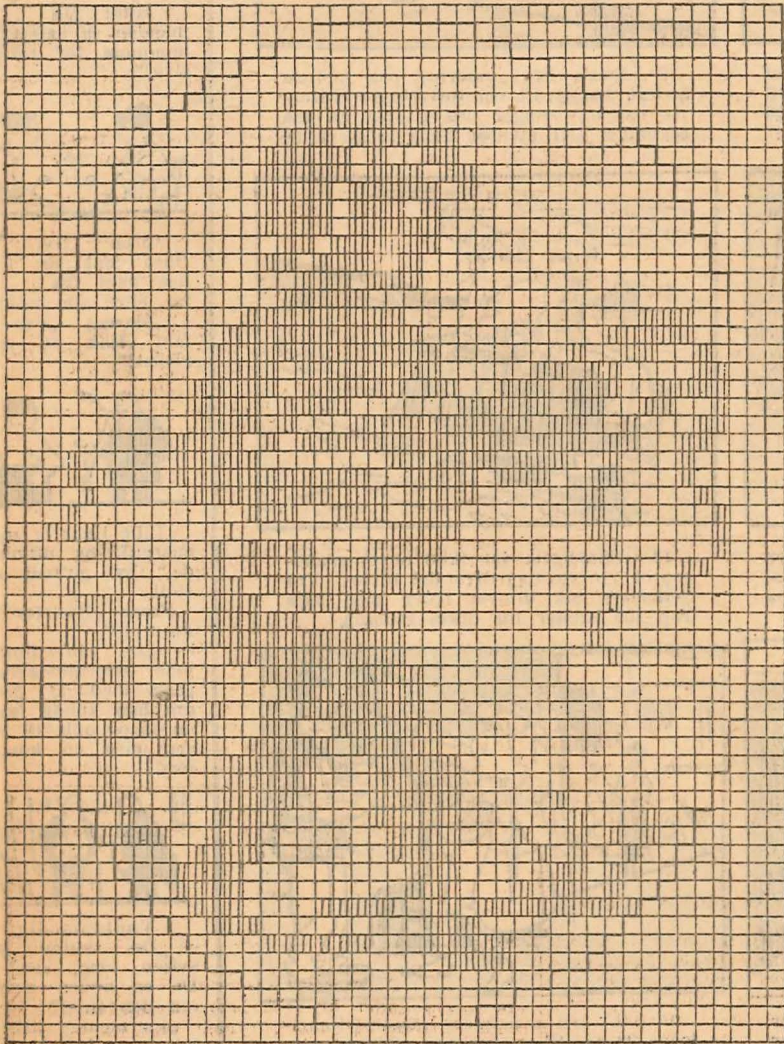
Slike broderede bælte- og hattebaand er meget moderne og ser nydelige ut til unge piker og barn.

Anvendelse av gamle handsker.

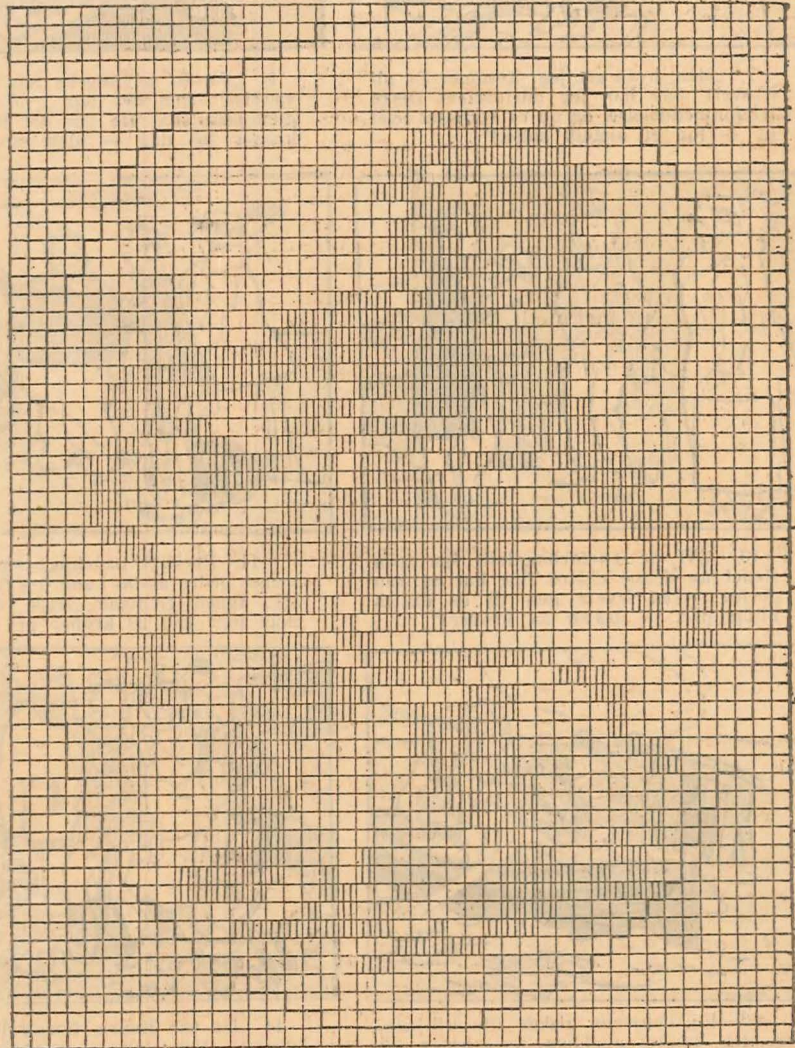
1. Avklypte fingerspidser av glacéhandsker anvender man til at sætte indi silke- eller halvsilkevanter for at undgaa at fingerspidserne slites saa hurtig.

2. Man kan meget godt bruke gamle handsker til pudning av sølvløi eller andre metalgenstande.

3. Gamle, lyse glacéhandsker kan anvendes som praktiske vinduspudser. Man klipper hanskene i strimler og syr dem sammen paa midten med sterk traad. Til en vinduessvamp er strimlene av 2-3 par handsker tilstrækkelige. Naar strimlene er sydd sammen, binder man dem sammen som en krans, og vinduspudseren er færdig.

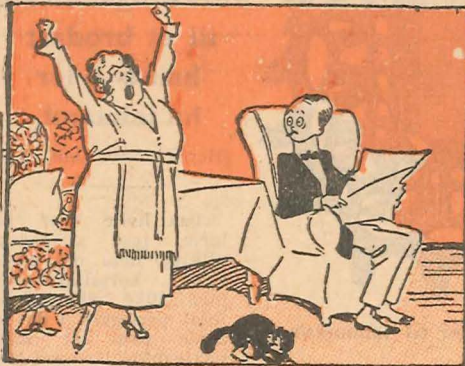

2. Typemønster til vægbilledet bill. 1.

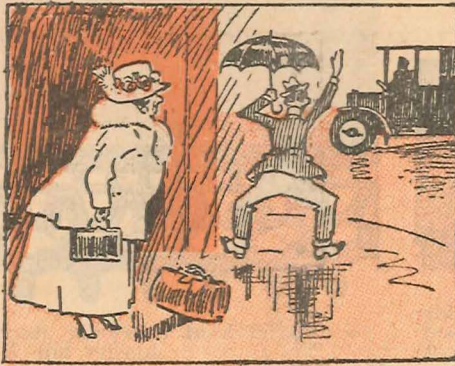

4. Typemønster til vægbilledet bill. 3.

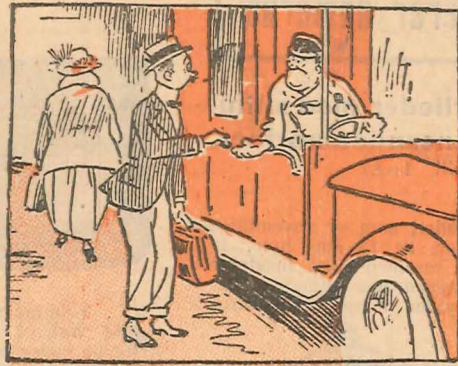
Da fru en vilde paa ferietur. Et minde om en „billig“ sommerutflugt.

1. „Aa, hvor jeg er træt og utmattet. Jeg begriper ikke at du kan holde det ud. Kan der ikke bli raad til en liten, billig, reise, kjære Henri?“

2. Henri sa ikke ja. Men han sa heller ikke nei! Næste dag drog man avsted — i osende regn, hvilket straks krævet bruken av en automobil.

3. „Synes virkelig herren at 5 kroner er dyrt for den turen? Jeg synes det er billig! Min automobil er jo en ren flyvemaskin! Merket ikke herren det?“

4. „Selvfølgelig reiser vi paa tredje klasse!“ tenkte Henri og led alle køopstillings kvater utenfor 3-classes billette paa jernbanestasjonen.

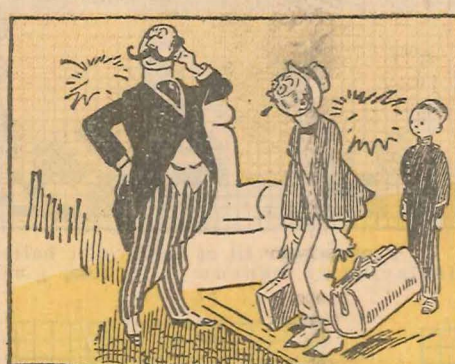
5. „Det er fuldt optat i alle tredje classes kupper, kjære Henri! Toget gaar nu, la os endelig se til at komme med! Her er en første classes kupé!“

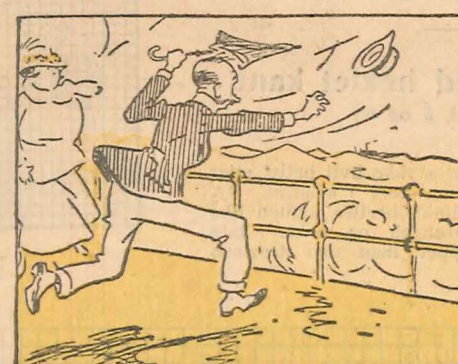
6. „Ja, min herre. De kan naturligvis ikke reise paa første klasse med tredje classes billett! De maa betale, — ja, la os se — tyve kroner ekstra!“

7. „Men, hvad ser jeg! Kommer De allikevel! Saa har jeg misforstaaet Deres telefonmeddelelse, og nu er værelset leiet ut — for et øieblik siden!“

8. „Jo—h, selvfølgelig kan De faa et værelse. Men det blir i loftetagen. Til gjengjæld skal De faa det billig — 30 kroner pr. dag — uten morgenkaffe!“

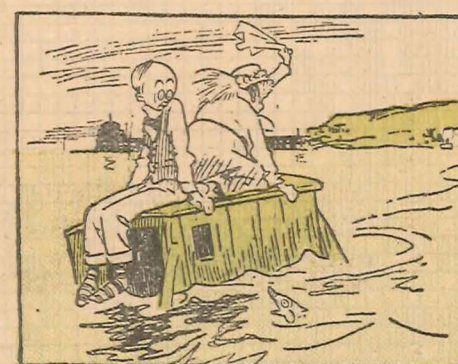
9. Næste dag spasertur paa moloen i sterk blaast. Et vindstøt bortfører Henri's hat og bringer den i løpet av faa sekunder helt utenfor hans rækkevidde.

10. „Vi er enforhandlere her paa stedet av denne ekstra fine her og kan derfor ogsaa levere den til en ekstra billig pris — bare 55 kroner!“

11. Et slikt badehus, min herre, er meget bedre at bo i end det flotteste hotel. Ingen gjenboer, frisk luft og saa ikke mer end 20 kroner pr. dag!“

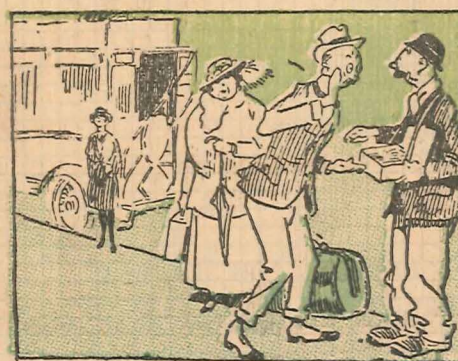
12. Uheldigvis var ikke huset grundmuret. Næste dag drev det tilsjø. Fra „villan“s tak utlovet fru en hoi rop 100 kroner for deres redning.

13. En behjertelig fisker ilte tilhjelp, reddet de to uheldige feriegjester og indkasserte med et forbindtlig smil den utlovede belønning.

14. Da var Henri's finansielle kræfter utømt. Med tørst avgaende damper vendte han og fru en hjem — paa tredje classes staapiads. Billig, men ubekvemt.

15. Hos en avisælger maatte Henri laane 30 øre til sporvognen. Og saa var den reise utvænne, rik paa oplevelser var den. Men billig...!?

Smaapluk.

Friren: „Jeg knæler her i støvet for Dem!“

Den unge dame (fornermet): „Støvet! Undskyld, min herre, jeg vasker selv gulvet hver morgen!“

1. Lyveknekt: „Hvorfra har du faat det fotografi-albumet?“

2. Lyveknekt: „Jeg var netop inde i varemagasinet, der saa jeg ved et bord en plakat, hvorpaa der stod: 'Fotografi-album' til at pulte i lommen'... naa, selvfølgelig puttet jeg et i lommen.“

Frida: „Unders om ikke Harald har været forlovet før?“

Ella: „Hvorfor tror du det?“

Frida: „Han ser altid saa omhyggelig efter om der er naaler før han lægger sin arm om mit liv!“

Han: „Foredragsholderen sa at en hustru skulde være en aapen bok for sin mand.“

Hun: „Ja... og manden en aapen portemonnø for sin hustru!“

Karen: „Hvem har Dora faat sin nydelige teint fra... sin far eller sin mor?“

Maren: „Fra sin far! Han er materialist!“

„Lille Hans er meget energisk og uheldig,“ sa guttens mor stolt.

Faren: „Hvorfor tror du det?“

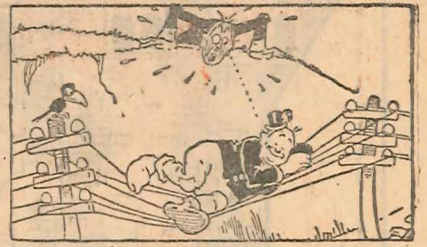
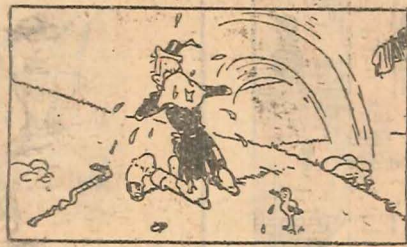
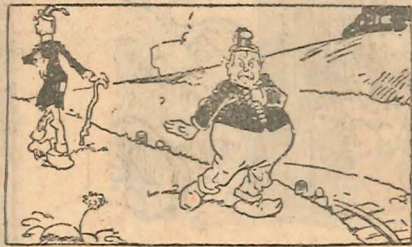
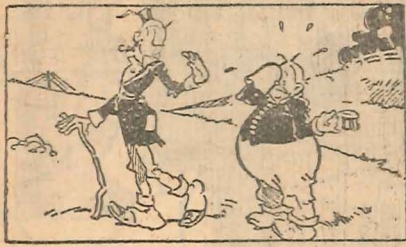
„Jo, han tilbragte hele eftermiddagen i gaar med at prøve, om han kunde fæstne en saapeboble til væggen med en knappe-naal.“

Vankemodig: „De skulde læse avisen idag, saa fik De en anden mening om den ting!“

„En mening til! Nei tak... jeg har allerede tre meninger.“

„Lad os skilles!“ Drama i fire smaa akter.

„Aa, at jeg skulde opleve denne sorgens dag, Osvald!“ sa den tynde til den tykke. „Nu har du tjent mig ærlig og tro i femten samfulde aar, og saa skulde mit hjerte dog tilsidst sønderrives ved din haand! Ha, gaa, elendig! Vik bort fra mit aasyn og kom mig aldrig mer for øie! Jeg fandt imorges en flek paa min sorte frak! Slik børster du altsaa din herres tøj! Slik løner du beviste velgjerninger! Osvald, her skilles vore veie!“

Slik talte den i sit inderste væsen dypt saarede og krænkedt herre, mens den tro tjener Osvald blev et bylle for de heftigste sjælelidelser og selvbebreidelser. „Ha,“ sa han, „hvad er et menneske, at det saa brat kan nedstyrtet fra ærens tinder! For var den bedste mand i verden min herre og beskytter, — nu er han min uven og fiende og det bare for en usselig støvlefs skyld! Farvel verden! Farvel herre! Farvel støvle!“

Dermed kastet den ærekjære, tro tjener Osvald sig ut over den bratte kant, ned i dyppet for om mulig at ende sit syndige liv foran det frembrusende tog og paa den maate sone sin misgjerning med støvlefs. Men neppe hadde Osvalds føtter forlatt den faste jord og han selv overgit sig til tyngdelovens frie forgodtbefindende, for hans herre den tynde, bittert angrer sin strenge adfærd og utgød strømme av taarer over Osvalds fortvilede gjerning.

Han nævnte ham ved de ømme navn, han ropte for alle vinde, at han tilgav ham støvlefs. „Osvald! Osvald! Min dyrebareste ven i denne verden, — kom dog tilbake!“ stønnet den tynde og nærmet sig med tilbakeholdt aandedræt kanten av avgrunden, ventende at se Osvalds blodige og lemlæstede legeme ligge knust paa jernbane-linjen nedenfor. Men hvad ser han istedet...? Osvald med smil om læben hvile i en improvisert hængekoie av telegraftraader! Tablaa!

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som Ajax-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Princielt bekjentgjort vi ikke vore kunders uttalelser, som i mangdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubeslutsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp skriver: „Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.“

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sörflärke, skriver: „J. O. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.“

Lignende og endnu bedre resultater bragte Ajax i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet, Avd. 45, Jacobsbergsgatan 33, STOCKHOLM.

FORSÖK TRYKKNAPPEN TWINITY.
TWINITY, en ny og forbedret trykknapp fra U. S. A.

TWINITY vil gjøre bedre tjeneste end nogen anden trykknapp.

TWINITY er garantert ikke at ruste eller tape sin farve, og har en uslitelig fjær, som ikke slappes ved bruk.

TWINITY har avrundede kanter, og skjærer ikke tøiet, kan ikke ødelægges av strykejern eller rulle.

TWINITY vil tilfredsstillende alle behov, da den utkommer i 6 størrelser—i 2 farver, sort og hvit, paa et smukt utstyrt kort.

Hvis Deres kjøbmand ikke har TWINITY paa lager, send os hans navn samt 1 dollar i amerikanske penge eller international postanvisning, og vi vil sende Dem portofrit 4 kort (eller 144 TWINITY trykknapper) i sort og hvit.

FEDERAL SNAP FASTENER CORPORATION
 25-29 West 31st Street Dept. GG New York, U. S. A.
 Telegram adresse—Eftesefcco Newyork All codes

Pi bruker Nordström & Düe!

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

RYNKER.

„VENUS“-ANSIKTSBAD er et forsterangs skjønhetsmiddel, der indtrængende anbefales baade gamle og unge. — Ved hjælp derav erholder man en smuk, ren og frisk teint og bevarer denne langt op i aarene. — „VENUS“-ANSIKTSBAD er fortrinlig mot graablek hud, rød næse eller for stærk ansiktsfarve.

„VENUS“-ANSIKTSBAD hindrer huden i at bli slapp og poset og endelig er det det bedste eksisterende middel mot rynker, som derved hurtig fjernes. Pris kr. 3.50 pr. flaske. —

„Janus“, tekn.-kem. fabrik, Rusløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbet. + porto. Med hver forsendelse følger prisliste over samtlige vore skjønhetsmidler og nyheter.

!!! Skjønhet !!!

har oftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismænd Aristoteles. Utanom den naturlige forandelse, er hudpleien det viktigste av alle midler til at opnaa og bevare skjønheten. Et i alle dele ideelt middel er Lady-Cream. Ved stadig bruk av Lady-Cream opnaas en fin og frisk ansigtshud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der findes intet andet skjønhetsmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens område med en saa straalende skjønhetsvirkning som Lady-Cream. Forsendes overalt mot postopkrav + porto eller forskudsbetaling i portioner a kr. 3,00 og 4,50. Forhandlere antages.

Internationalt Kerisk Institut, Kristiania. Sven Brunsgt. 2A.

Dit eget billede som frimerke. Send mig dit billede og De erholder 24 stkr. frimerkefotografier gummieret, færdig til paaklæbning for kun kr. 3,95 + porto pr. efterkr. Central-Agentur, Postbox 1505, Kristiania. H.

Tegn Deres forsikring i „NORSKE LIV“.

Send mig Deres navn og adresse tydeligt paa 1 brevkort, saa skal De straks faa Dem tilsendt gratis min prisurant over Uhre, Kikkerter, Barometre, Elektr. Iommelamper, Trækspil, Broscher og Ringe etc.

Uhrmaker P. A. Haaland, Stavanger A.

DUX er den bedste slipemaskine til Gillette Blade

Komplet i etui kr. 10,00

over 18,000 i bruk

Hvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet FORSENDES PORTOFREIT

Hovedagentur for Norge: Marc. Hansen & Einar Clausen's Vaagsalm. 3, Bergen

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telegr. adr.: Nilwolla. Egg, Bake- og Vaffelpulver etc. er og blir bedst.

VIL DE BLI dygtig el. monter, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter e.c., saa deltag i vor velkendt undervisning pr. korrespondence. Ingen forlundskaer. Forlang prospekt! De faar det gratis.

Sveriges Tekniska Korrespondens-institut, Kon.-sg. 53, Malmo. Dir.: Civilingenier C. F. Lundberg.

NORSKE KJØBMAND Forsikringsaktieselskap TELEFON 20597

SJO

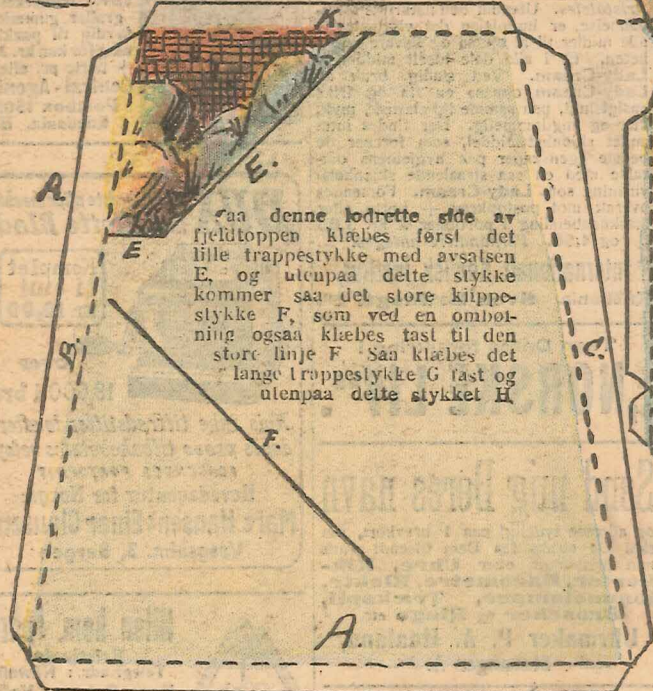
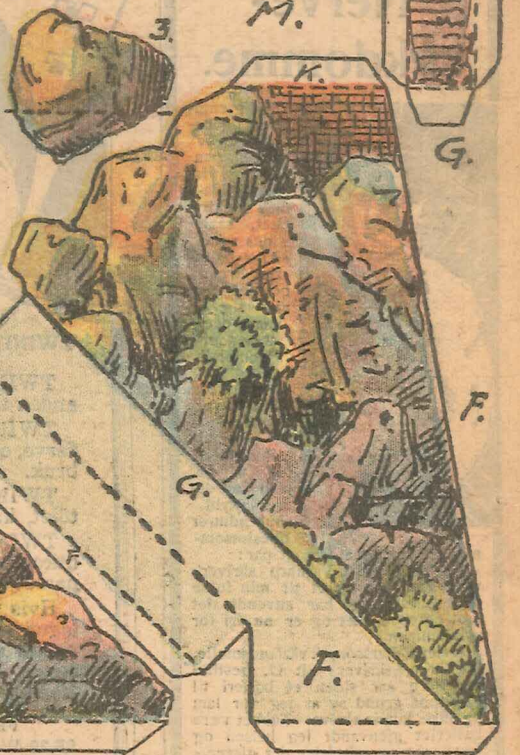
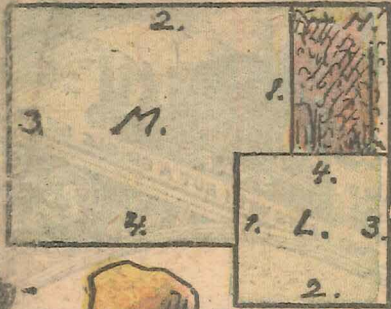
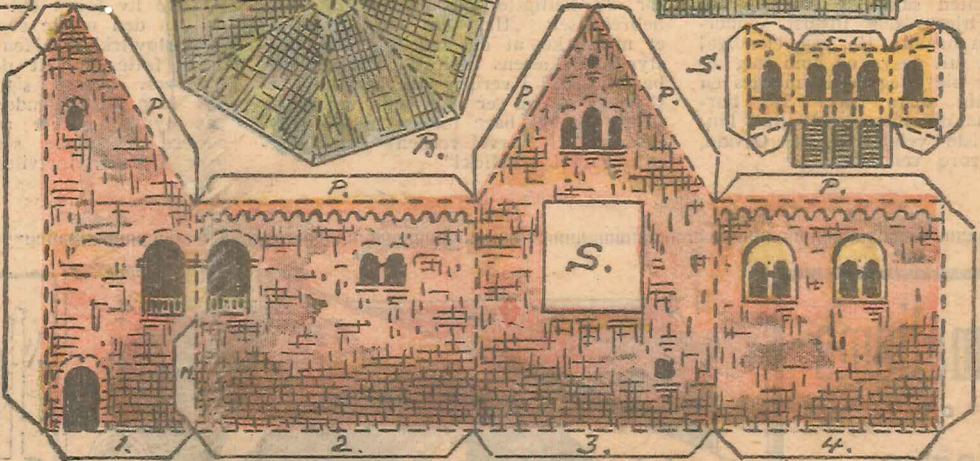
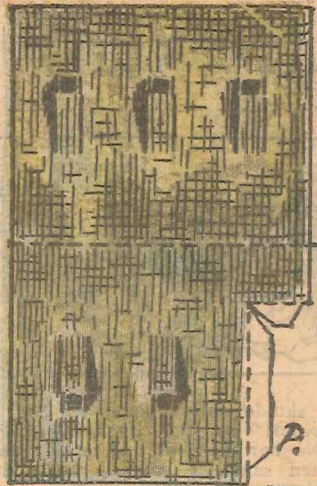
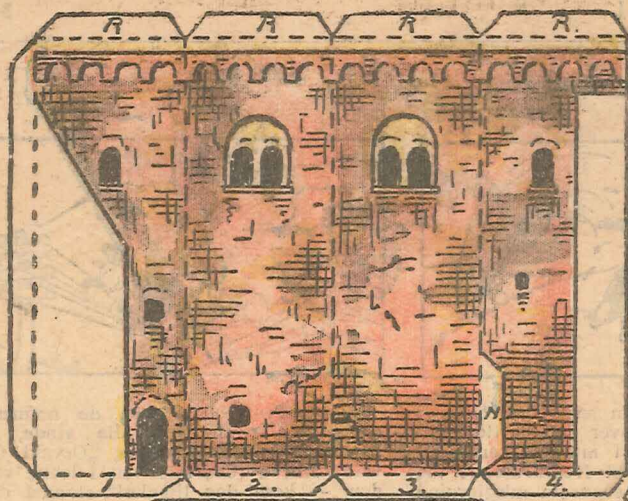
VARE-MÆRKE

MENTHOLATUM

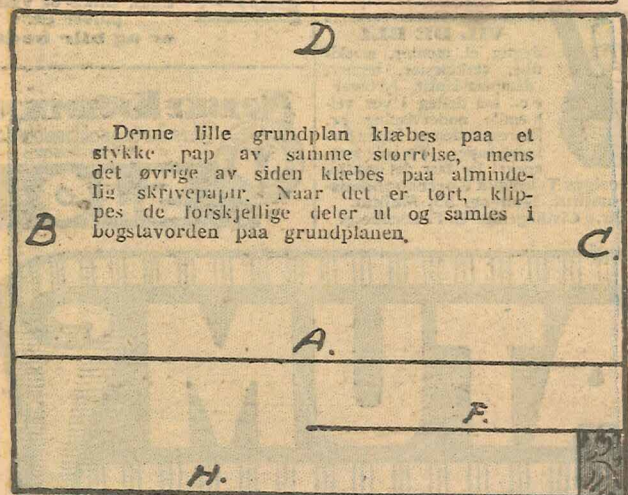
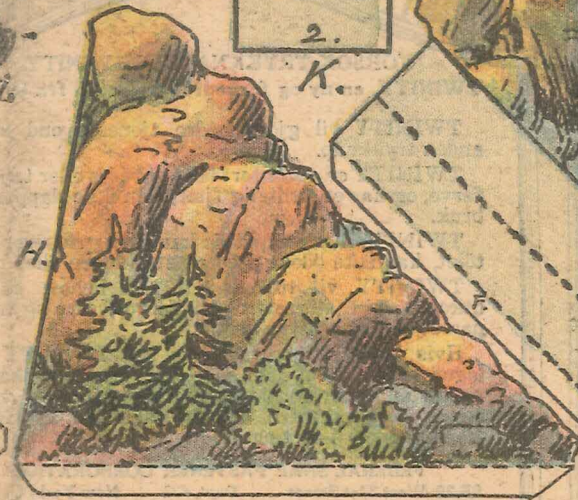
INDREGISTRERET

Middel til utvortes bruk med utallige anvendelser. Faas gjennem alle apoteker (uten recept). Priser: tuber kr. 1.50, krukker 1.75, 3.25 og 6.00. Gratis prøve utleveres paa alle apoteker, eller tilsendes fra Gene aldepotet for Mentholatum, Øst. rbrogade 4, København O.

DE ØVER EN VELGJERNING mot ethvert menneske, De gjør bekendt med MENTHOLATUM.

Paa denne lodrette side av
 fjeldtoppen klæbes først det
 lille trappestykke med avsatsen
 E, og utenpaa dette stykke
 kommer saa det store klippe-
 stykke F, som ved en ombø-
 ning ogsaa klæbes fast til den
 store linje F. Saa klæbes det
 lange trappestykke G fast og
 utenpaa dette stykket H.

Denne lille grundplan klæbes paa et
 stykke pap av samme størrelse, mens
 det øvrige av siden klæbes paa alminde-
 lig skrivepapir. Naar det er tørt, klip-
 pes de forskjellige deler ut og samles i
 bogstavorden paa grundplanen.

En gammel ridderborg som modellerkarton.

Ligt og trykt av A/S „Aiers Familie-Journal's trykkeri, Storgaten 49, Kristiania.